cf. Panzer Annal. Vol. I. pag. 427. n. 214.

Primus hic est liber, qui ex officina Philippi Juntae Florentiae prodiit.

Flo-

AD reuerendũ in christo dominũ Georgiũ Dathũ canonicũ Florẽtinũ: ac Vicariũ epi arretini dignissimũ Benedicti Ricardini Florẽtini epistola.

Veteres, q sapiẽtius philosophati sunt, et ante alios Aristoteles, ut Synesius testatur, prouerbiũ desinientes esse dixerũt sermonẽ, q. haberet ἀξίωμα aliquod eius philosophiæ, a q̃ emanaret, nec aliud prouerbia meo iudicio esse uoluerũt, q̃ reliquias ueteris alicuius philosophiæ maximis hominũ in stragibus amissæ, q̃ integræ adhuc seruarẽtur, et incolumes ob breuitatẽ, et elegantiá suá. Horũ sẽtẽtiá ego sæpius admiratus, et intelligens philosophiæ partẽ prouerbia etiá esse, decreui et ipse philosophiæ, q̃ nũc passim impressione librorũ ad ueterẽ copiá restituitur. Hoc quãtulũcũq; sit addere, ut facilius. et copiosius oẽs philosophẽtur, præsertimq; tu litterarũ, litteratorũ q; studiosissimus, amantissimusq;, ut nepotes mi. Leonardus abatiæ decapolœnis cõmendatarius. Iuuenis quidẽ in litteris cũ græcis. tũ latinis adeo eruditus, ut mis quædá sup̃ hominẽ in eũ diuinitus uideatur infusa. et Nicolaus eius frater, de quo nõ iniuria ea omnia polliceri libet. q de Iasone in Argonauticis fingit Orpheus. cũ illũ cæteris heroibus præferẽs ita inq̃t.

Τοῖσι δ' ἄρ' ἐν πάντεσσι μετέπρεπε δῖος Ἰήσων.

Ἦ γὰρ παρὰ πάντων ἔπλετο, καί οἱ ἔδωκε

Κάλλος τε μέγεθός τε, καὶ ἠνορέην ὑπέροπλον. Idest.

Verum inter cunctos præstans excellit Iason.
Huic etenim Iuno diuinum afflarat honorem.
Et dederat formam, et procero in corpore robur.

Quæ quidem omnia tametsi non mediocria ad uirtutem sunt adminicula, talia tamen sunt, ut simul cum corpore contenescant. Quibus autem uirtutibus ipse non pollet? quid ingenio suo ut acutius, ut fecundius? quid memorem temperantiam? quid inuictum animi robur? quid tolerantiam, et constantiam suam in omnibus rebus. Facilitate. Mansuetudine. Affabilitate. Beneficentia tanta est, ut eos etiam, qui numquam illum uiderunt, mirifico sui desiderio afficiat; et ut cætera præterea, quę illi antepono, habeo nemine. quum studia in bonas artes, et amor in me maximus, et patrocinium, quo semper usi estis in res nostras, impulerunt, tentarem aliquid, quod posset uobis et utilitati esse, et delectationi. solosque uos eligerem, quibus et hos, et omnes alios labores meos dedicarem. Scio equidem non esse hoc dignum et eruditione, et meritis in me uestris, sed nouitas rei, imperitia artis. primum enim hoc opus imprimimus. fecit, ut imitaremur pictores bonos, qui pueros suos erudientes neque quam integrum aliquod animal illis effigendum proponunt, sed particulas id in singulas partes, aures, nares, oculos, pedes, et manus, feliciter in partibus eos experiri cogunt, quod in toto infeliciter conarentur. Sic nos ex tanta librorum copia particulam hanc elegimus, ut in minoribus his experiremur quantum possumus. quod si fuerit huius operis is euentus, quem et optamus, et speramus, maiora audebimus indies, tentauimusque ex hoc lepidissimas Aristophanis fabulas imprimere. Tu uale. Benedictum quoque tuum, perinde ac soles, ama.

ΖΗΝΟΒΙΟΥ ἘΠΙΤΟΜΗ ΤΩΝ ΤΑΡΡΑΙΟΥ ΚΑῚ ΔΙΔΥΜΟΥ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ ΣΥΝΤΕΘΕΙΣΩΝ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα· ἐπὶ τῶν ἀηδῶν τάττεται ἡ παροιμία. μέμνηται δὲ αὐτῆς εὔδοξος ἐν ὑποβολιμαίῳ. φασὶ δὲ, ὅτι τοῖς ἀβυδηνοῖς ἔθος ἦν, μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὰς σπονδὰς, προσάγειν τοὺς παῖδας μετὰ τῶν τίτθων τοῖς εὐωχουμένοις. κεκραγότων δὲ τῶν παίδων, καὶ θορύβου γινομένου διὰ τὰς τίτθας, ἀηδίαν εἶναι πολλὴν τοῖς δαιτυμόσιν. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία, καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. ἔνθεν ἀριστοφάνης τὸν συκοφάντην ἀβυδηνοκόμην εἶπεν.

Ἀγαθώνιος αὔλησις. ἡ μαλακὴ, καὶ μήτε πικρὰ μήτε χαλαρὰ, ἀλλ' εὔκρατος καὶ ἡδεῖα. εἴρηται δὲ ἀπὸ ἀγάθωνος αὐλητοῦ. ὃς ἐπὶ μαλακίᾳ ἐκωμῳδεῖτο.

Ἀγαθὰ κιλίκων. λείπει τὸ ἔχει. προδότης γὰρ γέγονεν οὗτος ὁ κιλίκιων, μιλήσιος τὸ γένος ὃς προδοὺς μίλητον, εὐπόρησεν.

Ἄβρωνος βίος. ἐπὶ τῶν πολυτελῶν εἴρηται ἡ παροιμία. ἄβρων γάρ τις ἐγένετο πλούσιος καὶ ἁβροδίαιτος. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἁβροῦ τὸ ὄνομα γεγονέναι.

Ἀγορὰ κερκώπων. ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακοήθων λέγεται. κέρκωπες γὰρ ἀπατεῶνες ἐγένοντο τινὲς ἐξαπατῆσαι τὸν Δία βουλόμενοι.

Ἀγαμεμνόνεια φρέατα. ἐπὶ τῶν μεγάλων ἔργων. ἱστοροῦσι γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονα περὶ τὴν Αὐλίδα καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος φρέατα ὀρύξαι.

Ἀγέλαστος πέτρα. ἐπὶ τῶν λύπης προξένων πραγμάτων εἴρηται. ἐστὶ δὲ ἡ πέτρα αὕτη ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐφ' ἧς ἐκαθέσθη ἡ Δημήτηρ, ὅτε τὴν Κόρην ἐζήτει. ἐρασθεὶς γὰρ Περσεφόνης ὁ Πλούτων ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δημήτηρ δὲ μετὰ λαμπάδων νυκτός τε καὶ ἡμέρας κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ζητοῦσα περιήρχετο. μαθοῦσα δὲ παρ' Ἑρμιονέων, ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ὀργιζομένη θεοῖς, κατέλιπεν οὐρανὸν καὶ εἰκασθεῖσα γυναικὶ ἧκεν εἰς Ἐλευσῖνα, ἔνθα ἐπὶ πέτραν ἐκάθισε, τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσαν ἀγέλαστον.

Ἀγρίου βέβρωκας. οἷον εἰ ζῴου ἀγρίου. εἰώθασι δὲ οἱ βεβρωκότες, χασμᾶσθαι.

Ἀγαθῶν θάλασσα. ἐπὶ πλήθους ἀγαθῶν εἴρηται.

Ἀγαθῶν σωρός. ἐπὶ πολλῆς εὐδαιμονίας εἴρηται.

Ἀγαθῶν μυρμηκιά. ἐπὶ πλήθους εὐδαιμονίας.

Ἀγαθὴ καὶ μᾶζα μετ' ἄρτον. ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερα τισὶ διδόντων.

Ἀγαμέμνονος θυσία. ἐπὶ τῶν δυσπειθῶν καὶ σκληρῶν. ἀγαμέμνονος γὰρ θύοντος ἐν Τροίᾳ, ἔφυγεν ὁ βοῦς καὶ μόλις ληφθεὶς, ἤχθη.

Ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες. ἐπὶ τῶν σφόδρα

πρὸς ἔλεον ῥεπόντων.

Ἀγρίκου μὴ καταφρόνει ῥήτορος. ὅτι μηδὲ τῶν εὐτελῶν χρὴ καταφρονεῖν παραινεῖ ἡ παροιμία.

Ἀγναμπτότατος βάτος ἄνθρωπος· ἐπὶ τοῦ σκληροῦ καὶ αὐθάδους τὸν τρόπον.

Ἄνευ δεήσεως ὁ θεός. παροιμία παρ' ὅσον οὐδενὸς ἐπιδέεται ὁ θεός.

Ἀδμήτου μέλος. τὸ εἰς Ἄδμητον μέλος ᾀδόμενον πένθιμον. οὗτος δὲ ὁ Ἄδμητος βασιλεὺς ἦν τῶν Φερῶν ᾧτινι Ἀπόλλων ἐθήτευσε δι' αἰτίαν τήνδε. Ἀσκληπιὸς ὁ Ἀπόλλωνος παῖς παρὰ Χείρωνος τὴν ἰατρικὴν παιδευθεὶς καὶ παρὰ Ἀθηνᾶς λαβὼν τὸ ἐκ τῶν φλεβῶν τῆς Γοργόνης ῥυὲν αἷμα δι' αὐτοῦ πολλοὺς ἐθεράπευε· τῷ μὲν γὰρ ἐκ τῶν ἀριστερῶν φλεβῶν ῥυέντι πρὸς φθορὰν ἀνθρώπων ἐχρῆτο. τῷ δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν πρὸς σωτηρίαν· ὅθεν καὶ τινὰς τεθνεῶτας ἀναστῆσαι μυθολογεῖται. διὰ γοῦν τὸ μὴ δόξαι τοῦτον παρ' ἀνθρώποις εἶναι θεὸν ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν. Ἀπόλλων δὲ ὀργισθεὶς κτείνει κύκλωπας τοὺς τὸν κεραυνὸν κατασκευάσαντας τῷ Διΐ. Ζεὺς δὲ ἔμελλε ῥίπτειν αὐτὸν εἰς Τάρταρον, ἀλλὰ δεηθείσης Λητοῦς ἐκέλευσεν αὐτῷ ἐνιαυτὸν ἀνδρὶ θητεῦσαι. ὁ δὲ παραγενόμενος εἰς Φερὰς εἰς Ἄδμητον τούτῳ λατρεύων ἐποίμαινε. καὶ τὰς θηλείας βοῦς πάσας διδυμοτόκους ἐποίησε. φιλοφρονηθεὶς δὲ τὰ μέγιστα παρ' αὐτοῦ, ᾐτήσατο τὰς μοίρας ἵν' ὅταν ἡ τελευτὴ

τῷ Ἀδμήτῳ ἐπικλωσθῆ, ἑτέρου τινὸς ἀντὶ τούτου θνήσκειν προαιρουμένου τὸν Ἄδμητον ἀπὸ τοῦ θανάτου ἀπολυθῆναι. ὡς δὲ ἦλθεν ἡ τοῦ θνήσκειν ἡμέρα, μήτε τοῦ πατρὸς μήτε τῆς μητρὸς ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκειν θελόντων, Ἄλκηστις ὑπεραπέθανεν ἡ τούτου γυνή. ἔκτοτε οὖν σκολιὰ καὶ πενθήρη πρὸς τὸν Ἄδμητον ᾖδον τὸ μέλη, μέχρις ἂν ἡ Κόρη ἀνέπεμψεν Ἄλκηστιν. ὡς δὲ λέγουσιν ἔνιοι, Ἡρακλῆς πρὸς αὐτὸν ἀνεκόμισε μαχεσάμενος ᾅδῃ.

Ἄδειν πρὸς μυρρίνην. ἔθος ἦν τὸν μὴ δυνάμενον ἐν τοῖς συμποσίοις ᾆσαι, δάφνης κλῶνα ἢ μυρρίνης λαβόντα πρὸς τοῦτον ᾄδειν.

Ἀετὸν κάνθαρος μεδύεται. παροιμία, τὰ γὰρ ὠὰ τοῦ ἀετοῦ ἀφανίζουσιν οἱ κάνθαροι κυλίοντες, ἐπειδὴ οἱ ἀετοὶ τοὺς κανθάρους ἀναλέγουσιν.

Ἀληλεσμένον βίον καὶ μεμαλαγμένον βίον· ἐπὶ τοῦ ἑτοίμου καὶ προχείρου καὶ ἀκόπου.

Ἄλλος βίος, ἄλλη δίαιτα. ἐπὶ τῶν ἐπ᾽ ἀμείνονα βίον μεταβαλλόντων.

Ἅλας ἄγων καθεύδεις. ἐπὶ τῶν ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ καθευδόντων καὶ ῥᾳστωνευομένων. ἐμπόρου γάρ τινος τὴν ναῦν ἁλῶν πληρώσαντος καὶ καθεύδοντος, τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι συνέβη καὶ ἐκτῆξαι τοὺς ἅλας.

Ἄλλοτε δ᾽ ἀλλοῖον τελέθειν καὶ χώρᾳ ἕπεσθαι. ὅτι προσήκει ἕκαστον ἐξομοιοῦν ἑαυτὸν τούτοις ἐν οἷς ἂν καὶ γένηται τόποις. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ

πολύποδος. Ἅλας καὶ κύαμον. ἐπὶ τῶν εἰδέναι
μέν τι προσποιουμένων οὐκ εἰδότων δέ. ἐπεὶ οἱ μάν
τεις εἰώθασι τιθέναι τὸν ἅλα καὶ κύαμον πρὸ τῶν
μαντευομένων. ὅθεν καὶ τοῖς τῶν ἀπορρήτων κοινω
νοῦσι, κύαμον ἐτίθουν. Αἲξ οὐρανία. κρατῖνός φησι
καθάπερ διὸς αἶγα ἀμάλθειαν, οὕτω καὶ τῶν δωρο
δοκούντων αἶγα οὐρανίαν. οἱ δὲ τοὺς εἰς τὸ ἀργυρί
ζεσθαί τισιν ἀφθόνως ἀφορμὰς παρέχοντας. οὕτως
εἰώθασι λέγειν κωμῳδοῦντες· ἐπεὶ καὶ τῆς ἀμαλθείας
κέρας ἔχων πᾶν ὃ βούλεται εἶχεν. Αἲξ τὴν μάχαι
ραν. παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς τι καθ' ἑαυτῶν ποιούν
των ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης· κορίνθιοι θυσίαν τελοῦντες
ἥρα ἐνιαύσιον τῇ ὑπὸ μηδείας ἱδρυνθείσῃ καὶ ἀκραί
ᾳ καλουμένῃ αἶγα τῇ θεῷ ἔθυον. τινὲς δὲ τῶν κομισάν
των μισθωτῶν ἔκρυψαν τὴν μάχαιραν καὶ σκεπτο
μένων ἔνθα ἀπέθεντο ἡ αἲξ τοῖς ποσὶν ἀνασκάψα
σα ἀνέφηνε καὶ τὴν μὲν σκῆψιν αὐτῶν διήλεγξεν ἑαυ
τῇ δὲ τῆς σφαγῆς αἰτία ἐγένετο ὅθεν ἡ παροιμία.
Ἄδακρυς πόλεμος. ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου παντὸς
ῥᾷστα δὲ καὶ παρ' ἐλπίδα τὰ πράγματα κατορ-
θούντων. Ἀδύνατα θηρᾷς. ἐπὶ τοῦ ἐγχειροῦντος μείζο
σιν ἢ καθ' ἑαυτόν. Ἀδράστεια νέμεσις. ἀπὸ ἀδράστου
τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν πρότερον μὲν εὐδαιμονησάν-
των ὕστερον δὲ δυστυχησάντων· ἐτεοκλῆς γὰρ καὶ πο
λυνείκης μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἰδίου πατρὸς οἰδί
ποδος τὴν βασιλείαν θηβῶν παραλαβόντες περὶ
ταύτης συντίθενται πρὸς ἀλλήλους καὶ αὐτοῖς δοκεῖ τὸν
ἕτερον παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν καὶ οὕτως κατ' ἔτος τὴν

βασιλείαν ἀμείβεσθαι· ἄρξαντος οὖν ἐτεοκλέους καὶ
μὴ βουλομένου τῷ ἀδελφῷ τὴν βασιλείαν παρα-
δοῦναι μετὰ τὴν τοῦ χρόνου παρέλευσιν πολυνεί-
κης ἐφυγαδεύθη καὶ πρὸς ἄργος ἀφικόμενος τοῖς τοῦ
ἀδράστου βασιλείοις προσεπέλασε νύκτωρ καὶ
προστυχὼν ἐκεῖσε τυδεῖ φεύγοντι ἐκ καλυδῶνος
διὸν εἰργάσατο φόνον συνάπτει μάχην γενομένης
δὲ βοῆς· ἄδραστος ἐπιφανεὶς τούτους διέλυσε·
καὶ λογίου τινὸς ἀναμνησθεὶς λέγοντος αὐτῷ κά-
πρῳ καὶ λέοντι τὰς θυγατέρας συζεῦξαι, ἀμφο-
τέρους εἵλετο νυμφίους· εἶχον γὰρ ἐπὶ τῶν ἀσπίδων
ὁ μὲν προτομὴν λέοντος ὁ δὲ κάπρου ὑπέσχετο
οὖν καὶ ἀμφοτέρους εἰς τὰς ἰδίας ἀποκαταστῆσαι
πατρίδας· καὶ πρῶτον ἐπὶ θήβας στρατεύει ἔνθα
τῶν ἀρίστων ἀργείων πεσόντων μόνος διέφυγεν ἄ-
δραστος· τοὺς δὲ νεκροὺς αὐτῶν ἀτάφους τῶν θηβαίων
ῥιψάντων καὶ μὴ διδόντων ταφῇ οἱ τῶν ἀποθανόν-
των παῖδες πρὸς τὸν τοῦ ἐλέου καταφυγόντες βω-
μὸν τοὺς νεκροὺς ἐζήτουν ἀθηναίων δὲ στρατευσάντων
οἱ νεκροὶ δίδονται· ὅτε καὶ εὐάδνη ἡ τοῦ καπα-
νέως γυνὴ ἑαυτὴν τῇ πυρᾷ βαλοῦσα τῷ τοῦ ἀν-
δρὸς συγκατεκαύθη νεκρῷ μετὰ δὲ χρόνους οἱ τῶν
ἀπολομένων ἀργείων παῖδες ἐπὶ θήβας μίαν νίκην
ἰδίαν ἔσχον ἀλλ᾽ ἐπὶ μισθῷ ὑπὲρ ἀλλοτρίων ἐμάχον-
το· Ἅρπασα τὰ κινύρου· ταύτης μὲν μέμνηται
καλλίμαχος ἐν ἰάμβοις· τίμαιος δὲ ἔφη ὅτι κινύ-
ρας ἐγένετο πορνοβοσκὸς σελινούσιος πλουσιώ-
τατος γοῦν ἐκ τῆς ἐργασίας γενόμενος ζῶν μὲν

ἐπηγγέλλετο τὴν οὐσίαν ἱερὰν τῇ Ἀφροδίτῃ καταλεῖψαι· τελευτῶν δὲ τὰ ὄντα προὔθηκεν εἰς ἁρπαγήν. Ἀρχὴ σκυρία· παροιμία ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων· παρόσον πετρώδης καὶ λυπρά ἐστιν ἡ σκῦρος. Αἰθὴς πέπλος· ἐπὶ τῶν ὑπεκκαιόντων καὶ φθειρόντων καὶ διαβολὰς ποιούντων· εὕρηται δὲ παρόσον ἡ δηιάνειρα πέπλον ἔπεμψεν ἡρακλεῖ ὑφ᾽ οὗ καυθεὶς ἐφθάρη· ἡρακλέους γὰρ τοὺς κενταύρους καταπολεμήσαντος, εἷς αὐτῶν νέσσος ὀνομαζόμενος διαφυγὼν ἧκεν ἐπὶ ποταμὸν εὔηνον· ἐν ᾧ καθιζόμενος τοὺς παραπλέοντας διεπόρθμευεν. ἀπερχόμενος δὲ ἡρακλῆς πρὸς κήυκα εἰς τραχῖνα ἧκε μεθ᾽ ἑαυτοῦ καὶ δηιάνειραν· αὐτὸς μὲν οὖν ἡρακλῆς τὸν ποταμὸν διῆλθε· δηιανείρας δὲ μισθὸν αἰτηθεὶς ἐκέλευσε νέσσῳ διακομίζειν· ὁ δὲ διαπορθμεύων ἐπεχείρει βιάζεσθαι· τῆς δὲ ἀνακραγούσης αἰσθόμενος ἡρακλῆς ἐτόξευσε νέσσον εἰς τὴν καρδίαν· οὗτος δὲ μέλλων τελευτᾶν προσκαλεσάμενος δηιάνειραν εἶπεν· εἰ θέλοι φίλτρον πρὸς ἡρακλέα ἔχειν τὸ ῥυὲν ἐκ τοῦ τραύματος τῆς ἀκίδος αἷμα ἐκμάξασθαι. ἡ δὲ ποιήσασα τοῦτο ἐφύλαττε παρ᾽ ἑαυτῇ· ἀπελθὼν οὖν ἡρακλῆς εἰς τραχῖνα κἀκεῖθεν στρατευσάμενος ἐπὶ τὴν οἰχαλίαν τὴν πόλιν αἱρεῖ· καὶ λῃσάμενος ταύτην ἦγεν ἰόλην αἰχμάλωτον· μέλλων δὲ τῷ διῒ χαριστήρια θύειν ἔπεμψε πρὸς δηιάνειραν λαμπρὰν ἐσθῆτα ζητῶν· μαθοῦσα δὲ δηιάνειρα τὰ περὶ τὴν ἰόλην καὶ

δείσασα μὴ ἐκείνην μᾶλλον ἀγαπήσῃ νομίσασα ταῖς ἀληθείαις φίλτρον εἶναι τὸ ῥυὲν αἷμα νέσσου τούτῳ τὸν χιτῶνα ἔχρισεν. ἐνδυσάμενος οὖν ἡρακλῆς ἔθυεν. ὡς δὲ θερμανθέντος τοῦ χιτῶνος ὁ τῆς ὕδρας ἰὸς τοῦ χρωτὸς καθήπτετο, τὸν χιτῶνα ἀπέσπα προσπεφυκότα τῷ σώματι· συναπεσπῶντο δὲ καὶ αἱ σάρκες αὐτοῦ. τοιαύτῃ συμφορᾷ κατασχεθεὶς ἡρακλῆς εἰς τραχῖνα πρὸς δηιάνειραν κομίζεται. αὕτη μὲν οὖν αἰσθομένη τὸ γεγονὸς ἑαυτὴν ἀνήρτησεν. ἡρακλῆς δὲ ἐντειλάμενος ὕλλῳ ὃς ἦν ἐκ δηιανείρας αὐτῷ παῖς πρεσβύτερος ἰόλην γῆμαι παρεγένετο εἰς οἴτην ὄρος ἔνθα πυρὰν ἀνῆψεν ἣν ἐπιβὰς. ὑφάπτειν ἐκέλευσε. μηδενὸς δὲ τῶν σὺν ἐκείνῳ τοῦτο πράττειν ἐθέλοντος. ποίας παριὼν κατὰ ζήτησιν ποιμνίων τὴν πυρὰν ὑφῆψεν. καὶ τούτῳ τὰ τόξα ἡρακλῆς ἐδωρήσατο. καιομένης δὲ πυρᾶς λέγεται νέφος ὑποστὰν μετὰ βροντῆς αὐτὸν εἰς οὐρανὸν ἀναπέμψαι. Αἵματα κλαίειν. κατὰ ὑπερβολὴν οὐ δάκρυσιν ἀλλ᾽ αἵμασι κλαίειν. Αἱροῦντες ἡρήμεθα. ἐπὶ τῶν ἐλπισάντων κρατεῖν τινῶν ὑπ᾽ ἐκείνων ἁλόντων.

Αἱ χάριτες γυμναί. ἤτοι ὅτι δεῖ ἀφελῶς καὶ φανερῶς χαρίζεσθαι. ἢ ὅτι οἱ ἀχάριστοι τὸν ἑαυτῶν κόσμον ἀφῄρηνται.

Αἱ ἰβύκου γέρανοι. ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ἀφ᾽ ὧν ἥμαρτον κολασθέντων. ἴβυκος γὰρ ὑπὸ λῃστῶν ἀναιρούμενος. καὶ γεράνους ὑπερπταμένους ἰδὼν. ἐμαρτύρατο. χρόνου δὲ προϊόντος οἱ λῃσταὶ ἐν θεά-

γρω θεώμενοι γεράνους ἱσταμένας πρὸς ἀλλήλους
ἔλεγον· αἱ ἰβύκου γέρανοι· ἅτε ἐκ τούτου ἁλόντες
ἐκολάσθησαν· Αἰγιαλῷ λαλεῖς· ἐπὶ τῶν ἀνηκούσ-
των· ὁμοία δὲ καὶ τῇ ἀνέμῳ διαλέγῃ· Αἰθέρα νήνε-
μον ἐρέσσειν· ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων· Ἀφ' ἑστίας
ἀρχόμενοι· μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὰ ἱερὰ δρω-
μένων· ἔθος γὰρ ἦν τῇ ἑστίᾳ τὰς ἀπαρχὰς ποιεῖσθαι·
Ἄϊδος κυνῆ· πρὸς τοὺς ἐπικρύπτοντας ἑαυτοὺς διά
τινων μηχανημάτων· τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ ἅδου κυ-
νῆ, ᾗ περσεὺς χρησάμενος τὴν γοργόνα ἐδειροτόμη-
σεν· ἡ δὲ ἱστορία ἔχει οὕτως· ἀκρισίῳ περὶ παίδων
γενέσεως ἀρρένων χρηστηριαζομένῳ ὁ θεὸς ἔφη γενέ-
σθαι παῖδα ἐκ τῆς θυγατρὸς ὃς αὐτὸν ἀποκτενεῖ·
δείσας δὲ ὁ ἀκρίσιος ὑπὸ γῆν θάλαμον χάλκεον
κατασκευάσας δανάην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα ἐφρούρει·
ταύτης ὁ ζεὺς ἐρασθεὶς καὶ εἰς χρυσὸν μεταμορφω-
θεὶς διὰ τῆς ὀροφῆς εἰς τοὺς αὐτῆς κόλπους ἐρρύη· αἰ-
σθόμενος δὲ ὁ ἀκρίσιος ἐξ αὐτῆς γεγενημένον περσέα
μετὰ τοῦ παιδὸς εἰς λάρνακα βαλὼν ἔρριψεν αὐ-
τὴν εἰς θάλασσαν· προσενεχθείσης δὲ τῆς λάρνακος
ἐν σερίφῳ νήσῳ δίκτυς ἄρας ἀνέτρεφε περσέα. βα-
σιλεύων δὲ τῆς σερίφου πολυδέκτης ἀδελφὸς δίκ-
τυος δανάης ἐρασθεὶς καὶ ἠνδρωμένου περσέως μὴ
δυνάμενος τελέσαι τὸν ἔρωτα· συνεκάλει τοὺς φί-
λους μεθ' ὧν καὶ περσέα λέγων ἔρανον συνάγειν ἐπὶ
τοὺς ἱπποδαμείας τῆς οἰνομάου γάμους· τοῦ δὲ
περσέως εἰπόντος καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τῆς γοργόνος
οὐκ ἀνταίρειν παρὰ μὲν τῶν ἄλλων ᾔτησεν ἵππους·
παρὰ δὲ τῶν τοῦ περσέως οὐ λαβὼν τοὺς ἵππους ἐπέ-
ταξε τῆς γοργόνος τὴν κεφαλὴν κομίζειν·

ὁ δὲ ἑρμοῦ καὶ ἀθηνᾶς προκαθηγουμένων ἐπὶ τὰς
φόρκου παραγίνεται θυγατέρας. ἐννυώ. μεμφήδην
καὶ δεινώ. ἦσαν δὲ αὗται γραῖαι ἐκ γενετῆς. ἕνα τε ὀφ
θαλμὸν αἱ τρεῖς καὶ ἕνα ὀδόντα εἶχον. καὶ ταῦτα
παρὰ μέρος ἀλλήλαις ἤμειβον· ὧν κυριεύσας ὁ περ
σεὺς ὡς ἀπήτουν, ἔφη δώσειν ἂν ὑφηγήσωνται τὴν
ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὰς νύμφας φέρουσαν. αὗται δὲ αἱ
νύμφαι πτηνὰ εἶχον πέδιλα. καὶ τὴν κίβισιν ἣν
φασὶν εἶναι πήραν· εἶχον δὲ καὶ τὴν ἄϊδος κυνῆν. ἣν
ὁ ἔχων οὓς μὲν ἤθελεν ἔβλεπεν, ὑπ' ἄλλων δὲ οὐχ ὡρᾶ
το. ἀπελθὼν οὖν ὁ περσεὺς καὶ ἀναλαβόμενος ταῦ
τα πτηνὸς διὰ τῶν πεδίλων πρὸς τὰς γοργόνας
ἐφέρετο. ἦσαν δὲ αἱ γοργόνες ἀδελφαὶ τρεῖς εὐρυάλη.
σθενώ. μέδουσα. κεφαλὰς μὲν ἔχουσαι περιεσπει
ραμένας φολίσι δρακόντων. ὀδόντας δὲ μεγάλους
ὡς συῶν. καὶ χεῖρας καὶ πτέρυγας δι' ὧν ἐφέροντο.
τοὺς δὲ ἰδόντας λίθους ἐποίουν. μόνη δὲ τῶν τριῶν.
θνητὴ ἦν ἡ μέδουσα. πρὸς ταύτην ὁ περσεὺς ἀπε
στραμμένος καὶ βλέπων εἰς ἀσπίδα χαλκῆν δι' ἧς
τὴν εἰκόνα τῆς γοργόνος ἔβλεπε τὴν χεῖρα ἔτεινεν ἀ
θηνᾶς αὐτὴν κατευθυνούσης καὶ καρατομηθείσης τῆς
μεδούσης, αἱ ταύτης ἀδελφαὶ ἀναστᾶσαι τὸν
περσέα ἐδίωκον. συνιδεῖν δὲ αὐτὸν μὴ δυνάμεναι
διὰ τὴν κυνῆν ὑπέστρεψαν. περσεὺς δὲ παραγενό
μενος εἰς σέριφον καὶ καταλαβὼν πολυδέκτην
συγκαλέσαντα τοὺς φίλους αὐτοῦ πρὸς βασίλεια ἀ
πεστραμμένος τὴν κεφαλὴν τῆς γοργόνος ἔδειξε.
τῶν δὲ ἰδόντων ἕκαστος ἀπελιθώθη. καὶ καταστή

σας τῆς σερίφου βασιλέα δίκτυι τὴν κεφαλὴν τῆς γοργόνος ἀθηνᾷ δίδωσι· τὴν δὲ κυνῆν ἑρμῇ· ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν· ὁ δὲ πάλιν ἀπέδωκε ταῖς νύμφαις· ἀναλαβόμενος οὖν περσεὺς τὴν μητέρα, πρὸς ἄργος ἔσπευδεν· ἵνα τὸν ἀκρίσιον θεάσηται· ὁ δὲ τοῦτο μαθὼν καὶ δεδοικὼς τὸν χρησμὸν ἀπολιπὼν ἄργος εἰς λάρισσαν παραγίνεται· τοῦ δὲ τῶν λαρισσαίων βασιλέως γυμνικὸν ἀγῶνα διατιθέντος ἐπὶ κατοιχομένῳ τῷ πατρὶ παρεγένετο καὶ ὁ περσεὺς ἀγωνίσασθαι θέλων· ἀγωνιζόμενος δὲ πένταθλον δίσκον ἐπὶ τὸν ἀκρισίου πόδα βαλὼν ἀπέκτεινεν αὐτόν· καὶ οὕτω πέρας εἴληφεν ὁ χρησμός·

Αἴξ οὔπω τέτοκεν ἔριφος ἐπὶ δώματος παίζει· ἐπὶ τῶν οὔπω τεχθέντων καὶ ὁμοίων λεγομένων·

Αἰάντειος γέλως· ἐπὶ τῶν παραφρόνως γελώντων ὁ αἴας γὰρ παραφροσύνῃ νοσήσας καὶ μανεὶς διὰ τὸ προτιμηθῆναι τὸν ὀδυσσέα εἰς τὴν τῶν ἀχιλλέως ὅπλων κατοχὴν κατὰ τῶν ἑλλήνων ξιφήρης ὥρμησε· καὶ κατὰ τῶν βοσκημάτων προνοίᾳ θεῶν τραπεὶς ὡς ἀχαιοὺς ταῦτα φονεύειν· δύο δὲ μεγίστους κριοὺς κατασχὼν ὡς ἀγαμέμνονα καὶ μενέλαον δεσμώσας ἐμάστιζε· καὶ κατεγέλα τούτων μαινόμενος· ὕστερον δὲ σωφρονήσας ἑαυτὸν κτείνει·

Ἄχρι κόρου· παροιμία ἦν ὅτι ἄχρι κόρου ἐκθῦμος ἀναίσθητός ἐστι καὶ οὗτος ἄχρι κόρου ἐφενάκισεν· ἀ

Ἀείδει τὰ Τέλληνος· ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν τίθεται ἡ
παροιμία. Τέλλην γὰρ αὐλητὴς ἐγένετο καὶ μελῶν ποι
ητὴς παίγνιά τε κατέλιπεν εὐρυθμότατα καὶ χά
ριν ἔχοντα πλείστην καὶ σκώμματα κομψότατα.
Αἰθίοπα σμήχειν· ἐπὶ τῶν μάτην ἀνήνυτον ἔργον
ἐπιτελούντων. Αἰσώπειον αἷμα· ἐπὶ τῶν δυσα
πονίπτοις ὀνείδεσι καὶ κακοῖς συνεχομένων· ἐπειδὴ
τοῖς ἀδίκως τὸν αἴσωπον ἀνελοῦσιν ὠργίσθη τὸ
δαιμόνιον. καὶ διὰ τοῦτο τὴν πυθίαν φασὶν ἀνηρη
κέναι αὐτοῖς ἱλάσκεσθαι τὸ ἐπὶ αἰσώπῳ μύσος. οὕ
τω γὰρ θεοφιλὴς ἐγένετο ὁ αἴσωπος. ὡς μυθεύεται
αὐτὸν ἀναβιῶναι ὡς τυνδάρεον· καὶ ἡρακλῆν καὶ
γλαῦκον. Αἰγιέες οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι· ἐπὶ
τῶν εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξίων. οἱ γὰρ αἰγιέες οἱ ἐν ἀ
χαΐα νικήσαντες αἰτωλοὺς, τὴν πυθίαν ἐξηρώτων
τίνες εἰσὶ κρείττονες τῶν ἑλλήνων. ἡ δὲ εἶπεν ὑμεῖς
δ' αἰγιέες οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι. Ἀκαρπότερος εἶ
ἀδώνιδος κήπων· ἐπὶ τῶν μηδὲν γενναῖον τεκεῖν δυ
ναμένων εἴρηται ἡ παροιμία· μέμνηται αὐτῆς πλά
των ἐν φαίδρῳ· γίνονται δὲ οὗτοι οἱ κῆποι τοῦ ἀδώνι
δος εἰς ἀγγεῖα κεράμεια σπειρόμενοι· ἄχρι χλόαν
μόνον. ἐκφέρονται δὲ ἅμα τελευτῶντι τῷ θεῷ καὶ
ῥιπτοῦνται εἰς κρήνας.
Ἄκαιρος εὔνοια· οὐδὲν ἐχθροῦ διαφέρει ταύτην. φα
σὶν ἱππόλυτον εἰπεῖν πρὸς φαίδραν φάσκου-
σαν φιλεῖν τε καὶ στέργειν αὐτὸν μάλιστα ὑπὲρ
πάντας ἀνθρώπους. Ἀκάνθιος τέτ
τιξ· ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων λέγεται παρόσον

οἱ ἀκάρθιοι τέττιγες οὐκ ᾄδουσιν.

Ἀκεσίας ἰάσατο. ἐπὶ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἰωμένων. ὅλην δὲ Ἀριστοφάνης ἐν τετραμέτροις ἐκφέρει λέγων· ἀκεσίας τὸν πρωκτὸν ἰάσατο. ἀκεσίας γάρ τις ἐγένετο ἰατρὸς ἀφυὴς ὃς τὸν πόδα τινὸς ἀλγοῦντος κακῶς ἐθεράπευσεν.

Ἀκκώ. ἐπὶ τῶν μωραινόντων. ἡ γὰρ ἀκκὼ γυνὴ γέγονεν ἐπὶ μωρίᾳ διαβεβοημένη ἥν φασιν ἐσοπτριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρῳ διαλέγεσθαι. ἔνθεν καὶ τὸ ἀκκίζεσθαι περὶ ταύτην λελέχθαι.

Ἀκούει τοῦ τὰ τέσσαρα ὦτα ἔχοντος. ἐπὶ τῶν ἐνσεθούντων. χρησμὸς γὰρ ἐδόθη μὲν τίμῳ τῷ κρητὶ καὶ ἀντιφήμῳ τῷ ῥοδίῳ φυλάξασθαι τὸν τετράωτον. ἦν δ' ἐξ οὗτος λακσαῖος φοῖνιξ. οἱ δὲ τοῦ χρησμοῦ ἀμελήσαντες ἀπώλοντο. ἢ ἐπὶ τοῦ πολλὰ εἰδότος καὶ πολλὰ ἀκούσαντος, ὡς ἀριστοφάνης φησίν. ἄλλοι δὲ τὴν παροιμίαν παραγγέλλειν τῶν ἀληθευόντων ἀκούειν. οὐδεὶς γὰρ ἀψευδέστερος τοῦ ἀπόλλωνος. ὃν τετράχειρα καὶ τετράωτον ἱδρύσαντο λακεδαιμόνιοι. ὥς φησι σωσίβιος ὅτι τοιοῦτος ὤφθη τοῖς περὶ ἀμύκλας μαχομένοις.

Ἀκίνητα κινεῖν. καθ' ὑπερβολὴν ὅτι μὴ δεῖ κινεῖν μήτε βωμοὺς μήτε τάφους ἢ ἡρῷα.

Ἀκεσέως καὶ ἑλικῶνος ἔργα. ἐπὶ τῶν θαυμάτων ἀξίων. οὗτοι γὰρ πρῶτοι τὸν τῆς πολιάδος ἀθηνᾶς πέπλον ἐδημιούργησαν. ὁ μὲν ἀκεσεὺς γένος ὢν παταρεὺς, ὁ δὲ ἑλικὼν καρύστιος.

Ἄκρον λάβε καὶ μέσον ἕξεις· ἐπὶ τῶν δυσφράστων καὶ δυσνοήτων· οἱ γὰρ τὴν Αἴγιναν νικήσαντες πολέμῳ ἐκπεσόντες τῆς πατρίδος ἐχρήσαντο τῷ θεῷ· ὁ δὲ τὸ εἰρημένον αὐτοῖς ἀνεῖλεν· οἱ δὲ συμβαλόντες τὸν χρησμὸν ἀκρωτήριόν τι κατασχόντες κατὰ μέσον ᾤκησαν· ἀπὸ δὲ ταύτης τῆς αἰτίας ὅταν τι δυσνόητον θέλωμεν αἰνίττεσθαι χρώμεθα τῷ προειρημένῳ. Ἀκόνω σιτίζειν· ἐπὶ τῶν τροφῇ μὲν πολλῇ χρωμένων μηδὲν δὲ εἰς τὸ σῶμα ἐπιδόντων. Ἀκέφαλος μῦθος· ἐπὶ τῶν ἀτελῆ λεγόντων· Πλάτων· ἐὰν μῦθον ἀκέφαλον εἰπὼν καταλίποιμι. Ἀκαρπότερος ἀγρίππου· ἐπὶ τῶν πάνυ πενομένων εἴρηται· Λάκωνες γὰρ τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν, ἄγριππον καλοῦσιν. Ἄκρῳ ἅπτεσθαι τῷ δακτύλῳ· ἐπὶ τῶν οὐκ ἀκριβῶς ἠσκημένων οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν· ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁπταμένων. Ἅλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν· ἐπὶ τοῖς κοινωνήσασι τούτων φίλοις χρῆσθαι δεῖ. Ἅλμη οὐκ ἔνεσ' αὐτῷ· ἐπὶ τοῦ ἀλύκου καὶ ἀηδοῦς κατ' εἰρωνείαν εἴρηται. Ἀλλ' ὥσπερ ἥρως ἐν ἀσπίδι ζεμίσαι σε βούλομαι· ἐπὶ τούτων εἴρηται οἱ τοῖς αὐτῶν ἔργοις ἢ τέχναις χρώμενοι, τοὺς φίλους εὐεργετοῦσι παρόσον οἱ ἥρωες τὸ παλαιὸν ἔνοπλοι ὄντες ἐξενίζοντο. Ἄλλοι κάμον ἄλλοι ὤναντο· ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα κληρονομησάντων τὰ ἀλλότρια. Ἀλλ' οὐδὲν δεῖ παρὰ τὸν βωμὸν σε βουλεύειν· ὅτι μὴ χρὴ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἔργοις βουλεύεσθαι ἀλλὰ πρὸ τῶν πραγμάτων παρόσον καὶ οἱ τὰ ἱερεῖα προσάγοντες· πρὸ τοῦ καλλιερῆσαι βουλεύονται.

Ἄλλ' οὐκ αὖθις ἀλώπηξ πάσαις ἁλώσεται. λέγεται παρόσον ἅπαξ διαφυγοῦσα πάσας, δεύτερον οὐκ ἐμπεσεῖται. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πονηρὸν συκοφάντην ἐκφαγόντων.

Ἀλεκτρυόνων μέμφεσθαι κοιλίαν. ἐπὶ τῶν περὶ τὸν βίον πολυτελῶν καὶ ἁβροδιαίτων.

Ἄλλο γλαὺξ ἄλλο κορώνη φθέγγεται. ἐπὶ τῶν τοῖς κράττοσιν ἐριζόντων ἤτοι ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις οὐ συμφωνούντων.

Ἀλωπεκίζειν πρὸς ἑτέραν ἀλώπεκα. ἐπὶ τῶν ἐξαπατᾶν ἐπιχειρούντων τοὺς ὁμοίους.

Ἀλώπηξ οὐ δωροδοκεῖται. ἐπὶ τῶν οὐ ῥαδίως δώροις ἁλισκομένων.

Ἄλλως ᾄδεις. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Ἄλλοισι μὲν γλῶττα ἄλλοισι δὲ γόμφοι παρόσον οἱ μὲν λάλοι οἱ δὲ φάγοι.

Ἄλλα μὲν λεύκων λέγει. ἄλλα δὲ λεύκωνος ὄνος φέρει. λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν ἀσυμφώνως τοῖς ἔργοις τοὺς λόγους παρεχομένων. λεύκων γάρ τις γεωργὸς μέλιτος ἀσκοὺς εἰς φορμὸν ἐμβαλὼν ἐκόμιζεν ἀθήναζε κριθὰς οὖν τοῖς φορμοῖς ἐμβαλὼν ὡς ὑπὲρ κριθῶν ὀλίγον εἰς πραχθηζόμενος τέλος ἐκόμιζε τοῦ δὲ ὄνου πεσόντος οἱ τελῶναι βοηθῆσαι βουλόμενοι ἔμαθον ὅτι μέλι ἐστὶ καὶ ἀπηνέγκαντο αὐτὸ ὡς ἀτελώνητον.

Ἄλλων μὲν ἐξηντλοῦμεν ἡ δὲ ἐπεισρεῖ. ἐπὶ τῶν πονούντων καὶ οὐδὲν πλέον ἀνυόντων. ἐπειδὰν γὰρ τῆς νεὼς ῥεούσης ἐξαντλῶσι τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ καὶ πλέον εἰσρέῃ μάτην πονεῖν οἱ ναῦται δοκοῦσιν.

Ἀμφόνων οἰονῶν τυχεῖν· ἐπὶ τῶν ἐκ κακῶν εἰς ἀγαθὰ μεταβαινόντων.

Ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον· ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ἀνυομένων.

Ἀμελοῦς γωνία· ἐπὶ τῶν ἀργῶς καὶ ῥαθύμως καθημένων. ἔστι δὲ καὶ χωρίον Λιβύης ἀμελὴς γωνία καλούμενον.

Ἀμουσότερος Λειβηθρίων· ἐπὶ τῶν ἀμούσων καὶ ἀπαιδεύτων· Λειβήθριοι γὰρ ἔθνος θρᾳκικόν ἐστιν οὔτε μέλους ἁπλῶς οὔτε ποιήματος ἔννοιαν λαμβάνον· λέγονται δὲ ἀμουσότατοι εἶναι· ἐπειδὴ παρ' αὐτοῖς ὁ τοῦ Ὀρφέως ἐγένετο θάνατος.

Ἄμμον μετρεῖν· ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνεφίκτων.

Ἅμ' ἠλέκτα καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις· ἐπὶ τῶν εὐεργετουμένων καὶ παραχρῆμα τῆς χάριτος ἐπιλανθανομένων.

Ἄμμες πόθ' ἦμες· λακωνικὴ ἡ παροιμία· οἱ γὰρ πρεσβύτεροι ἐν Λακεδαίμονι χορεύοντες τοῦτο ἐπέλεγον, ἄμμες πόθ' ἦμες· ἀντὶ τοῦ ἡμεῖς ποτὲ ἦμεν.

Ἄμας ἀπήτουν οἱ δ' ἀπηρνοῦντο σκάφας· ἐπὶ τῶν ἄλλα μὲν ἀπαιτουμένων· ἄλλα δ' ἔχειν ἀρνουμένων.

Ἂν μὴ παρῇ κρέας τάριχον στερκτέον· παραινεῖ ὅτι δεῖ τοῖς παροῦσιν ἀρκεῖσθαι.

Ἀνάγκῃ οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

Ἀνὴρ δὲ φεύγων οὐ μενεῖ λύρας κτύπον· ἐπὶ τῶν ταχέως καὶ ὀξέως ὀφειλόντων ἕκαστα πράττειν.

Ἀνδρὶ λυπηρῷ πράγματ' οὐκ ἦν, ἀλλ' αὐτὸς ἐξελθὼν ἐπρίατο. ἐπὶ τῶν κακὰ ἑαυτοῖς ἐπισπωμένων παρόσον κροῖσος πολέμιον ἑαυτοῦ ἐπεσπάσατο κῦρον.

Ἀντὶ πέρκης σκορπίον. ἐπὶ τῶν τὰ χείρω αἱρουμένων ἀντὶ βελτιόνων.

Ἀνεωγμέναι μουσῶν θύραι. ἐπὶ τῶν ἐξ ἑτοίμου λαμβανόντων τὰ κάλλιστα τῶν ἐν παιδεία.

Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς κακοῖς μηδὲ μίαν εὑρισκόντων βοήθειαν φευγόντων τῶν φίλων.

Ἄνθρωπος ἀνθρώπου δαιμόνιον. ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ὑπὸ ἀνθρώπου σωζομένων καὶ διὰ τιμὰ ὡς δαιμονούντων.

Ἂν οἶνον αἰτῇ κόνδυλον αὐτῷ δίδου. ἐπὶ τῶν δεινὰ μὲν λαμβανόντων ἀγαθὰ δὲ αἰτούντων. ἡ δὲ ἱστορία ἀπὸ τοῦ κύκλωπος παρόσον αἰτήσας οἶνον τὸν ὀδυσσέα τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερήθη. ὀδυσσέα γὰρ ἐν τῷ σπηλαίῳ κατασχὼν ὁ κύκλωψ καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ ἀρξάμενος κατεσθίειν οἶνον παρ' αὐτοῦ λαβὼν ἔπιε. καὶ ταύτην αὐτῷ τὴν χάριν δίδωσιν ὕστατον αὐτὸν καταφαγεῖν. μεθυσθεὶς δὲ μετὰ τὸ πιεῖν καὶ ὑπνώττων παρ' ἐκείνου ἐξετυφλώθη.

Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον.

Ἂν μὴ φανερῶς δύνῃ βλάψαι, πανουργίᾳ χρῆσαι.

Ἂν μὴ κατὰ ῥώμην τὸ προκείμενον ἐξανύοιτο, μηχανῇ καὶ τέχνῃ πραυνέσθω τὸ λειπόμενον. τάττεται

ἡ παροιμία ἐφ' ὧν σοφία μᾶλλον ἢ τῇ δυνάμει προ-
σήκει χρῆσθαι ὡς ὁ ποιητὴς φησὶ· ἠὲ δίκῃ ἠὲ βίηφι
ἢ ἀμφαδὸν ἠὲ κρυφηδόν·

Ἀντιπελαργεῖν· ἐπὶ τῶν τὰς χάριτας ἀνταποδι-
δόντων λέγονται γὰρ οἱ πελαργοὶ γεγηρακότας τοὺς
γονεῖς τρέφειν καὶ μὴ δυναμένων ἵπτασθαι· φέρειν ἐ-
πὶ τῶν ὤμων·

Ἀνίπτοις ποσὶν ἀναβαίνων ἐπὶ τὸ τέγος· ἐπὶ τῶν ἀ-
μαθῶς ἐπί τινα ἔργα καὶ πράξεις ἀφικομένων·

Ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον· ἐπὶ τῶν εἰς
μηδὲν χρησίμων ὄντων παρόσον ἅπαν τὸ σῶμα
τῶν γερόντων ἀσθενές·

Ἀνδρὸς γέροντος μήποτ' εἰς πυγὴν ὁρᾶν· ἐπὶ τῶν
πρὸς ἔνια μὴ χρησίμων·

Ἀντλεῖν ἀμφοτέραις· λείπει τὸ χρυσίον· ἐπὶ τῶν σπου-
δῇ τι ποιούντων· ὁμοία τῇ πάντα κάλων σεῖε·

Ἀνέμους γεωργεῖς πρὸς τοὺς πονοῦντας καὶ μηδὲν ὅσ-
μεταλαγχάνοντας· ἐπειδὴ ὁ ἄνεμος πάντα μὲν
φύει καὶ αὔξει· οὐδενὸς δὲ τυγχάνει· ἢ μόνον ἀχ-
νην ἀποφέρεται·

Ἀντὶ κακοῦ κυνὸς σῦν ἀπαιτεῖς· ἐπὶ τῶν καλὰ ἀν-
τὶ τῶν κακῶν ἀπαιτούντων·

Ἄνθρακες ὁ θησαυρὸς πέφυκεν· ἐπὶ τῶν ἐφ' οἷς ἤλπι-
σαν διαψευσθέντων· μέμνηται αὐτῆς Λουκιανὸς
τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκείνου· ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς
πέφυκε· καὶ πάλιν ἄνθρακάς μου τὸν θησαυρὸν
ἀπέφηνας·

Ἄξιος τοῦ παντός· ἐπὶ τῶν σφόδρα τιμίων·
Ἄξιος εἶ τῆς ἐν ἄργει ἀσπίδος· ἐπὶ τῶν αἰδημό-
νων καὶ ἐντίμων· παρόσον οἱ ἐν ἄργει ἀνύβριστοι παῖ-
δες καὶ καθαροὶ κατά τι νόμιμον καὶ παλαιὸν
γέρας τὰς ἀσπίδας φοροῦντες πομπεύουσιν·
Ἄξιοι τριχός· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ μηδενὸς ἀξί-
ων· παρόσον ἡ θρὶξ οὐδενὸς ἀξία·
Ἀπὸ βραδυσκελῶν ὄνων ἵππος ὤρουσεν· ἐπὶ τῶν
ἀπὸ εὐτελῶν ἐπὶ τὰ μείζω μεταπηδώντων·
Ἄπληστος πίθος· [ἐπὶ τῶν πολλὰ ἐσθιόν-
των καὶ γαστριμαργούντων· μετῆκται δὲ ἀπὸ
τοῦ μύθου τοῦ περὶ τὰς Δαναΐδας καὶ τοῦ πί-
θου εἰς ὃν ἀνιμῶσαι ὕδωρ βάλλουσι· λέγεται
γὰρ οὗτος ὁ πίθος ἐν ᾅδου εἶναι οὐδέποτε πληρού-
μενος· πάσχουσι δὲ περὶ αὐτὸν αἱ τῶν ἀμυήτων
ψυχαὶ καὶ κόραι ἃς Δαναΐδας λέγουσιν· αἳ
πληροῦσαι ἐν κατεαγόσιν ἀγγείοις ὕδωρ πρὸς
αὐτὸν φέρουσι τετρημένον· δύναται δὲ ἡ παροι-
μία καὶ ἐπ' αὐτοῦ λέγεσθαι τοῦ ᾅδου ὅτι πολ-
λῶν πάντοτε θνησκόντων οὐδέποτε πληροῦ-
ται· ἡ δὲ αἰτία δι' ἣν αἱ Δαναΐδες κατεκρίθη-
σαν τὴν τιμωρίαν ταύτην οὕτως ἔχει· Αἴγυ-
πτος καὶ Δαναὸς ἀδελφοὶ ὄντες τῆς τῶν μελαμ-
πόδων ἐκράτουν γῆς ἥτις νῦν Αἴγυπτος καλεῖ-
ται· σχόντος δὲ Δαναοῦ θυγατέρας πεντήκοντα

καὶ αἰγύπτου υἱοὺς πεντήκοντα. Δαναὸς τοὺς παῖδας τοῦ αἰγύπτου δεδοικὼς στασιάσαντας ἐπὶ τῆς ἀρχῆς, ἀναλαβόμενος τὰς θυγατέρας εἰς ἄργος ἀφίκετο κἀκεῖ κατῴκισεν. ὕστερον δὲ οἱ τοῦ αἰγύπτου παῖδες πρὸς Δαναὸν ἐλθόντες τῆς τε ἔχθρας παύσασθαι παρεκάλουν καὶ τὰς θυγατέρας πρὸς γάμον λαβεῖν ἠξίουν. ὁ δὲ μνησικακῶν αὐτοῦ περὶ τῆς φυγῆς ὁμολογεῖ τοὺς γάμους καὶ διεκλήρου τὰς κόρας. ὡς δ' ἐξεκληρώσατο τοὺς γάμους, ἑστιάσας ἐγχειρίδια δίδωσι ταῖς θυγατράσιν. αἱ δὲ κοιμωμένους τοὺς νυμφίους ἀπέκτειναν πλὴν ὑπερμνήστρας. αὕτη γὰρ λυγκέα διέσωσε παρθένον αὐτὴν φυλάξαντα. λέγεται οὖν διὰ τοῦτο τὰς δαναΐδας ἄνευ ὑπερμνήστρας ἐν ᾅδου κατακριθῆναι εἰς τετρημένον πίθον ὕδωρ ἀντλεῖν.

Ἀπὸ βαλβῖδος οἷον ἀρχῆς χρὴ ἀγαθὸν εἶναι. ἤτε χρῆσις ἡ κοινῶς ἐπὶ πάντων.

Ἀπήντησε κεράμου βολὴ πρὸς ὑπέρτατον ἄτην. ἐπὶ τῶν πασχόντων ἄξια ὧν ἔδρασαν.

Ἅπαντα τοῖς σοφοῖσιν εὔκολα. ἐπὶ τῶν διὰ φρονήσεως καὶ τῶν δυσκόλων περιγινομένων.

Ἀττικὸς εἰς λιμένα. ἡ παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς λιμέσι τὴν ἀνδρείαν ἐπιδεικνυμένων. οἱ γὰρ ἀττικοὶ ναῦται ὁπότε καταπλέοιεν οἴκαδε, προθυμότερον ἤλαυνον τοῖς οἰκείοις ἐπιδεικνύμενοι.

Αὐτῷ ἐρεσίῃς ἀγαμέμνονα δῆσαν ἀχαιοί. αὕτη

κατὰ τῶν ἀχαρίστων λέγεται. φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ
Μέσωνος τοῦ Μεγαρέως πεποιῆσθαι. Ἀλώνητον
ἀνδράποδον ἴσον τῷ βάρβαρον καὶ ἀτελές ἐστιν. ἐκ
μεσογείου γὰρ ἀναβάντες οἱ ἔμποροι ἐκόμιζον ἅ-
λας ἀνθ' ὧν τοὺς οἰκέτας ἐλάμβανον. ὅθεν καὶ ὁ κω-
μικός φησι· θρᾷξ εὐγενὴς εἶ πρὸς ἅλας ἠγορασμένος.
Αἱ Χάριτος ὑποσχέσεις. ἐπὶ τῶν προχείρως ἐπαγγελ-
λομένων πολλά· Χάρης γὰρ ἐγένετο στρατηγὸς ἀθη-
ναῖος προθύμως ἐπαγγελλόμενος.
Ἁλιεὺς πληγεὶς νοῦν οἴσει. αὕτη παραπλήσιόν τι
λέγει τῷ ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. ἁλιεὺς γάρ ὥς
φησι τοὺς ἁλισκομένους ἐν τῷ λίνῳ ἰχθῦς μετεχειρί-
ζετο καὶ πληγεὶς ὑπὸ σκορπίου. ἔφη πληγεὶς νοῦν
οἴσω καὶ ταῖς χερσὶν οὐκέτι τῶν νεοθηρεύτων ἰχθύ-
ων ἥπτετο. μέμνηται αὐτῆς Σοφοκλῆς.
Ἀφ' ἑπτὰ τέλλωος οὗτος ὁ Τέλλην ἐγένετο αὐλητὴς
καὶ μελῶν ἀνυποτάκτων ποιητής· μέμνηται αὐτοῦ
Δίαρχος ὁ μεσσήνιος. Ἀπώλεσας τὸν οἶνον
ἐπιχέας ὕδωρ. ἐν Κύκλωπι δράματι Πολύφη-
μος οὕτως πρὸς Ὀδυσσέα λέγει· ὅθεν εἰς παροιμίαν
περιέστη. Ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ.
ταύτης μέμνηται Μένανδρος καὶ Σώφρων καὶ Ἄλε-
ξις. λέγουσι δὲ ὅτι οἱ Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι πόλε-
μον ἔσχον πρὸς Κροτωνιάτας καὶ ἔπεμψαν εἰς
Λακεδαίμονα συμμαχίας δεόμενοι· οἱ δὲ ἀπε-
κρίναντο αὐτοῖς ὅτι δύναμιν μὲν οὐ δώσουσι· τοὺς
δὲ Διοσκούρους αὐτοῖς ἐπιπέμψουσιν. ἀναστρέψαν-
τες δὲ οἱ Λοκροὶ μάχης γενομένης ἐνίκησαν τοὺς

κροτωνιάτας. τῶν διοσκούρων συλλαβομένων
τὴν δὲ νίκην ἐκ τοῦ αὐτομάτου φήμη τὶς ἤνεγκεν
εἰς τὴν λακεδαίμονα μηδενὸς ἀφιγμένου ἀγγέλου
μετὰ δὲ ταῦτα ἐλθόντες τινὲς ἀπήγγειλαν τῇ αὐτῇ
ἡμέρα γεγενῆσθαι τὴν μάχην καὶ τὴν νίκην ἐπειδὴ οὖν
τὰ παρὰ τῆς φήμης ἀγγελθέντα ὑπῆρχον ἀληθῆ ἡ
παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀληθῶν. σάγρα δ' ἔ
στι τόπος ἐν ᾧ τὴν μάχην ἐνίκησαν οἱ λοκροί.
Αἲξ σκυρία. χρύσιππος φησὶν ἐπὶ τῶν τὰς εὐεργε
σίας ἀναστρεπόντων τετάχθαι τὴν παροιμίαν.
ἐπειδὴ πολλάκις τὰ ἀγγεῖα ἀναστρέπει ἡ αἴξ. ἄλλοι
δὲ φασὶν ἐπὶ τῶν ὀνησιφόρων λέγεσθαι διὰ τὸ πο
λὺ γάλα φέρειν τὰς σκυρίας αἶγας μέμνηται
πίνδαρος καὶ ἀλκαῖος. Αὐτόματοι
δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴενται. οὕτως ἡρά
κλειτος ἐχρήσατο τῇ παροιμίᾳ ὡς ἡρακλέως ἐ-
πιφοιτήσαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν κήυκος τοῦ τρα
χινίου καὶ οὕτως εἰπόντος. εὔπολις δ' ἐν χρυσῷ
γένει. ἕτερος φησὶν ἔχειν τὴν παροιμίαν αὐτόμα
τοι δ' ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν καὶ ὁ πλά
των ἐν τῷ συμποσίῳ οὕτως αὐτῷ ἐχρήσατο.
Ἄλλων δὲ φόρτος ὅθεν ἦλθεν ἔνθ' ἔβη. ἐπειδὴ τὶς
ὥς φασιν ἔμπορος ἔπλει τὴν ναῦν ἅλων πληρώ-
σας. ἀποκαθαδησάντων διὰ τῶν ναυτῶν ἐπει
σελθοῦσα ἡ θάλασσα τούς τε ἅλας ἐξέτηξε. καὶ
τὴν ναῦν κατεπόντισεν.
Ἀνεπαρίασαν. ἐπὶ τῶν μεταγινωσκόντων καὶ

μεταπεμπομένων εἴρηται ἡ παροιμία ἐπειδὴ οἱ πα-
ριοι πολεμούμενοι ὑπὸ θηβαίων καὶ ἀνοχὰς παρ' αὐ-
τῶν αἰτήσαντες καὶ τυχόντες ἐπὶ ὑποσχέσει τοῦ
προδώσειν τὴν πόλιν. εἶτα προσδοκήσαντες
συμμαχίαν ἥξειν ποθὲν ἔλυσαν τὰ ὁμολογούμενα.
Ἀνθ' ἑρμιόνος. εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σωζόν-
των τοὺς οἰκέτας ἐπειδὴ ἡ ἐν ἑρμιόνῃ τῆς πελοπο-
ννήσου ἱερὸν ἦν κόρης καὶ δήμητρος ἀσφάλειαν πα-
ρέχον τοῖς καταφεύγουσιν. μέμνηται ταύτης
ἀριστοφάνης ἐν βαβυλωνίοις.
Ἀνέριμνος εἶ. τάττεται ἡ παροιμία παρ' ἑρμίππῳ
ἐν στρατιώταις φασὶ δὲ ὅτι ἐρινεοῦ τῆς ὀλυνθηφό-
ρου ἐν τῷ καρπῷ φύεται θηρία ἃ προσαγορεύ-
ουσιν ψῆνας. τούτων οἱ γεωργοὶ λαβόντες ἀφά-
πτουσιν τῶν κλάδων ταῖς συκαῖς ὅπως αὐτῶν ὁ
καρπὸς μὴ ἀπορρέῃ. ἐνδυόμενον γὰρ εἰς τοὺς ψῆ-
νας τὸ θηρίδιον στερεοῖ τούτους καὶ πεπαίνει. διό-
περ ἐπὶ τῶν ἅπερ ἂν λάβωσι μὴ διακρατούν-
των εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν.
Ἁ φιλοχρηματία σπάρταν ἕλοι ἄλλο δὲ οὐδέν.
αὕτη λέλεκται ἐπὶ τῶν ἐξ ἅπαντος κερδαίνειν
προαιρουμένων μετενήνεκται δὲ ἀπὸ χρησμοῦ δο-
θέντος λακεδαιμονίοις. ἐν ᾧ ἔχρησε ποτὲ ὁ θεὸς
ἀπολέσθαι τοὺς λακεδαιμονίους ὅταν ἀργύρι-
ον καὶ χρυσίον τιμήσωσι. μέμνηται τοῦ χρησμοῦ
ἀριστοτέλης ἐν τῇ λακεδαιμονίων πολιτείᾳ.

Ἀθηνᾶ τὸν αἴλουρον· ἐπὶ τῶν κακῶς συγκρινόντων τὰ κρείττονα τοῖς ἥττοσι διὰ μικρὰν ὁμοιότητα. ἡ παροιμία εἴρηται ὡς εἴ τις διὰ γλαυκότητα τὸν αἴλουρον τῇ ἀθηνᾷ συγκρίνει. Ἀττικοὶ τὰ ἐλευσίνια· ἐλλείπει τὸ καθ' ἑαυτό. λέγει δὲ δοῦρις ὅτι ὅταν καθ' ἑαυτοὺς συλλεγέντες τινὲς πράττωσί τι, ἐπιλέγουσιν ἑαυτοῖς ἀττικοὶ τὰ ἐλευσίνια. Αὐτῷ μελκτέον ἀλλ' ἐπὶ τὸν οἶκον· μέμνηται αὐτῆς ἀριστοφάνης ἐν γεωργοῖς καὶ πλάτων ὁ κωμικός. ἦν δὲ οὗτος ὁ οἶκος μέγας εἰς ὑποδοχὴν μισθουμένων. Ἀττικὸς πάροικος· δοῦρις καὶ περὶ αὐτοῖς λέγει. ὅτι ἐπειδὴ ἀθηναῖοι τοὺς περιοικοῦντας αὐτοῖς καὶ γειτνιῶντας ἐξέβαλον, ἡ παροιμία ἐκράτησε. κράτερος δὲ ἀπὸ τῶν εἰς σάμον πεμφθέντων ἀθήνηθεν ἐποίει τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι· ἀττικοὶ γὰρ μεταπεμφθέντες εἰς σάμον καὶ κατοικήσαντες τοὺς ἐγχωρίους ἐξέωσαν. Αὐτοὶ χελώνας ἐσθίετε οἵπερ εἵλετε. ἁλιεῖς ποτὲ χελώνας ἀνασπάσαντες διὰ τῶν δικτύων διένεμον τοῖς παροῦσιν. οἱ δὲ μὴ βουλόμενοι λαμβάνειν εἶπον τοῖς ἁλιεῦσιν· αὐτοὶ χελώνας ἐσθίετε οἵπερ εἵλετε. ὅθεν εἰς παροιμίαν ὁ λόγος περιέστη. Ἀσπένδιος κιθαριστής· ζήνων ὁ μύνδιος ἐπὶ τῶν φιλοχρημάτων φησὶ τετάχθαι τὴν παροιμίαν, λέγων καθάπερ οἱ ἀσπένδιοι τῶν κιθαριστῶν οὐδεμίαν φορὰν ἔξω φέρουσι, πάσας δὲ ἐν τῷ ὀργάνῳ, οὕτως καὶ ὁ φιλοχρήματος οὐδὲν τῶν πέλας ἕνεκα οἰκονομεῖ, ἕλκει δὲ εἰς ἑαυτὸν τὰ πάντα.

Αὐτῷ κακῷ· ἀντιτάττεται κατὰ τῶν ἄρδην

ὅτι ὁ σῶ λυμαινόμενον φησὶ γὰρ ὁ Διόδωρος ὅτι τὰ
διάφορα ἐπὶ κανῶν ἐκομίζετο· καθάπερ ἐν Χρυ-
σίοις λέγεται Πλάτων ἀνήρπασε κανᾶ ἅπαξ ἅπαντα
αὐτῶν κανῶ. Ἀφύας πῦρ· ἐπὶ τῶν τὸ τέλος
ὀξὺ λαμβανόντων ἡ παροιμία παρόσον καὶ τὴν ἀ-
φύαν τάχιστα ἕψεσθαι συμβαίνει μόνον ἰδοῦσαν
τὸ πῦρ. Ἀφ' ἵππων ἐπ' ὄνους. Τὴν παροιμί-
αν ταύτην ἐροῦμεν ἐπὶ τῶν ἀπὸ σεμνῶν ἐπὶ τὰ ἀ-
σεμνα ἡκόντων οἷον ἀπὸ γραμματικῶν ἐπὶ πραγ-
ματικά. ἢ διότι τῶν ἀτιμοτάτων.
Ἀτρέως ὄμματα οἷον ἀνάτρεπτα καὶ σκληρά.
εἴρηται ἀπὸ τῆς Ἀτρέως παρανομίας ὃς
παροινήσας ἐκ διαβολῆς τὸν ἀδελφὸν Θυέστην μοι-
χεύειν Ἀερόπην τὴν γυναῖκα αὐτοῦ τὰ τέκνα τοῦ
Θυέστου σφάξας καὶ ἑψήσας διὰ τούτου παρέθη-
κε τῷ πατρὶ αἴσθησιν παρασχεῖν τῆς συμφορᾶς
ἐκ τοῦ τελευταῖα τὰ ἄκρα παραθεῖναι.
Ἄφωνος ἱππαρχίων· κατὰ τοὺς προπάτορας
ἡμῶν δύο κιθαρῳδοὶ διάσημοι ἐγένοντο ἱππαρχί-
ων καὶ ῥουφῖνος καὶ δὴ ἀγῶνος ἐνστάντος πενταετε-
ρικοῦ ἀγομένου ἐν Ἡλιουπόλει κατὰ τὸ ἔθος ἱπ-
παρχίων ἀχανὴς ἔστη ταραχῇ τῇ περὶ τὸ θέατρον.
Ἄρκτου παρούσης ἴχνη μὴ ζήτει· ἐπὶ τῶν δειλῶν
κυνηγῶν εἴρηται ἡ παροιμία. μέμνηται δὲ αὐτῆς
Βακχυλίδης ἐν παιᾶσιν. Ἄδεις ὥσπερ
εἰς Δῆλον πλέων· ἐπὶ τοῦ ἀφροντιστοῦ καὶ φιληδο-
νοῦντος. εὐχερὴς γὰρ ὁ πρὸς τὴν Δῆλον πλοῦς καὶ
οἱ ἐκεῖσε καταίροντες ἀφροντίστως πλέοντες ᾖδον.

Ἀετοῦ γῆρας κορυδοῦ νεότης. παρόσον καὶ γηράσκων ἀετὸς ἀμείνων ἐστὶ νεάζοντος ὄρνιθος. λέγεται δὲ τὸν βίον ἀετὸς καταστρέφεσθαι τῆς καμπῆς τοῦ ἄνω χείλους πρὸς τὸ κάτω συγκαμφθείσης.

Ἀράβιος αὐλητής. φασὶ τοὺς ἀραβίους ἐν ταῖς νυκτεριναῖς φυλακαῖς κεχρῆσθαι αὐλῷ ἐπὶ μήκει· τὸν δὲ αὐλὸν τοῦτον διαδέχεσθαι ἄλλον ἀπ' ἄλλου καὶ αὐλεῖν πῦρ ἀνακαίοντας ἄχρις ἂν γένηται ἡμέρα.

Ἅλις δρυός. ἐπὶ τῶν ἐκ φαυλοτέρας διαίτης ἐρχομένων ἐπὶ βελτίονα. εἴρηται ἡ παροιμία ἐπειδὴ τὸ ἀρχαῖον οἱ ἄνθρωποι βαλάνοις δρυὸς τρεφόμενοι ὕστερον εὑρεθείσης τῆς δήμητρος καρποῖς ἐχρήσαντο.

Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. ἐπὶ τῶν συνεχῶς αἰτούντων ἢ παρὰ τῶν αὐτῶν δανειζομένων. εἴρηται ἡ παροιμία ἐπειδὴ βαλάνοις ἔζων τὸ πρὶν οἱ ἄνθρωποι. καὶ βαλανιστὰς ἐκάλουν τοὺς μισθῷ τὸν καρπὸν τοῦτον συλλέγοντας. πρὸς τοίνυν τοὺς τῆς συλλογῆς ἤδη πεπληρωμένης περισκοποῦντας εἴ τινες εἶεν ἐν τῇ δρυῒ βάλανοι οἱ παριόντες ἔλεγον σκώπτοντες. ἄλλην δρῦν βαλάνιζε.

Ἀεὶ τὶς ἐν κύδωνος. ἐπὶ τῶν φιλοξένων καὶ πρὸς ὑποδοχὴν ἑτοίμων. παρόσον ὁ κορίνθιος κύδων φιλοξενότατος ἐγένετο.

Ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. ἐπὶ τῶν ἐπελπίδι μὲν ἀεὶ γενομένων ἀπαλλάττεσθαι τῶν δεινῶν. τοῖς αὐτοῖς δὲ πάλιν περιπιπτόντων.

Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ διὸς κύβοι ἐπὶ τῶν εἰς πάντα εὐδαιμονούντων οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀξίως τιμωρουμένων.

Ἀγὼν πρόφασιν οὐκ ἐπιδέχεται οὔτε φιλία. ὁ μύ-
λων ὁ παροιμιογράφος ἰβύκειον τὴν παροιμίαν
ταύτην φησίν. ὡς πρώτου χρησαμένου τοῦ ἰβύκου.
Ἀκλητὶ κωμάζουσιν ἐς φίλων φίλοι. παροιμία ὁ-
μοία τῇ αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας
ἴασιν. Ἀεὶ κολοιὸς παρὰ κολοιῷ ἱζάνει.
ἐπὶ τῶν τοῖς ὁμοίοις προσομιλούντων ἐπειδὴ ὁμό-
μον ἐστὶ τὸ ζῶον φιλάλληλον καὶ συνδυαστικὸν καὶ
ἀγεληδὸν πετόμενον. ἀμέλει καὶ ἁλίσκεται διὰ τὴν
αὐτοῦ σκιὰν, προσερχόμενον αὐτῇ καὶ καθ' ὕδατος
ὁρᾶσθαι. Ἀμαλθείας κέρας. ἡ παροι-
μία αὐτὴ ὁμοία ἐστὶ τῇ αἲξ οὐρανία. εἴρηται δὲ ἐν-
τεῦθεν. ἡ ῥέα τὸν δία τεκοῦσα ἐν κρήτῃ δίδωσι
τοῦτον τρέφεσθαι ταῖς μελισσέως παισὶ νύμφαις ἀ-
δραστείᾳ τε καὶ ἴδῃ. αὗται μὲν οὖν τὸν παῖδα ἔ-
τρεφον τῷ τῆς ἀμαλθείας αἰγὸς γάλακτι. αὐ-
ξηθεὶς δὲ ὁ ζεὺς τὴν μὲν αἶγα κατηστέρισεν. ὅθεν
αἲξ οὐρανία λέγεται. θάτερον δὲ τῶν ταύτης
κεράτων ταῖς νύμφαις δίδωσι δεδωκὼς αὐτῷ
χάριν ἵν' ὅπερ αἱ νύμφαι θέλωσιν αὐταῖς ἀναβλύ-
ζῃ. τοῦτο τοὔτερον ἀχελῷος λαβὼν ἡρακλεῖ δέδω-
κεν ἀντίλυτρον περιάξαντι θάτερον τῶν κερά-
των αὐτῆς. ὅτε περὶ τοῦ γάμου τῆς δηιανείρας
πρὸς ἀλλήλους ἐμάχοντο. εἴρηται οὖν ἡ παροιμία
ἐπὶ τῶν ἀφθόνως τισὶ παρεχομένων τὰς τοῦ
πλουτεῖν ἀφορμάς. ἐπεὶ καὶ ὁ τὸ κέρας τῆς ἀμαλ-
θείας ἔχων πᾶν ὃ ἐβού-

λετο ἀφορμὰς ἐλάμβανεν. Ἀετὸν ἵπτασθαι
διδάσκεις. ἐπὶ τῶν ἐγχειρούντων διδάσκειν τι-
νὰς ἃ ἐπίστανται μᾶλλον τῶν θελόντων διδάσκειν.
Ἀετὸς ἐν νεφέλαις. ἔστι μὲν οὖν χρησμὸς εἴρηται δὲ
ἐπὶ τῶν δυσαλώτων παρόσον ὁ ἀετὸς ἐν νεφέλαις ὢν
οὐχ ἁλίσκεται. Ἀεὶ φέρει τι λυκίη κακόν. ἐπὶ τῶν
κακουργοτάτων καὶ ἀεὶ προσεξευρισκόντων νεώτερόν
τι κακόν. Ἀεὶ τοιοῦτοι πόλεμοι διώκοιεν. ἐπὶ
τῶν ἀνάνδρων καὶ μηδενὸς ἀξίων. Ἀετὸς θρίπας ὅ-
ρῶν ἐπὶ τοῦ ἀφροντιστοῦντος καὶ καταφρονοῦντος
τῶν μικρῶν. Ἀζάνεα κακά. ἐπὶ τῶν κακοῖς προ-
σπαλαιόντων ἀζάναι γὰρ τόπος ἐστὶ τῆς ἀρκαδίας
λεπτόγεως σκληρὸς καὶ ἄκαρπος περὶ ὃν πονοῦν-
τες οἱ γεωργοὶ οὐδὲν κομίζονται. Ἀνάγυρον κινεῖν. ἔστιν
ὁ ἀνάγυρος δῆμος ἀττικός ἔνθα δυσώδες φυτὸν
φύεται οὕτω καλούμενον ἀνάγυρος εἴρηται οὖν ἡ πα-
ροιμία ἐντεῦθεν ἐπὶ τῶν κινούντων τινὰ ἐπὶ κακῷ ἑ-
αυτῶν. τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ἄνθρωπος ἥρως γέγονεν.
ὅς τις τοὺς οἴκους τῶν γειτονούντων αὐτῷ ἐκ βάθρων ἀ-
νέστρεψεν. ἐπειδὴ τὸ ἡρῷον αὐτοῦ ὑβρίσαι ἐπεχείρη-
σαν. μέμνηται ταύτης ἀριστοφάνης ἐν λυσιστράτῃ.
Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωρίου πηγαί. παροιμία ἐ-
πὶ τῶν ὑπεναντίως λεγομένων ἢ γινομένων οἷον εἰ ὁ πό-
ρνος τὸν σώφρονα ἔλεγε πόρνον. ἐπειδὴ οἱ ποταμοὶ ἄ-
νωθεν κάτω ῥέουσιν οὐ κάτωθεν ἄνω. Ἀπὸ ὄνου κατα-
πεσών. ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν μειζόνων καὶ
ἀδυνάτων. ὡς ἀριστοφάνης ἀπὸ τύμβου πεσών. καὶ
εὔπολις ὥσπερ ἀπὸ χόος πεσών. Ἀράβιος ἄγγελος

παροιμία περὶ τὰ ἀράβιος αὐλητὴς παραλαμβα
νομένη ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων. εἴρηται
δὲ ἐπὶ τοῦ ἀραβίου αὐλητοῦ. ὡς ἦλθε μὲν δραχμῆ
ς. ἐπαύετο δὲ τεττάρων. Ἀρκάδα μιμούμε
νος. παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων καὶ μοχ-
θούντων. οἱ γὰρ ἀρκάδες πολλὰ πολεμήσαντες οὐ-
δ' ὅσον οἱ λακεδαιμόνιοι τοὺς καταφεύγοντας εἰς
ταίναρον τὸν εἱλώτων ἀπαγαγόντες ἀπέκτειναν.

B

Βόκχορις. οὗτος αἰγύπτιος ὢν ἐπὶ δικαιοσύ
νῃ καὶ ἐπινοίᾳ κρίσεων ἀπομνημονεύεται. εἴ
ρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δικαιότατα καὶ πα
ρωρημένως κρινόντων.

Βάλλ' εἰς μακαρίαν. οἱ μὲν κατὰ εὐφημισμὸν ἐδέ
ξαντο λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ βάλλ' εἰς δειλαιότητα μα-
καρίαν γὰρ ἐν ᾅδου χωρίον διατυποῦσιν. οἱ δὲ τὴν
μακαρίαν θυγατέρα φασὶν ἡρακλέους καὶ κατὰ
χρησμὸν εἰς ἑκούσιον θάνατον ἑαυτὴν ἐπιδοῦναι
κατὰ τὴν εὐρυσθέως ἐπὶ τὰς ἀθήνας στρατείαν
μετὰ θάνατον γὰρ ἡρακλέους διώκοντος εὐρυσθέ
ως τοὺς ἐκείνου παῖδας καὶ πρὸς τὸν τοῦ ἐλέου βω
μὸν τῶν ἡρακλειδῶν προσπεφευγότων ἀθηναῖοι μὴ
ἐκδιδόντες αὐτοὺς πρὸς εὐρυσθέα πόλεμον ὑπέστη
σαν. χρησμοῦ δοθέντος ἀπαλλαγήσεσθαι τῆς εὐρυ
σθέως καταδρομῆς. εἴ τις τῶν ἡρακλειδῶν πρὸς θά
νατον ἑκούσιον ἐκδῷ ἑαυτόν. ἡ μακαρία πρὸς θά-
νατον ἑαυτὴν ἐξέδοτο καὶ συμβαλόντες ἀθηναῖοι νι

κῶσιν ἐρυθεία. καὶ πολλῶν πεσόντων. ἐρυθεία ὕλλος ἀπέκτεινε παῖς ἡρακλέους καὶ αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πρὸς ἀλκμήνην ἐκόμισεν. ἡ δὲ κερκίσι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξώρυξεν αὐτοῦ. τὸν οὖν τάφον τῆς μακαρίας ἄνθεσι καὶ στεφάνοις τιμῶντες οἱ ἀθηναῖοι ἐπέλεγον. βάλλ᾽ εἰς μακαρίαν. τὸ μὲν οὖν πρῶτον ἐπὶ τῶν κατ᾽ ἀρετὴν διδόντων ἑαυτοὺς εἰς θάνατον. ἡ παροιμία ἐλέγετο. ὕστερον δὲ ἐπὶ πάσης ἀφοσιώσεως.

Βάκηλος εἶ. ἐπὶ τῶν ἐκλύτων καὶ ἀμαύδρων. βάκηλος δὲ κυρίως λέγεται ὁ ἀπρόκοπος.

Βυζίνη παρρησία. ἐπὶ τῶν σφόδρα πεπαρρησιασμένων ἀπὸ βυζίνου τοῦ ποσειδῶνος. μετὰ παρρησίας ἀεὶ διαλεγομένου.

Βίος ἐξηυλημένος ἐπὶ τῶν ἀχρήστων ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀχρείων αὐλῶν.

Βοιώτιος νόμος. ἐπὶ τῶν τὰς μὲν ἀρχὰς ἠρεμούντων ὕστερον δὲ τοῖς κακοῖς ἐπιτιθεμένων ὥς φησι σοφοκλῆς ὅταν τὶς ᾄδη τὸν βοιώτιον νόμον. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία παρόσον βοιωτοὶ πρότερον βίον ἄλυτον καὶ ἤρεμον ἔχοντες μετὰ τιλᾶ τῶν λαΐου πολλοῖς κακοῖς περιέπεσον.

Βοῦβος περιφοιτᾷ. ταύτης μέμνηται κρατῖνος ἐν χείρωσι. τέτακται δὲ ἐπὶ τῶν εὐήθων καὶ ταχυφρόνων ἀπὸ τινος πυθιωνίκου βούβου μετενεχθεῖσα.

Βοώνας δικάζει. αὕτη λέγεται ἐπὶ

τῶν τὰς κρίσεις ἀναβαλλομένων ἀεὶ καὶ ὑπερτιθεμέ-
νων· Βούνας γὰρ Ἀθηναῖος ἐγένετο ὥς φησι Μνασέας
τούτῳ δὲ Ἠλεῖοι πρὸς Καλυδωνίους διαφερόμενοι
ἐπέτρεψαν τὴν δίκην· νομίσαντες ἀναμενεῖν ἕως
ἂν ἀποφήνηται· γνοὺς δὲ Βούνας τοῦτο ἤκουσε μὲν
ἀμφοτέρων ἀνεβάλλετο δὲ μέχρι τελευτῆς τὴν ἀ-
πόφασιν.

Βοιώτια αἰνίγματα· ἐπὶ τῶν ἀσυνέτων ἐκ μετα-
φορᾶς τῆς σφιγγὸς παρόσον Θηβαίοις ἡ σφίγξ αἰνί-
γματα προύθηκεν τετράπους· δίπους καὶ πά-
λιν τρίπους ὅπερ ἐφευρὼν ὁ Οἰδίπους τὴν τοῦ πατρὸς
βασιλείαν ἔλαβε· καὶ τὴν ἰδίαν μητέρα ἔγημεν ἀγ-
νοῶν· Λαΐῳ γὰρ τῷ Θηβαίων βασιλεῖ χρηστηριαζομένῳ
περὶ γενέσεως ἀρρένων παίδων ἀνεῖλεν ὁ θεός· Λάϊε
Λαβδακίδη μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων
βίη· κτενεῖ γάρ σ᾽ ὁ φύς· ἐπιλαθόμενος δὲ τοῦ χρησ-
μοῦ Λάϊος συνῆλθε τῇ γυναικὶ αὐτοῦ Ἰοκάστῃ· ὡς δὲ
ᾔσθετο παιδίον ἄρρεν ἐξ αὐτῆς γεννηθὲν τὸν χρησ-
μὸν ἐννοήσας τὰ τούτου σφυρὰ διέτρησε καὶ εἰς
ὄρος ἐξέθετο· βουκόλος δέ τις παριὼν καὶ τὸ βρέ-
φος ἀναλαβὼν τῇ ἰδίᾳ γυναικὶ ἀπεκόμισεν· ἡ δὲ
τὰ σφυρὰ τοῦ παιδὸς θεραπεύσασα Οἰδίπουν αὐ-
τὸν καλεῖ· τοῦτο θεμένη τὸ ὄνομα διὰ τὸ τοὺς
πόδας ἀνοιδῆσαι· τελειωθεὶς δὲ Οἰδίπους καὶ τῶν
ἡλίκων ἐπὶ ῥώμῃ διαφέρων κατὰ φθόνον ὠνει-
δίζετο ὑποβλητὸς εἶναι· ἀφικόμενος οὖν εἰς

Δελφοὺς περὶ τῶν ἰδίων

ἐπυνθάνετο γονέων καὶ χρήσαντος τοῦ θεοῦ πρὸς
τὴν πατρίδα μὴ πορεύεσθαι. τὸν μὲν γὰρ πατέρα
φονεύσειν, τῇ δὲ μητρὶ μιγήσεσθαι νομίσας ἐξ ὧν ἐ-
λέξε γεγενῆσθαι πρὸς θήβας ἀπήγετο καὶ συντυχὼν
λαΐῳ ἐφ' ἅρματος ὀχουμένῳ κελεύοντος τοῦ κήρυ-
κος κοιράνοις ἐκ ποδῶν μεθίστασθαι. μὴ πειθόμε-
νος παρὰ τοῦ ἡνιοχοῦντος τῷ πατρὶ ἐτύφθη ὀργι-
σθεὶς δὲ καὶ τὸν ἡνίοχον καὶ τὸν λάϊον ὑπερμαχοῦν-
τα τοῦ ἡνιόχου ἀπέκτεινεν ἐλθὼν δὲ εἰς θήβας καὶ
τὴν βασιλείαν ἐφ' ὀρῶν λαΐου γέρας προκειμένην
σὺν τῇ γυναικὶ ἰοκάστῃ τῷ λύσοντι τὸ αἴνιγμα τῆς
σφιγγὸς τοῦτο λύσας τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν παρα-
λαμβάνει καὶ τῇ μητρὶ προσομιλεῖ ἀγνοῶν ἐξ ἧς ἐτεο-
κλέα καὶ πολυνείκην ἐγέννησεν ὕστερον δὲ παρὰ τῆς
μητρὸς ἀναγνωρισθεὶς ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν. ἰοκάστη δὲ
τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ἑαυτὴν ἀνήρτησεν.
Βοῦς ἐφ' ἑαυτῷ κονίεται. ἐπὶ τῶν δι' ἐχερῶς ἐπὶ κα-
κῶ σφῶν ἑπομένων. οἱ γὰρ βόες πρᾶοι ὄντες ῥαδί-
ως τοῖς δεσμοῖς ὑπακούουσι. τινὲς δὲ ἐπὶ τῶν
εἰς προὖπτον κίνδυνον ἑαυτοὺς ἐμβαλόντων.
Βοῦς ἐπὶ γλώττης. παροιμία ἐπὶ τῶν μὴ δυναμέ-
νων παρρησιάζεσθαι ἤτοι διὰ τὸ ἄφωνον τοῦ ζώου
ἢ διὰ τὸ τὸ τῶν ἀθηναίων νόμισμα ἔχειν βοῦν ἐγκε-
χαραγμένον. ὅπερ ἐκτείνειν ἔδει τοὺς πέρα τοῦ
δέοντος παρρησιαζομένους.
Βάλλων φεύξεσθαι οἴει. πρὸς τοὺς κακόν τι δρά-
σαντας καὶ οἰομένους φυγεῖν.

Βάλλ' εἰς ὕδωρ. ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων. οἷον καταπόντισον.

Βύβλου δὲ καρπὸν οὐ κρατεῖ στάχυς. ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων τοῖς ἰδίοις χρῆσθαι καλοῖς· παρόσον ἀσθενὴς ἡ βύβλος πρὸς τὸ φέρειν σῖτον, στάχυας γὰρ ἀνατέλλουσα οὐκ ἐντρέφει.

Βῶλος ἄρουραν. ἐπὶ τῶν μεγάλοις τὰ μικρὰ φιλοτιμουμένων. ὅμοιόν ἐστιν, εἴ τις θαλάττῃ ἐκ χαράδρας ὕδωρ ἐπεισάγει, καὶ χαρίζεσθαι δοκεῖ.

Βοῦς ἐπὶ σωρῷ. ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων.

Βορβόρῳ ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων, οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν. ἐπὶ τῶν κάλλιστα μιγνύντων τοῖς αἰσχίστοις.

Βάλλ' εἰς ὄλεθρον. ἢ

Βάλλ' εἰς κόρακας ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων.

Βατράχοις οἰνοχοεῖς. πρὸς τοὺς ταῦτα παρέχοντας, ὧν οὐ χρήζουσιν οἱ λαμβάνοντες.

Βατράχῳ ὕδωρ. ὡς γαλῇ στέαρ. ἐπὶ τῶν ταῦτα διδόντων, οἷς χαίρουσιν οἱ λαμβάνοντες. εἴρηται δὲ καὶ βοῦς εἰς ἄμητον, ἐπὶ τῶν μέγα ὠφελουμένων.

Βομβύλιος ἄνθρωπος. ἐπὶ τοῦ ἀκάρπου, παρόσον ὁ βομβύλιος καρπὸν οὐ φέρει· ἔστι δὲ μελίττης εἶδος, ἐκ πηλοῦ τὰ κηρία πλαττούσης.

Βοῦς ἀλλότριος τὰ πολλὰ ἔξω βλέπει. ἐπὶ τῶν ἀμελουμένων παρ' ἀλλοτρίων, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τοὺς ἰδίους δεσπότας ὡς ἐπιμελουμένους ἀφορώντων.

Βοῦς ἄμητον ἐπιτηροῦντες· ἐπὶ τῶν μετὰ ὠφελείας
καμνόντων·
Βοῦς ὁ μολοττῶν· αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν εἰς πολλὰ δι-
αιρουμένων πράγματα καὶ κατακοπτομένων· οἱ
γὰρ μολοττοὶ ἐν τοῖς ὁρκωμοσίοις κατακόπτον-
τες εἰς μικρὰ τοὺς βοῦς τὰς συνθήκας ἐποιοῦντο·
Βοιωτοῖς μαντεύσαιο· αὕτη καταρατική ἐστιν· ἡ-
ρακλείδης γὰρ φησί, μαντευομένοις τοῖς θηβαίοις
περὶ τοῦ πολέμου ἀπεκρίνατο ἡ προφῆτις ἡ ἐν δω-
δώνῃ νίκην αὐτοῖς ἀσεβήσασιν ἔσεσθαι, εἷς δὲ τῶν θε-
ωρῶν ἁρπάσας μυρτίλαν τὴν προφῆτιν ἐνέβαλεν
εἰς θερμοῦ παρακείμενον λέβητα· ἄλλοι δέ φασιν ὅ-
τι θηβαίοις πολεμοῦσι βόμβος μάντις πλεῖστος ἔφη
νικήσειν εἰ προθύσαιεν τῶν ἡγεμόνων ἕνα· οἱ δὲ ἀπο-
κτείναντες τὸν βόμβον ἐνίκησαν·
Βέβληκ' ἀχιλλεὺς δύω κύβω καὶ τέτταρα· τοῦτο
εὐριπίδου ἐστὶ καὶ ἀριστόξενος δέ φησιν ὅτι εὐρυ-
πίδης διορθῶν τὸν τήλεφον ἐξέβαλε τὴν πεττείαν·
Βουλείας δικάζει· ἐπὶ τῶν τὰς κρίσεις ὑπερτιθε-
μένων δικαστῶν ἀπὸ βουλίου τινὸς ἀθηναίου· ὃς ἐ-
πὶ τοσοῦτον ἀνεβάλλετο τὴν δίκην ὥστε φθάσαι
τελευτῆσαι πρότερον ἢ τὴν δίκην ἀποφήνασθαι·
Βελλεροφόντης τὰ γράμματα· βελλεροφόντης
ἀνελὼν βέλλερον ἢ ὥς τινές φασι πείρην· εἰς τίρυν-
θα φυγὰς ἐξ ἄργους παραγίνεται πρὸς τὸν προῖ-
τον τούτου ἔρωτα ἴσχει ἄντεια ἡ τοῦ προίτου
γυνή· τοῦ δὲ ἀπαρνουμένου λέγει πρὸς τὸν προῖ-

τον ὅτι βελλεροφόντης ἐρωτικοὺς αὐτῇ προσε-
πέμψατο λόγους. προῖτος δὲ πιστεύσας ἔδω-
κεν αὐτῷ ἐπιστολὰς πρὸς ἰοβάτην κομίσαι. ἐν αἷς
ἀνεγέγραπτο βελλεροφόντην ἀποκτεῖναι. ὁ δὲ
ἀγνοῶν τὰ γεγραμμένα καθ᾽ ἑαυτοῦ κομίζειν. ἰο-
βάτης δὲ ἀναγνοὺς ἐπέταξεν αὐτῷ κτεῖναι τὴν πυ-
ρίπνουν χίμαιραν νομίζων αὐτὸν ὑπὸ τοῦ θηρίου
διαφθαρήσεσθαι. τριῶν γὰρ ζώων εἶχε φύσιν σύνθε-
τον προτομὴν μὲν λέοντος, οὐρὰν δράκοντος.
καὶ τρίτην κεφαλὴν μέσην αἰγός. δι᾽ ἧς πῦρ ἀνί-
ει. ἀναβὰς οὖν ὁ βελλεροφόντης ἐπὶ τὸν πήγασον
ὃν εἶχεν ἵππον πτηνὸν κατετόξευσε τὴν χίμαι-
ραν. μετὰ δὲ τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀμαζόσιν ἐπέ-
ταξεν ἀγωνίσασθαι. ὡς δὲ καὶ ταύτας ἀπέκτεινε
τοὺς τότε ῥώμῃ νεότητος διαφέροντας ἐπιλέξας ἐπέ-
ταξεν ἀποκτεῖναι λοχήσαντας. ὡς δὲ καὶ τοῦ-
τον ἐνίκησεν ἀγῶνα θαυμάσας τὴν δύναμιν αὐτοῦ
ὁ ἰοβάτης τό τε γράμμα ἔδειξε καὶ παρ᾽ αὐτῷ
μένειν ἠξίωσε. δοὺς δὲ αὐτῷ τὴν θυγατέρα καὶ
τὴν βασιλείαν τελευτῶν κατέλιπεν.

Γενναῖος εἶ ἐκ βαλαντίου· ἐπὶ τῶν διὰ τὸν πλοῦτον γενναίων εἶναι δοκούντων.

Γλαῦξ ἵπταται· ἡ ἐπίσημος τῆς γλαυκὸς νίκης σύμβολον τοῖς Ἀθηναίοις ἐνομίζετο.

Γέρων ἀλώπηξ οὐχ ἁλίσκεται· ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου πλῆθος οὐχ ἁμαρτανόντων.

Γλαύκου τέχνη· ἢ ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως κατεργαζομένων ἢ ἐπὶ τῶν πάνυ ἐπιμελῶς καὶ ἐντέχνως εἰργασμένων. Ἵππασος γάρ τις κατεσκεύασε χαλκοῦς τέτταρας δίσκους οὕτως τὰς μὲν διαμέτρους αὐτῶν ἴσας ὑπάρχειν· τὸ δὲ τοῦ πρώτου δίσκου πάχος ἐπίτριτον μὲν τοῦ δευτέρου· ἡμιόλιον δὲ τοῦ τρίτου διπλάσιον δὲ τοῦ τετάρτου καὶ κρουομένους ἐπιτελεῖν συμφωνίαν τινὰ καὶ λέγεται Γλαῦκον ἰδεῖν τοὺς ἐπὶ τῶν δίσκων φθόγγους πρῶτον.

Γλυκὺς ἀγκών· ταύτην παροιμίαν φησὶν εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ λεγομένου μακροῦ ἀγκῶνος· ἐν τῷ ἴλλῳ, κατὰ ἀντίφρασιν ἀντὶ τοῦ δυσχερής.

Γαλῇ χιτώνιον· ὁμοία ἡ παροιμία αὕτη τῇ οὐ πρέπει γαλῇ κροκωτόν· ἐπειδὴ γαλῆ κατὰ πρόνοιαν Ἀφροδίτης γυνὴ γενομένη ἐν χιτῶνι κροκωτῷ οὖσα ἐπέδραμε μυΐ· μέμνηται ταύτης Στράττις.

Γραῦς ἔριφος· Ἀπολλόδωρός φησιν ὅτι ἐστί τις παροιμιώδης λεγομένη ἐριφία γραῦς ἢ ἐν παρθενίᾳ γεγηρακυῖα. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκρίδος· τὴν γὰρ ἀρουραίαν ἀκρίδα ὑπό τινων μάντιν λεγομένην κατὰ

σικελίαν γραῦν ἔριφον καλεῖσθαι ἢ γραῦν ἐρίφῳ
λέγουσι δὲ ὅτι ἐν τισὶν ἐμβλέψειε ζῷον κακόν τι ἐ
κείνῳ γίνεται

Γυμνότερος λεβηρίδος. ἀριστοφάνης φησὶ τυφλό
τερος λεβηρίδος. λεβηρὶς δέ ἐστι τὸ σύφαρ καὶ ἔκ
δυμα τοῦ ὄφεως καὶ τοῦ τέττιγος κυρίως δὲ λε-
βηρὶς ᾧ περιέχεται τὸ ἔμβρυον τοῦ βοὸς τελείως
ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο τυφλόν. τὰς γὰρ ὀπὰς μόνας
ἔχει τῶν ὀφθαλμῶν. τάττουσι δὲ τὴν λέξιν καὶ
ἐπὶ τέττιγος. καὶ συνόλως ἐπὶ τῶν ἀποδυομέ
νων τὸ γῆρας τριχῇ δὲ ἀναγράφουσι τὴν παροι
μίαν καὶ οἱ μὲν τυφλότερος λεβηρίδος οἱ δὲ νεότε
ρος οἱ δὲ γυμνότερος.

Γραῦς βαχάει. ἐπὶ τῶν παρ' ὥραν τι διαπραττο
μένων ταῖς γὰρ νέαις πρέπει τὸ χορεύειν.

Γέρων βοῦς ἀπένθητος ὁμοιοῖν ἐπὶ τῶν καθ' ὥ-
ραν τελευτησάντων.

Γυμνῷ φυλακὴν ἐπιτάττεις. παροιμία ἐπὶ τῶν
μὴ δυναμένων τὰ προστάγματα πληροῦν διὰ τὸ
ἀναγκαῖον αὐτὸ γίνεσθαι.

Γλῶσσα ποῖ πορεύῃ πόλιν ὀρθώσουσα καὶ πάλιν
καταστρέψουσα ἐπὶ τῶν διὰ λόγον ἢ ὠφελούντων
ἢ βλαπτόντων. Γέλως συγκρουσίες.
ἄκοσμος καὶ ἄτακτος παρόσον τινὲς γελῶντες
τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας συγκρούουσιν.

Γερόδρυον μεταφυτεύειν. ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου πα
ρεγγυᾷ δὲ ὅτι μὴ δεῖ τοὺς παρεβηκότας προάγειν

εἰς τὰ τῶν ἀκμαζόντων ἔργα.
Γόνυ κνήμης ἔγγιον. ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς μᾶλλον τῶν
ἑταίρων ἀγαπώντων. φασὶ γὰρ οἱ ἐν τοῖς κατὰ
χρέαν πολέμῳ ἰδόντες τινὰ ἀνεψιὸν καὶ ἀδελφὸν
καταπονουμένους ὑπερασπίσαι τὸν ἀδελφὸν εἰ-
πόντα τὸ προκείμενον.
Γελλῶς παιδοφιλοτέρα. ἐπὶ τῶν ἀώρως τελευτη-
σάντων ἤτοι ἐπὶ τῶν φιλοτέκνων μὲν τρυφῇ δὲ
διαφθειρόντων αὐτά. Γελλὼ γάρ τις ἦν παρθένος καὶ ἐ-
πειδὴ ἀώρως ἐτελεύτησε φασὶν οἱ λέσβιοι αὐτῆς
τὸ φάντασμα ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παιδία καὶ
τοὺς τῶν ἀώρων θανάτους αὐτῇ ἀνατιθέασι· μέμ-
νηται ταύτης Σαπφώ.
Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. ἐπὶ τῶν
διὰ τὸ γῆρας ἐμπειροτέρων. εἵλκυσται μέντοι ἐκ
τῶν σόλωνος ἐλεγείων.
Γραῶν ὕθλος. ἐπὶ τῶν μάτην ληρούντων.
Γλαῦξ εἰς ἀθήνας. ἐπὶ τῶν ἀχρήστους ἐμπορίας
ἀγόντων ἐπειδὴ τὸ ζῶον πάνυ ἐπιχωριάζει τοῖς
ἀθηναίοις.

Δ

Δαιδάλεια ποιήματα. οἱ μὲν ἐπὶ τῶν πα-
ραδόξων ἔργων οἱ δὲ ἐπὶ τῶν ἀκριβούντων
τὰς τέχνας φασὶν εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν ἐπειδὴ
τῶν παλαιῶν δημιουργῶν πλαττόντων τὰ ζῶα τυ-
φλὰ ὁ δαίδαλος καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῖς ἀνεπέ

τασιν. ὡς καὶ δόξαν κατασχεῖν ὅτι καὶ ἔμψυ-
χά ἐστι καὶ κινοῦνται καὶ φθέγγονται. φασὶ γοῦν τι-
νὰ τῶν δαιδαλουργῶν ἀνδριάντων δεδέσθαι τοῦ
ποδὸς ὡς μὴ ἀποδράσοι.

Διομήδειος ἀνάγκη. ἐπὶ τῶν κατὰ ἀνάγκην τι
πραττόντων μέμνηται αὐτῆς ἀριστοφάνης ἐν βατρά-
χοις. ὅτε γὰρ λαβόντες τὸ παλλάδιον διομή-
δης καὶ ὀδυσσεὺς ἐκόμιζον ἐπὶ τὰς ναῦς. τότε βου-
λόμενος ὀδυσσεὺς αὐτοῦ μόνου τὴν φιλοτιμίαν γενέ-
σθαι ἐπεχείρησε φονεῦσαι τὸν διομήδην μετὰ τοῦ
παλλαδίου προηγούμενον. προϊδὼν δὲ ἐκεῖνος ὡς
ἐν κατόπτρῳ ἀντιστίλβον τὸ ξίφος καὶ συλλαβὼν αὐ-
τὸν καὶ δήσας τὰς χεῖρας πλατεῖ τοῦ ξίφους ἀ-
κολουθῶν ἔτυπτεν.

Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχυρότερον. ἀνάγκη γὰρ καὶ
θεοὺς βιάζεται. καὶ πλάτων φησὶν. ἀνάγκην δὲ
οὐδὲ θεοὺς ἐστὶ δυνατοὺς βιάζεσθαι.

Δακτύλου ἡμέρα. ἐπὶ τῶν εὐημερούντων. δά-
κτυλος γάρ τις ἀνὴρ γέγονεν ἀθηναῖος μεγίστων λα-
χὼν τιμῶν.

Δάτος ἀγαθῶν. πόλεως ὄνομα ἣν ἀπῴκησαν θά-
σιοι. ἐφ' ἧς καὶ παροιμία ἐλέχθη δάτος ἀγαθῶν,
ὡς οὔσης καλλίστης. ἔστι δὲ καὶ χρύσεια μέταλ-
λα καὶ ἔστιν εὐδαίμων.

Δαφνίνην φορεῖ βακτηρίαν. τοῦτο λέγειν εἰώθα-
σιν οἱ ὑπό τινων ἐπιβουλευόμενοι. παρόσον ἀλεξί-
φάρμακον ἡ δάφνη.

Διώξεται δραμών· ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων ὀ-
ξέαν γὰρ λέγουσι τὸν λόγον.
Δαυλίαν κορώνην· ἀντὶ τοῦ ἀηδόνα. δαυλία δὲ
ἐλέχθη διὰ τὸ τὰ περὶ τὸν τηρέα ἐν δαυλίδι τῆς
φωκίδος συστῆναι. οἱ δὲ ὅτι περὶ τὴν δαυλίαν κα-
ταλαμβανόμεναι αἱ περὶ τὴν πρόκνην μετέβαλον
εἰς ὄρνιθας. ἔνιοι δὲ τὴν δασεῖαν ἀκούουσι. δαυλὸν
γάρ ἐστι τὸ δασύ. τὰ δὲ περὶ τὸν τηρέα καὶ τὴν
πρόκνην οὕτως ἔχει. πανδίων θυγατέρας ἐσχη-
κὼς δύο πρόκνην καὶ φιλομήλαν ἠγάγετο νυμφί-
ον ἐπὶ τῇ πρόκνῃ τὸν τηρέα. ὁ δὲ τῆς φιλομήλας ἐ-
ρασθεὶς καὶ βιασάμενος αὐτὴν ἵνα μὴ τινὶ τὸ γεγο-
νὸς ἐξείπῃ τὴν γλῶτταν αὐτῆς ἀπέτεμεν. ἐκείνη δὲ πέ-
πλῳ ὑφάνασα γράμματα διὰ τούτων ἐμήνυσε
πρόκνῃ τὰς ἰδίας συμφοράς. μαθοῦσα τοίνυν ἡ
πρόκνη τὰ συμβάντα τῇ φιλομήλᾳ. ἴτυν ἀπέκ-
τεινεν ὃν εἶχε παῖδα ἐκ τηρέως καὶ αὐτῷ παρατίθη-
σι τὰ τοῦ παιδὸς μέλη εἰς βρῶσιν. γνοὺς δὲ τὸ γεγο-
νὸς ὁ τηρεὺς πρόκνην καὶ φιλομήλαν ἀπ' αὐτοῦ φα-
γούσας ἐδίωκεν. αἱ δὲ καταλαμβανόμεναι ηὔξαν-
το ἀφανεῖς γενέσθαι καὶ μετεβλήθησαν πρόκνη μὲν
εἰς ἀηδόνα. φιλομήλα δὲ εἰς χελιδόνα. ὅθεν ἔτι
καὶ νῦν αἱ χελιδόνες τετμημένας τὰς γλώσσας ἔ-
χουσι. τηρεὺς δὲ εἰς ἔποπα μεταβληθεὶς ἴτυν εἰς
δεῦρο θρηνεῖ.
Δαιτέρων ἀμεινόνων· παροιμία ἐπὶ τῶν θυομένων ἐκ
δαιτέρου ὅταν αὐτοῖς τὰ πρότερον ἱερὰ μὴ καλ-

θῆ καὶ ἐπὶ δατέρα τραπῶσιν.

Δικαιότερον σταχάνης. ἐπὶ τῶν τὰ δίκαια ἀγαπώντων. σταχάνην γὰρ οἱ Δωριεῖς τὴν ζυστάνην καλοῦσιν ἴσως παρὰ τὴν στάσιν.

Δικτύῳ ἄνεμον θηρᾶς. ἐπὶ τῶν μάτην καὶ ἀνοήτως τι ποιούντων

Διὰ δακτυλίου δεῖ σε ἐσελκυσθῆναι. ἐπὶ τῶν διὰ νόσον ἢ λύπην λεπτῶν καὶ ἰσχνῶν γινομένων.

Διὰ μαχαιρῶν καὶ πυρὸς ῥιπτεῖν δεῖ. ἐπὶ τῶν παραβαλλομένων καὶ ῥιψοκίνδυνα ποιούντων.

Δίκην ὑφέξει κἂν ὄνος δάκῃ κύνα. ἐπὶ τῶν ἐπὶ μικρὰ συκοφαντουμένων.

Διὸς κόρινθος. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ λεγόντων καὶ πραττόντων.

Δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης. ἐπὶ τῶν πάντα πρὸς τὸ κρεῖττον ἐκδεχομένων. ἀλήτην γάρ φασι φάγοντα κατελθεῖν βουλόμενον εἰς κόρινθον καὶ βουκόλου τινὸς ἀπαντήσαντος αἰτῆσαι ψωμίον. οὐκ ἔχειν δὲ φάσκοντος ἐκείνου ἄραντος δὲ βῶλον δοῦναι αὐτῷ. τὸν δὲ λαβόντα φάναι δέχεται καὶ βῶλον ἀλήτης.

Δίπλους ἄνδρας. τὰ δισύλλαβα ἀνδρῶν ὀνόματα. ὅθεν ἐπίγραμμα. Μισῶ τὸν ἄνδρα τὸν διπλοῦν πεφυκότα, χρηστὸν λόγοισι. πολέμιον δὲ τοῖς τρόποις.

Δὶς ἑπτὰ πληγαῖς πολύπους πιλούμενος. ἐπὶ τῶν κολάσεως ἀξίων, παρόσον οἱ πολύπους θηρῶ-

θὲς τύπτεται πολλάκις πρὸς τὸ πίων γενέσθαι.

Δίχολοι γνῶμαι. παρὰ τὸ δίχη ἰδιότροποι κατὰ μετάληψιν· χόλος γὰρ ἡ ὀργὴ, ὀργὴ δὲ ὁ τρόπος. βακχυλίδης· ὀργαὶ μὲν ἀνθρώπων διακεκριμέναι μυρίαι.

Δόρυ καὶ κηρύκιον. παροιμία ἣν ἔνιοι τιθαναλῶ λέγουσιν· εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἅμα παρακολουθούντων ἀπὸ τοῦ δόρυ κατέχειν καὶ κηρύκιον.

Δραχμὴ χαλαζῶσα. ἐπὶ τῶν διοφάντου τὸ θεωρικὸν ἐγένετο δραχμή. ἐπεὶ δὲ ἔπεσε χάλαζα τότε ἀπὸ τοῦ ἀέρος, χαλαζῶσαν αὐτὴν ἐπέσκωπτον.

Δίκη δίκην ἔτικτε καὶ βλάβη βλάβην. ἐπὶ τῶν φιλοδίκων καὶ συναπτόντων δίκας δίκαις.

Δὶς πρὸς τὸν αὐτὸν αἰσχρὸν προσκρούειν λίθον. ἐπὶ τῶν δεύτερον τοῖς αὐτοῖς περιπιπτόντων.

Δελφῖνα νήχεσθαι διδάσκεις. ἐπὶ τῶν ἐν ἐκείνοις τινὰ παιδοτριβούντων ἐν οἷς ἤσκηνται.

Δέδοται καὶ κακοῖς ἄγρα. ἐπὶ τῶν παρ' ἀξίαν εὐπραττόντων.

Δειλότερος εἶ τοῦ παρακύπτοντος. ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν· ἀνὴρ γάρ τις οὕτως ἐγένετο δειλὸς ὥστε διὰ φόβον ἡρακλέους κατέδυ εἰς σπήλαιον καὶ διὰ δειλίαν ἀπέθανε· παρακύψας γὰρ ἐκ τοῦ σπηλαίου καὶ ἰδὼν τὸν ἡρακλέα ἀπελιθώθη καὶ διέμεινεν ἔτι καὶ νῦν ὁ λίθος ἀνθρωποειδὴς τὴν κεφαλὴν ὑπερέχων τοῦ σπηλαίου.

Δὶς καὶ τρὶς τὸ καλόν· οὕτω χρὴ περὶ τῶν καλῶν πολλάκις λέγειν·

Διολύγιον κακόν· ἐπὶ τῶν μέγα καὶ δεινὸν ὑφισταμένων· διολύγιον γάρ ἐστι τὸ μέγα καὶ πολὺ δίηκον· οὕτως οὖν μακρὰ καὶ διολύγιος φλυαρία πλάτων·

Δειλὸς ὁ πλοῦτος· παρόσον οἱ πλούσιοι τὰς οἰκίας ἀσφαλίζονται καὶ κύνας τρέφουσι καὶ πολλὰς ἑαυτῶν ποιοῦνται φυλακάς·

Δεξιὸν εἰς ὑπόδημα· ἀριστερὸν εἰς ποδόνιπτρον· ἐπὶ τῶν ἁρμοδίως τοῖς πράγμασι κεχρημένων·

Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς αἰγύπτιοι· ἐπὶ τῶν σφόδρα κακουργοτάτων τοιοῦτοι γὰρ οἱ αἰγύπτιοι·

Δελφῖνα πρὸς τοὐραῖον δεῖς· ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου διὰ τὸ εὐκίνητον εἶναι πρὸς τοὺς οὐ δυναμένους τηρεῖν τὰ διδόμενα ἢ ἔχειν·

Δουλότερος μεσσήνης· ἐπειδὴ πολλάκις ἀποστάντας τοὺς μεσσηνίους ἐδουλώσαντο οἱ λακεδαιμόνιοι καὶ ἐχρῶντο αὐτοῖς χαλεπώτερον ἢ τοῖς ἄλλοις δούλοις·

Δοῖδυξ αὔξει· ἐπὶ τῶν μὴ αὐξανομένων φησὶν ὁ χρύσιππος· ἀλλὰ καὶ μικρὸν μενόντων, εἴρηται ἡ παροιμία· ὁ γὰρ δοῖδυξ μικρός ἐστι καὶ στρογγύλος·

Διὸς ἐγκέφαλος. ἐπὶ τῶν ἡδυπαθούντων ἡ παροιμία τέτακται. Κλέαρχος δὲ ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ βίων φησὶ τὰ πολυτελῆ βρώματα παρὰ τοῖς Πέρσαις. διὸ καὶ βασιλέως ἐγκέφαλος καλεῖσθαι.

Δῶρον δ' ὅτι δότης ἐπαινεῖ. αὕτη κόμμα ἐστὶ χρησμοῦ τοῦ δοθέντος Μουσκέλλῳ τῷ Ῥυπεῖ. καθ' ὃν δὴ χρόνον Κρότωνα οὐκ ἐβούλετο οἰκίζειν, Σύβαριν, ὥς φησιν ἵππευς ἐν τῷ περὶ χρόνων. φησὶ δὲ οὕτως ἔχειν τὸν χρησμόν. Μούσκελλε βραχύνωτε παρὲκ θεὸν ἄλλα μαντάων οὐκ ἔα θηρᾶσειν δῶρον τὸ, δ' ἡ δότης ἐπαινεῖ.

Ε

Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ τὸν αὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν. ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων.

Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς. ἐπὶ τῶν παρὰ ἐλπίδα καὶ ἀναξίως εὐπραγησάντων, εἶτα θρυπτομένων ἐπὶ τοῖς παροῦσι. ναύαρχος γὰρ ὢν Μάνδρων ἐχειροτονήθη πρὸς τὰ ἐν Ἑλλησπόντῳ ἀναξίως ὤν. φασὶ δὲ συκίνης ἀρχὴν νηός, τουτέστιν εὐτελεστάτης. τὰ γὰρ σύκινα ξύλα εὐτελῆ καὶ ἄχρηστα.

Ἐν φρέατι κυσὶ μάχεσθαι. ἐπὶ τῶν μοχθηρῶς τισὶ προσπαλαιόντων καὶ ἀποφυγεῖν δυναμένων.

Εἰς οὐρανὸν τοξεύεις. ἐπὶ τῶν διὰ κενῆς πονούντων.

Ἐκ τριχὸς κρέμαται. ἐπὶ τῶν σφόδρα κινδυνευόντων.

Ἐκ λύκου στόματος. ἐπὶ τῶν ἀνελπίστως τι λαμβανόντων.

Εἰς θεῶν ὦτα ἦλθεν. ἐπὶ τῶν οὐ λανθανόντων ἐφ' οἷς ἔπραξαν.

Εἰς ἀρχαίας φάτνας. ἐπὶ τῶν ἀπολαύσεως τινὸς ἐκπεσόντων, εἶτα πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν ἐλθόντων δίαιταν.

Εἰς ἄκρον οὐδεὶς ἀνήρ. παρόσον ὑπὸ ἑνὸς οὐδὲν κατορθοῦται.

Εἰς πάγας ὁ λύκος. ἀντὶ τοῦ εἰς ἠκονημένας μαχαίρας. ἐπὶ τῶν εἰς κίνδυνον πρόυπτον ἡκόντων.

Εἰς μέλιττας ἐκώμασας. ἐπὶ τῶν παρὰ δόξαν κακουμένων ἀθρόως.

Εἰ μὴ δύναιο βοῦν, ἔλαυνε ὄνον. ἐπὶ τῶν ὃ κατὰ δύναμιν ἔχουσι πράττειν παρεγνωμένων.

Εἰς ὕδωρ σπείρειν. ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων.

Εἰς ἀσθενοῦντας ἀσθενῶν ἐλήλυθεν. ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων.

Εἴη μοι τὰ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. ἐπὶ τῶν κάλλιστα καὶ λυσιτελέστατα ἑαυτοῖς εὐχομένων. ἐπεὶ γάρ ἐστι τὰ μεταξὺ τούτων τῶν πόλεων εὐφορώτατα χωρία.

Ἐμαυτῷ βαλανεύσω. παροιμία οἷον ἐμαυτῷ διακονήσω. λέγεται δὲ ὅταν ὁ βαλανεὺς νωθρὸς ᾖ καὶ ἑαυτῷ τις λαμβάνῃ τὴν ἀρύταιναν καὶ διακονῇ, ἢ ἀπὸ τῶν τὰς βαλάνους ἐγκρυβόντων εἰς πῦρ.

Ἐν Καρὶ τὸν κίνδυνον. ἐπὶ τῶν εὐτελέσι τὰς πείρας ποιουμένων. Κᾶρες γὰρ ἐμισθοφόρησαν πρῶτοι. ἄλλοι τὴν παροιμίαν ἐπὶ τῶν εὐκαταφρονήτων

φασὶ γὰρ τοὺς κᾶρας πρώτους ἀνθρώπων μισθοῦ στρατεύσασθαι. τοὺς οὖν τὸ ἀργύριον διδόντας προτάττειν τοὺς κᾶρας ἑαυτῶν ὡς μέλλοντας ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τῶν μισθουμένων. εἴρηται οὖν διὰ τοῦτο ἡ παροιμία. Ἐν κοτύλῃ φέρει. παιδιᾶς εἶδος· ὁ γὰρ φέρων τινὰ ἐν κοτύλῃ ἐποίει ὀπίσω τὰς χεῖρας καὶ ὁ αἰρόμενος ἐπετίθει τὰ γόνατα καὶ οὕτως ἐβαστάζετο. Εἰς τροφωνίου μεμάντευμαι. ἐπὶ τῶν ἀγελάστων καὶ συνωφρυωμένων· φασὶ γὰρ τοὺς ἐν τροφωνίου καταβαίνοντας ἀφαιρεῖσθαι τὸν γέλωτα. Ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχεις. ἐπὶ τῶν ἔξω κινδύνου καθεστώτων· οἷον ἔστι καὶ τὸ ἔξω βελῶν. Ἐν ὅλμῳ εὐνάσω. οἱ μὲν ὅλμον μάντιν φασί. οἱ δὲ τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας μαντικοὺς γίνεσθαι ὡς καὶ παροιμίαν γενέσθαι. καὶ ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός φησιν ὡς οἱ ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντες μαντικοί. καὶ τοὺς τρίποδας τοῦ ἀπόλλωνος ὅλμους καλεῖσθαι καὶ ἀπόλλων ὑπὸ σοφοκλέους εὔολμος. Ἐν πέντε κριτῶν γούνασι κεῖται παροιμιῶδες, ὅμοιον ἐν ἀλλοτρίᾳ ἐξουσίᾳ εἶσιν. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία, παρόσον πέντε κριταὶ τοὺς κωμικοὺς ἔκρινον, ὥς φησιν, ἐπίχαρμος. σύγκειται οὖν παρὰ τὸ ὁμηρικὸν θεῶν γούνασι κεῖται, ἐπειδὴ οἱ κριταὶ ἐν τοῖς γόνασιν εἶχον, ἃ μῶν εἰς γραμματεῖα γράφεται.

Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν μανθάνω. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαινόντων, ἁπτομένων δὲ εὐθέως τῶν μειζόνων, ὡς εἴ τις μανθάνων κεραμεύειν πρὶν μαθεῖν πίνακας ἢ ἄλλο τι τῶν μικρῶν πλάττειν πίθῳ ἐγχειροίη. Δικαίαρχος

δὲ φησὶν ἕτερόν τι δηλοῦν τὴν παροιμίαν· δεῖν γὰρ τὴν
μελέτην ἐν τοῖς ὁμοίοις ποιεῖσθαι· ὡς κυβερνήτης
ἐπὶ τῆς νηὸς καὶ ἡνίοχος ἐπὶ τῶν ἵππων.
Ἔλαφος ἀνήρ· ἐπὶ τοῦ δειλοῦ ἐκ μεταφορᾶς τοῦ
ζώου· δειλὸν γὰρ ἡ ἔλαφος.
Ἐλέφας μῦν οὐχ ἁλίσκει· ἐπὶ τῶν τὰ μικρὰ καὶ
φαῦλα ὑπερορώντων. Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποι-
εῖν· ἐπὶ τῶν τὰ ἐλάχιστα ἐπαιρόντων τῷ λόγῳ καὶ με-
γαλοποιούντων· λουκιανὸς μυίας ἐγκωμίῳ μὴ καὶ
δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν ἐλέφαντας ἐκ μυίας ποι-
εῖν. Ἐλεύθεραι αἶγες ἀρότρων· ἐπὶ τῶν βάρους τινὸς ἢ
κακῶν ἀπηλλαγμένων. Ἔνεστι κἂν μύρμηκι χολή·
παρεγγυᾷ μὴ δεῖν τῶν μικρῶν καταφρονεῖν. Ἐν σκό-
τῳ ὀρχεῖσθαι· ἐπὶ τῶν ἀμάρτυρα μοχθούντων ὧν τὸ ἔρ-
γον ἀφανές. Ἐνθὲς τὴν χλαῖναν κατὰ τρίβους· ἐπὶ
τῶν μὴ καθ' ὥραν τοῖς ἀναγκαίοις χρωμένων. Ἐνδοῖεν
ἐν δειλοῖσι κάναυδροι λόγοι· ὅτι φασὶ καὶ οἱ λόγοι ταῖς
ψυχαῖς συσχηματίζονται καὶ τυποῦνται. Ἐν ἅλῳ
δρακάζεις· ἀντὶ τοῦ ἐν ἅλῳ κρύπτῃ· ἐπὶ τῶν μὴ δυ-
ναμένων λαθεῖν· παρ' ὅσον περίοπτός ἐστιν ἡ ἅλως.
Ἐνδύεταί μοι τὴν λεοντῆν· ἐπὶ τῶν μεγάλοις ἐγχειρούν-
των πράγμασιν ἐκ μεταφορᾶς τοῦ ἡρακλέους. Ἐν-
δυμίωνος ὕπνος· ἐπὶ τῶν πολλὰ κοιμωμένων· ἐνδυ-
μίωνος γὰρ κάλλει διενεγκόντος ἠράσθη σελήνη καὶ
ζεὺς αὐτῷ δίδωσι ταύτης αἰτησαμένης ὃ βούλεται
ἑλέσθαι· ὁ δὲ αἱρεῖται κοιμᾶσθαι διὰ παντὸς ἀθάνα-
τος καὶ ἀγήρως μένων· ἐκ τούτου τὴν παροιμίαν γενέ-
σθαι φασί.

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ἀνδροκλείδης πολέμαρχος. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν τῶν διὰ περίστασιν τινὰ τιμῆς ἀξιουμένων. τοιαύτη δὲ ἐστὶ καὶ ἡ λέγουσα· ἐν γὰρ ἀμηχανίῃ καὶ καρκῖνος ἔμμορε τιμῆς. ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς. καὶ γὰρ ἐν ἀμουσίαις καὶ κορυδὸς φθέγγεται.

Ἐν τριόδῳ εἰμί. ἐπὶ τῶν ἀδήλων πραγμάτων. ἐπειδὴ γὰρ ὁ ἐν τριόδῳ γενόμενος οὐκ οἶδε ποίᾳ χρήσεται ὁδῷ.

Ἐντὸς ἑβδόμης. ἀπείρητο Ἀθήνησι στρατιὰν ἐξάγειν πρὸ τῆς τοῦ μηνὸς ἑβδόμης.

Ἐπακτὸς ὅρκος. οὐκ ἐγχώριος ἀλλ' ἀπὸ ξένης ἐπιγινόμενος. ἢ ὃν ἕτερος ἐπάγει οὐκ αὐθαίρετος.

Ἐπειοῦ δειλότερος. οὕτως ἐλέγετο κράτινος ὁ κωμικός. ἴσως διὰ τὸ ταξιαρχῆσαι τῆς οἰνοΐδος φυλῆς καὶ δειλότερος φανῆναι. καὶ γὰρ ὁ ἐπειὸς δειλὸς ἦν.

Ἐπὶ τὰ μανδραβόλου. αὕτη τέτακται κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. ὁ γὰρ μανδράβολος οὗτος εὑρὼν ποτὲ θησαυρὸν ἐν σάμῳ πρόβατον χρυσοῦν ἀνέθηκε τῇ ἥρᾳ. τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν καὶ τῷ τρίτῳ χαλκοῦν.

Ἐρεβίνθινος διόνυσος. παροιμία ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων.

Ἐρήμη δίκη. ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν κρίσιν καταδικασθῇ.

Ἑρμώνειος χάρις. πελασγοί τινες τὴν λῆμνον οἱ

κοῦντες ἦλθον ἐν ναυσὶν ἐς βαύρωνα τῆς ἀττικῆς
καὶ τὰς γυναῖκας ἐκεῖθεν ἥρπασαν. λοιμῷ δὲ πε
ριπεσόντες προσετάχθησαν δίκας διδόναι τοῖς
ἀθηναίοις καὶ οὕτως ἀπαλλαγήσεσθαι τοῦ λοιμοῦ.
κελευόντων δὲ τῶν ἀθηναίων ἐκλιπεῖν τὴν λῆμ-
νον, ἔφασαν οἱ πελασγοί· εἴ τις αὐθημερὸν ἀθήνηθεν βο
ρέα χρησάμενος καταπλεύσειεν εἰς τὴν λῆμνον, ἐκ
στήσονται τῆς χώρας αὐτῶν. ὕστερον δὲ δαρείου τοῦ
πέρσου περὶ θράκην ὄντος καὶ πάντα χειρουμένου
τὰ περίξ, μιλτιάδης ἀθηναῖος ἐκ τῆς χερρονήσου
ἀφεὶς εἰς τὸ πέλαγος καταλαμβάνει τὴν λῆμνον.
καὶ πρὸς τοὺς πελασγοὺς ἔφη βορέα χρησάμενος
αὐθημερὸν ἥκειν. ἑρμώνων δὲ βασιλεύων τῶν πελασ
γῶν ἐξίστη τῆς χώρας· τὴν μὲν ἀλήθειαν τοῦ δαρείου
τὴν δύναμιν φοβηθείς. προσποιησάμενος δὲ ἑκὼν
διδόναι τοῖς ἀθηναίοις τὴν χάριν. εἴρηται οὖν ἡ πα βέλτιον ἐπὶ τὴν χώρ
ροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ ἀνάγκην τισὶ προσποιουμέ
νων χαρίζεσθαι.

Εἰς μακάρων νήσους. ὁ ἡσίοδος φησὶ μακάρων νή
σους εἶναι περὶ τὸν ὠκεανόν. κἀκεῖ τοὺς ἡμιδαί-
μονας οἰκεῖν ὑπὸ κρόνου βασιλευομένους. ὅθεν ἐπὶ
τῶν μακαρίων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν.

Ἐς κόρακας. ἐν θετταλίᾳ τόπος ἐστὶ κόρακες ὅ
που τοὺς κακούργους ἔβαλλον. ὅθεν ἡ παροιμία
μέμνηται δὲ ταύτης μένανδρος συνεχῶς. λέγουσι
δὲ ὅτι βοιωτοῖς ἄρνην ποτὲ διοικοῦσι προείρητο

ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐκπεσεῖσθαι τῆς χώρας λευκῶν κορά-
κων φανέντων νεανίσκοι δέ ποτε μεθυσθέντες
καὶ συλλαβόντες κόρακας γυψώσαντες ἀφῆκαν
πέτεσθαι ἰδόντες δὲ οἱ βοιωτοὶ ἐταράχθησαν ὡς
τῆς μαντείας λαβούσης τὸ τέλος· καὶ φοβηθέν-
τες οἱ νεανίσκοι τὸν θόρυβον φυγόντες ᾤκησαν τι-
νὰ τόπον ὃν ἐκάλεσαν κόρακας· μετὰ δὲ ταῦ-
τα ἐκβαλόντες τοὺς βοιωτοὺς οἱ αἰολεῖς ἔσχον
τὴν ἄρνην οἰκείαν οὖσαν καὶ τοὺς ἁμαρτάνοντας με-
θιστᾶσιν εἰς τοὺς κόρακας καλουμένους·

Ἑτερομόλιος· δίκη εἰς ἣν ἀντίδικοι
οὐκ ἦλθον·

Ἔξω βελῶν καθῆσθαι· παροιμία παραινοῦσα μα-
κρὰν ἑαυτὸν τῶν βελῶν τῶν ἐναντίων ποιεῖν·

Ἕκητι συλοσῶντος εὐρυχωρία· συλοσῶν
σάμιος φίλος ἐγένετο δαρείῳ
τῷ περσῶν βασιλεῖ· καὶ δι' αὐτοῦ
τὴν ἐν σάμῳ δυναστείαν παρέλαβε τελευ-
τήσαντος πολυκράτους ἐπεὶ δὲ
πικρῶς καὶ χαλεπῶς ἦρχεν ἐκλιπόντες
τὴν νῆσον οἱ πλείους μετῴκησαν·
ὅθεν ἡ παροιμία·

Εἰς τὸ δέον· περικλῆς ὥς φασιν ἔδωκε
χρήματα τῷ βασιλεῖ τῶν λακεδαιμονίων ἀστυά-
νακτη καὶ συνέπεισεν αὐτὸν ἀναχωρῆσαι ἐκ τῆς ἀτ-
τικῆς ἐπὶ πολέμῳ προαχθέντα· διδοὺς οὖν λόγον

τῶν χρημάτων μετὰ ταῦτα τοῖς ἀθηναίοις καὶ μὴ
θελήσας φανερῶς λογίσασθαι εἶπεν· εἰς δέον ἀνή-
λωσα τοσάδε τάλαντα·

Εἰς ἀφάγγας· συβαρῖται νίκην τὸν θεὸν ἤτουν τὸ
κατὰ κροτωνιατῶν παρόντων ἐκείνων ἑνὸς δὲ τῶν
κροτωνιατῶν χλευάσαντος καὶ εἰπόντος ὅτι τεύ-
ξεσθε ταύτης ἐν ἀφάγγαις τὴν πρόρρησιν τοῦ θεοῦ
ἐθαύμασαν· λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δο-
κούντων ἀνυποστάτων εἶναι·

Εὐμεταβολώτερος κοθόρνου· κόθορνος ἐστὶν ὑπο-
δήματος εἶδος ἐφαρμόζοντος καὶ δεξιῷ καὶ ἀρι-
στερῷ ποδὶ ὅθεν καὶ θηραμένην τὸν ἐπὶ τῶν ·λ·
κόθορνον ἐκάλουν οἱ ἀθηναῖοι· ἐπὶ τῶν συστρεφομέ-
νων οὖν συνεχῶς ἡ παροιμία εἴρηται·

Εὔνους ὁ σφάκτης· αὕτη ἡ παροιμία
προηνέχθη ἀπὸ τοῦ ὀρέστου ὡς καὶ ὅμηρος ἐδήλωσεν
ἀποκτείνας γὰρ τὴν μητέρα· περίδειπνον ἐποί-
ησεν ὁμοίως δὲ καὶ ἀπὸ ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως ὃς
σεμέλην φονεύσας τὰ ὀστᾶ αὐτῆς μετὰ
πολλῆς φροντίδος ἔπεμψε τῇ μητρί· ἔτι
δὲ μᾶλλον ἀπὸ πτολεμαίου τοῦ φιλοπάτορος·
τὴν γὰρ μητέρα βερενίκην καθείρξας ἐν μεγάροις
καὶ παραδοὺς σωσιβίῳ
φυλάττειν· ἡνίκα ἐκείνη οὐ φέρουσα τὴν

κόλασιν ἔπιε θανάσιμον βοτάνην. καὶ τὸ φάρμακον πιοῦσα ἀπέθανε. διὰ τὰς ἐπ' αὐτῶν τῶν ὀνείρων ταραχὰς ἐν μέσῃ τῇ πόλει μνῆμα οἰκοδομήσας ὃ νῦν σῆμα καλεῖται. πάντας ἐκεῖ τοὺς προπάτορας σὺν αὐτῇ κατέθετο. καὶ ἀλέξανδρον τὸν μακεδόνα. καὶ ἐπὶ τῶν αἰγιαλῶν δὲ ἱερὸν αὐτῇ ἱδρύσαντο ὃ ἐκάλουν βερενίκης σωζούσης.

Ἐξάντης λάπτω τοὐμὸν κακὸν ἄλλον ἔχοντα. τὸ ἐξάντης τὸν ὑγιῆ δηλοῖ. καὶ τὸν ἔξω ἄτης ὅ ἐστι βλάβης ὡς πλάτων φησί.

Εὐδαίμων ὁ κορίνθιος ἐγὼ δ' εἴην τενεάτης. κώμη ἐστὶ πλησίον τῆς κορίνθου. τενέα. κατάφυτος. ὡς οὖν ἐν τῇ κώμῃ ὁμολογούντων μὲν κόρινθον εἶναι εὐδαίμονα αἱρουμένων δὲ ἥττονα κώμην ἔχειν οὕτως εἴρηται.

Ἐν νυκτὶ βουλή. ἡ παροιμία οὕτως εἴρηται ἐπειδὴ ἡσυχίαν ἔχει ἡ νὺξ καὶ δίδωσι κατὰ σχολὴν λογισμοὺς τοῖς περὶ τῶν ἀναγκαίων βουλομένοις.

Ἔφυγον κακὸν εὗρον ἄμεινον. αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν μεταβολὴν ἑαυτοῖς κρείττονα οἰωνιζομένων. ἀθήνησι γὰρ ἐν τοῖς γάμοις ἔθος ἦν ἀμφιθαλῆ παῖδα ἀκάνθας μετὰ δρυΐνων καρπῶν στέφεσθαι. καὶ λίκνον ἄρτων πλῆρες περιφέροντα λέγειν. ἔφυγον κακὸν εὗρον ἄμεινον. ἐσήμαινον δὲ

ὡς ἀπώσαντο μὲν τὴν ἀγρίαν καὶ παλαιὰν δί-
αιταν, εὑρήκασι δὲ τὴν ἥμερον τροφήν.
Ἐκκέκοφθ᾽ ἡ μουσική. φασὶν ὅτι τῶν παλαιῶν
ἐν τοῖς συμποσίοις φιλολόγῳ ζητήσει χρωμένων,
οἱ ὕστερον τὰς μουσουργοὺς καὶ κιθαριστρίας καὶ
ὀρχηστρίας ἐπεισήγαγον.
Εἴποις τὰ τρία παρὰ τῆς αὐλῆς.
τοῖς ἐπὶ θάνατον ἀπαγομένοις τὴν παρρησίαν
ταύτην ἐδίδουν, ὥστε τροφῆς καὶ οἴνου πληρωθεῖσι
τρία λέγειν ἃ βούλονται. μεθ᾽ ἃ φιμω-
θέντες ἀπήγοντο πρὸς τὴν κόλασιν. τὸ
δὲ μὲν ἀρχεῖον λεγόμενον αὐλὴ
ἐκαλεῖτο ὅπου ἀπήγοντο καὶ
τοὺς ἐν αὐτῷ διαιτωμένους αὐλικοὺς
ὠνόμαζον. ὡς ἐκ τούτου
φανερὰν τὴν παροιμίαν εἶναι.
Ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελήνην καθελεῖς. αἱ
τὴν σελήνην καθελοῦσαι ἑτερίδες λέγονται τῶν ὀφ-
θαλμῶν καὶ τῶν παίδων στερίσκεσθαι.
εἴρηται οὖν ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς τὰ κακὰ ἐπισπωμέ-
νων ἡ παροιμία.
Εἴτι κακὸν εἰς Πυρράν. φασὶν ὅτι οἱ Πυρραῖοι
πρὸς τοὺς ὁμόρους πάντας
ἀπεχθῶς εἶχον. ἐκεῖνοι οὖν τὰ συμβαίνοντα αὐτοῖς
κακὰ ἀποτροπιαζόμενοι καὶ ἐκβάλλοντες
εἰς τὴν Πυρραίων χώραν ἐπεφώνουν. εἴτι κακὸν

εἰς πυράν.

Εὐγενέστερος κόδρου. ὁ κόδρος μελάνθου υἱὸς ἦν. μέλανθος δὲ ἕκτος ἀπὸ νηλέως. οὗ καὶ νέστωρ οὗτος ἐκπεσὼν τῆς μεσήνης ἦλθεν εἰς τὰς ἀθήνας καὶ μονομαχήσας πρὸς ξάνθον τὸν βοιωτὸν βασιλεύοντα τῶν ἀθηναίων νικήσας ἐβασίλευσε τῶν ἀθηναίων. καὶ κόδρῳ τῷ υἱῷ τελευτήσας τὴν βασιλείαν κατέλιπεν. ὁ δὲ κόδρος οὗτος ἐν τῷ πρὸς δωριέας πολέμῳ ἑκὼν ὑπὲρ τῆς χώρας ἀποθνήσκει. προείρητο γὰρ
ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ἀθηναίοις νικήσειν
εἰ γε τελευτήσειεν ὑπὸ τῶν δωριέων ὁ βασιλεὺς αὐτῶν. ἀποθανὼν δὲ ἐγκατέλιπε
παῖδας δύο μέντορα καὶ νηλέα. ὁ μὲν οὖν μέντωρ ἀντ᾽ αὐτοῦ ἐβασίλευσεν.
ὁ δὲ νηλεὺς ἡγεμὼν τῆς εἰς τὴν ἀσίαν ἀποικίας ἐγένετο.

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κοὐκ ὀνήσιμα. μέμνηται τῆς παροιμίας ταύτης
σοφοκλῆς ἐν αἴαντι μαστιγοφόρῳ. λέγει
δὲ καὶ εὐριπίδης ἐν τῇ μηδείᾳ κακοῦ ἀνδρὸς δῶρον ὄνησιν οὐκ ἔχει.

Ἐν οἴνῳ ἀλήθεια. παροιμία παρόσον ὁ οἶνος τοὺς ἐμπιπλαμένους αὐτοῦ ὁποῖοι εἰσὶ παραδεικνύουσιν.

Ἐν παντὶ θυμῷ καὶ τὸ δεδάλου μῖσος. μίνως

θυσίας τῷ ποσειδῶνι ἐπιτελῶν ηὔξατο τὸ αὐθημερὸν
ἀναδοθῆναί τι αὐτῷ ἐκ τῆς θαλάσσης· καὶ τοῦτο
καταθῦσαι πάλιν ὑπέσχετο ὃ ἂν καὶ φανῇ. τοῦ
δὲ ποσειδῶνος ταῦρον ἀναδόντος περικαλλῆ
ἔπεμψε μίνως εἰς τὰ βουφόρμια. ὀργισθεὶς οὖν
ποσειδῶν ἐνέβαλεν ἔρωτα τοῦ ταύρου πασιφάῃ
τῇ τοῦ μίνωος γυναικί. ἡ δὲ πείθει δαίδαλον
ξυλίνην βοῦν κατασκευάσαντα εἰς αὐτὴν ἐνθεῖναι
ἣν ἐπιβαίνων ὁ ταῦρος ὡς βοῦν ἔγκυον ἐποίησεν.
ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ μινώταυρος. μίνως δὲ ὀργιζόμενον
ἀθηναίοις διὰ τὸν τοῦ ἀνδρόγεω φόνον
ὃς ὑπὸ τῶν ἐν ἀθήνησι νέων διὰ φθόνον
ἀνῃρέθη ἐν τοῖς παναθηναίοις νικήσας πένταθλον
ἑπτὰ παρθένοι καὶ ἴσοι νέοι ἀκμαῖοι
ἐξ ἀθηνῶν ἐδασμολογοῦντο κατ' ἐγκέλευσιν
αὐτοῦ. καὶ παρεβάλλοντο τῷ
θηρίῳ. ὡς οὖν τὸν δαίδαλον ἀρχηγὸν τούτων
τῶν κακῶν γενόμενον διά τε
τὸ κατεσκευακέναι τὴν ξυλίνην
βοῦν καὶ διὰ τὸ αἴτιον τῆς τοῦ θηρίου
γενέσεως γεγονέναι ἐμυσάχθησαν.
Ἐκ παντὸς ξύλου κίων ἂν γένηται. αὕτη τάττε-
ται ἐπὶ τῶν κατὰ μὲν τὸ εἶδος εὐκατα-
φρονήτων. εἰς δὲ χρείας ἀναγκαίας πιπτόντων.
μέμνηται δὲ αὐτῆς ἐπίχαρμος ἐν τρωσίν.

ἔνδον τῶν ἁλιευτικῶν κύρτων. εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἅμα πόνον κατεργαζομένων ἐφ᾽ ἃ ἂν ὁρμήσωσιν. ἐπειδὴ κοιμωμένων τῶν ἁλιέων ὁ ἰχθὺς τῷ κύρτῳ εἰσδύεται.

Ζ

Ζωπύρου τάλαντα. Ζώπυρος ὁ Πέρσης βασιλεῖ χαριζόμενος μαστιγώσας ἑαυτὸν καὶ τῆς ῥινὸς καὶ τῶν ὤτων ἀφελόμενος εἰσελθὼν εἰς Βαβυλῶνα καὶ πιστευθεὶς τὰ περὶ τὸ σῶμα προὔδωκε τὴν πόλιν. ἐκ μεταφορᾶς οὖν εἶπε τάλαντα καὶ ζυγὰ οἱονεὶ ἔργα καὶ πράξεις.

Ζαλεύκου νόμος. ἐπὶ τῶν ἀποτόμων. Ζάλευκος γὰρ Λοκροῖς τοῖς ἐπιζεφυρίοις ὠμότερον ἐνομοθέτησεν.

Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. ὅτι οὐκ ἀπρονόητα κἂν βραδέως ἡ δίκη τοὺς πονηροὺς μέτεισι. φασὶ γὰρ τὸν Δία εἰς διφθέρας τινὰς ἀπογράφεσθαι τὰ πραττόμενα τοῖς ἀνθρώποις.

Ζεῖ χύτρα ζῇ φιλία. ἐπὶ τῶν διὰ τοῦ δεῖπνον συνιόντων εἰς φιλίαν.

Ζητῶν γὰρ ὄνον θοἰμάτιον ἀπώλεσα. ἐπὶ τῶν ἀτυχεστάτων.

Ζωὴ πίθου. ἐπὶ τῶν ἐπιεικῶς καὶ μετρίως ζώντων ἀπὸ Διογένους τοῦ φιλοσόφου ᾧ πίθος ἦν ἡ δίαιτη καταγωγὴ καὶ διατριβή.

Ζῶος γενήσῃ κρομμύου μόνον λαβών. πρὸς τοὺς ἀπὸ μικρᾶς αἰτίας μεγάλην δόξαν καρπουμένους.

Ζῶμεν γὰρ οὐχ ὡς θέλομεν ἀλλ' ὡς δυνάμεθα. ἐπὶ τῶν μὴ κατὰ προαίρεσιν ζώντων. κέχρηται αὐτῇ πλάτων ἐν ἱππίᾳ.

Η

Ἤτοι τέθνηκεν ἢ διδάσκει γράμματα. τῶν μετὰ νικίου στρατευσαμένων εἰς σικελίαν οἱ μὲν ἀπώλοντο. οἱ δὲ ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι καὶ τοὺς σικελιωτῶν παῖδας ἐδίδασκον γράμματα. οἱ οὖν διαφυγόντες εἰς ἀθήνας καὶ ἐρωτώμενοι περὶ τῶν ἐν σικελίᾳ ἔλεγον. ἢ τέθνηκεν ἢ διδάσκει γράμματα. καὶ οὕτως ὁ λόγος παροιμιώδης ἐγένετο. εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν ἀμφιβόλως λαλούντων.

Ἢ κρίνον ἢ κολκώτην. τὸ τῆς κολκώτης ἄνθος

καλεῖται κρίνον ἄδηλον δὲ εἰ οἶσθε καρπόν. ἔτατ
τον οὖν τὸ μὲν κρίνον οἱ ἀρχαῖοι
ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος τὴν δὲ κολοκύντην ἐπὶ τοῦ
ὑγιοῦς. μέμνηται ταύτης Δίφιλος λέγων ἐν
ἡμέραισιν αὐτὸς ἐπτάσοι γέρον θέλω παρασχεῖν
κολοκύντην ἢ κρίνον.

Ἢ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν.
τῆς χελώνης ὀλίγα κρέα βρωθέντα
στρόφους ποιεῖ πολλὰ δὲ καθαίρει. ὅθεν ἡ παροι-
μία. ἕτεροι δὲ ἐπὶ τῶν ἀρχομένων
ὁρμᾶν ἐπί τι πρᾶγμα στρατευομένων δέ. φασὶ
δὲ αὐτὴν Τερψίωνος εἶναι.

Ἡ Ἀμαία τὴν Ἀζησίαν μετῆλθεν. ἱστορεῖ
Δίδυμος ὅτι Ἀμαία μὲν ἡ Δημήτηρ παρὰ
Τροιζηνίοις προσαγορεύεται. Ἀζησία δὲ ἡ Κόρη.
ἀπὸ γοῦν τῆς ἱστορίας ἡ παροιμία προήχθη.
λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν πολυχρονίῳ ζητήσει χρωμέ-
νων. Πλούτωνος γὰρ Περσεφόνην
ἁρπάσαντος ἡ Δημήτηρ ἅμα πᾶσαν τὴν γῆν
περιῄει ταύτην ζητοῦσα.

Ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος.
Πράξιλλα Σικυωνία μελοποιὸς ἐγένετο. ὥς
φησι Πολέμων αὕτη ἡ Πράξιλλα τὸν Ἄδωνιν
ἐν τοῖς μέλεσιν εἰσάγει ἐρωτώμενον ὑπὸ τῶν κάτω
τί κάλλιστον καταλιπὼν ἥκει. ἀπο-
κρίνασθαι. ἥλιον καὶ σελήνην καὶ σικύους. καὶ μῆ

λα. ὅθεν εἰς παροιμίαν προήχθη ὁ λόγος. ἡλίθιον γὰρ
τὸ τῷ ἡλίῳ παραβάλλειν τοὺς σικύους.
Ἡρακλεία λίθος. ταύτην ἔνιοι μαγνῆτιν λέγουσι
τὴν ἐπισπωμένην τὸν σίδηρον. ἡ δὲ ἑτέρα παρα-
πλήσιος ἀργύρῳ. κέκληται δὲ οὕτως ἀπὸ Ἡρα-
κλείας τῆς ἐν Λυδίᾳ πόλεως.
Ἢ τρεῖς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι. ἡ παροιμία παρὰ Φερε-
κράτει ἐν τοῖς μυρμηκανθρώποις. κεῖται δὲ ἐπὶ
τῶν ἀποκινδυνευόντων. τὸ μὲν
γὰρ τρεῖς ἓξ τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ. τὸ δὲ
τρεῖς κύβοι τὴν ἧτταν. πάλαι γὰρ τρισὶν ἐχρῶν-
το πρὸς τὰς παιδιὰς κύβοις. καὶ οὐχ ὡς
οἱ νῦν δύο. ἔστι δὲ ὁμωνυμία. κύβον
γὰρ ἔλεγον ἰδίως αὐτὸν τὸν ῥιπτούμενον ὅτε
πλήρης ἐστὶ καὶ μή. τοὺς δὲ κύβους τοὺς
τοιούτους οἱ Ἴωνες καλοῦσιν
οἴνοις καὶ τὴν παροιμίαν οὕτως ἐκφέρουσιν
ἢ τρεῖς ἓξ ἢ τρεῖς ἆναι.
Ἡ Φανίου θύρα. ὁ Φάνιος ὡς
φασὶν ἐνεργὸς ὁ ὀβολοστάτης. ἄλλοι
δὲ τυφλός. ὑπανοίγοντος δὲ τοῦ παιδὸς αὐ-
τοῦ τὰ ταμεῖα καὶ τὴν θύραν
ἣν ἐκεῖνος ἰσχυρὰν ἐνόμιζεν
ἆναι τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι ἐπὶ τῶν μηδὲν ἀνυ-
όντων ἐν τῷ φυλάττειν:

Ἡ ἄφυα πῦρ. ἐπὶ τῶν ὀξὺ λαμβανόντων τέλος ἡ παροιμία εἴρηται. παρόσον ἡ ἀφύη ἐστὶ δὲ ἰχθὺς ἰδοῦσα τὸ πῦρ μόνον ἕψεται. οὕτως οὖσα τρυφερά.

Ἡρακλέος νόσος. Δικαίαρχος φησὶ τὴν ἱερὰν νόσον ἡρακλέου ὀνομάζεσθαι. εἰς ταύτην γὰρ ἐκ τῶν μακρῶν πόνων περιπεσεῖν φασὶ τὸν ἡρακλέα.

Θ

Θάμυρις μαίνεται ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν παράλογα δοκούντων πράττειν. εἴρηται ἡ παροιμία ὁ θάμυρις πολλοὺς ἐπὶ κάλλει διενεγκὼν ἤρξατο πρῶτον ἐρᾶν ἀρρένων. ἀσκήσας δὲ κιθαρῳδίαν ταῖς μούσαις ἤρισε. συνθέμενος πρότερον εἰ μὲν κρείττων εὑρεθῇ πλησιάσαι πάσαις. εἰ δὲ ἡττηθῇ στερηθήσεσθαι ὧν ἂν ἐκεῖναι θέλωσιν. ὑπέρτεραι δὲ αἱ μοῦσαι γενόμεναι καὶ τῶν ὀμμάτων αὐτὸν καὶ τῆς κιθαρῳδίας ἐστέρησαν.

Θᾶττον ἢ βούτης. τῶν ἐπὶ τῇ στοᾷ μαχομένων τις ἦν ᾧ ἐπεγέγραπτο βούτης οὗ ἐφαίνετο τὸ κράνος καὶ ὁ ὀφθαλμός. τὰ δὲ λοιπὰ μέρη ἐδόκει ὑπὸ τοῦ ὄρους

ἐφ' οὗ ἐβεβήκει κρύπτεσθαι. διὰ τὸ προκεῖσθαι αὐ-
τοῦ τάττεται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως συν-
τελουμένων. καὶ γὰρ ὁ βούτης ῥᾳδίως κατεσκεύα-
σεν ἅτε οὐχ ὁλοκλήρου τοῦ σώματος γεγραμμένου.
Θετταλῶν σόφισμα. παροιμία ἐπὶ τῶν σοφιζο-
μένων λεγομένη. διὰ τὸ τῷ θετταλῷ λόγιον ἐκπε-
σεῖν. φυλάττεσθαι μὴ ἕλωσιν αὐτὸν οἱ ἐξεναντίας
τύχῃ μείζονι καὶ λαμπροτέρᾳ κατ' αὐτοῦ χρησά-
μενοι. νοήσας οὖν τὸ λόγιον καὶ πρὸς ὑπερβολὴν
ἁπτόμενος ἑκατόμβην ἀνδρῶν ηὔξατο θυσίαν ἀ-
πόλλωνι καταβάσιον. κατελθὼν οὖν ἐκεῖ καὶ δια-
ταξάμενος ἐφ' ἃ ὥρμησε. τὸ περὶ τὴν θυσίαν καὶ
τὴν τύχην οὔτε ἱεροπρεπὲς εἶναι νομίσας οὔτε ἄλ-
λως εὐσεβὲς ὑπερέθετο. καὶ μέχρι νῦν θετταλοὶ τὴν
θυσίαν ἀπόλλωνι ὑπισχνοῦνται δι' ἔτους.
Θεῶν ἀγορά. παροιμία ἐπὶ τῶν τολμώντων τι λέ-
γειν ἐπὶ τοῖς τοσοῦτον ὑπερέχουσιν ὅσον οἱ θεοὶ
τῶν ἀνθρώπων. καὶ τόπος ἀθήνησιν
ἀπὸ τοῦ συνεργηθῆναι προσαγορευθείς.
Θολερῶς προβαίνεις. μὴ καθίστα-
μένην καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχων.
ἀλλ' ἀστάτως καὶ τεταραγμένως ποιῶν.
Θρᾷκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται. ταύ-
της μέμνηται μένανδρος
ἐν τῇ πρώτῃ. λέγει γὰρ ὅτι
ἐν ταύτῃ τῇ γῇ ὁ πρεσβύτατος
ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο. καὶ ἐν τεῦ-

θεν ἴωσι καὶ αἰολεῦσιν αἴνιγμα γέγονε. θρᾶκες ὅρκια οὐκ ἐπίστανται.

Θύραζε κᾶρες οὐκ ἔτ' ἀνθεστήρια. οἱ μὲν διὰ πλῆθος οἰκετῶν καρϊκῶν εἰρῆσθαι φασὶν ὡς ἐν τοῖς ἀνθεστηρίοις εὐωχουμένοις αὐτοῖς καὶ οὐκ ἐργαζομένοις. τῆς οὖν ἑορτῆς τελεσθείσης λέγειν ἐπὶ τὰ ἔργα ἐκπέμποντας αὐτούς. θύραζε κᾶρες οὐκ ἔτ' ἀνθεστήρια ἢ τινὲς δὲ οὕτω τὴν παροιμίαν φασὶν ὅτι οἱ κᾶρες ποτὲ μέρος τῆς ἀττικῆς κατέσχον καὶ ὁπότε τὴν ἑορτὴν τῶν ἀνθεστηρίων ἦγον οἱ ἀθηναῖοι σπονδῶν αὐτοῖς μετεδίδοσαν. καὶ ἐδέχοντο τῷ ἄστει καὶ ταῖς οἰκίαις. μετὰ δὲ τὴν ἑορτὴν τινῶν ὑποβεβλημένων ἐν ταῖς ἀθήναις οἱ ἀπαντῶντες πρὸς τοὺς κᾶρας παίζοντες ἔλεγον. θύραζε κᾶρες οὐκ ἔτ' ἀνθεστήρια. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ ἐπιζητούντων πάντοτε λαμβάνειν.

Θάσος ἀγαθῶν. ἐπὶ τῶν εὐδαίμονα καὶ λαμπρὸν ἀποδεῖξαι τινὰ ἐπαγγελλομένων ἡ παροιμία ἐστί· καλλίστρατος γὰρ ὁ ῥήτωρ ἐκπεσὼν ἀθήνηθεν ἔπεισε τοὺς ἀθηναίους τὴν ἀντίπερα γῆν οἰκῆσαι λέγων ὅτι καὶ χρυσᾶ μέταλλα ἔχει. καὶ γῆν ἄφθονον καὶ ἐλαίαν ἀρίστην καὶ ὅλως θάσον ἀγαθῶν τὸν τόπον ἐκάλει ὅθεν ἡ παροιμία ἐκράτησεν.

Θᾶττον ὁ τόκος Ἡρακλείτου περὶ νέω λέγει· Ἡράκλει-
τος δρομεὺς ἐγένετο θαυμαστὸς ἐπὶ τάχει· εἴρη-
ται παροιμία ἐπὶ τῶν δανειζομένων ὡς τοῦ τό-
κου θᾶττον τρέχοντος ἢ Ἡράκλειτος ὁ δρομεύς·
ἐξήλλακται μέντοι δωρικῶς Ἡρακλείτω περὶ νέω·
ἀντὶ τοῦ περὶ νέου·

Θεὸς ἡ ἀναίδεια· αὕτη τέτακται· ἐπὶ τῶν δι᾽ ἀναι-
σχυντίαν τινὰ ὠφελουμένων· φησὶ Θεόφραστος ἐν
τῷ περὶ νόμων· ὕβρεως καὶ ἀναιδείας παρὰ τοῖς
ἀθηναίοις εἶναι βωμούς·

Θρᾴκια παρεύρεσις· φασὶ τοὺς Θρᾷκας ἡττηθέν-
τας ὑπὸ Βοιωτῶν καὶ σπεισαμένους σπονδὰς πεν-
θημέρους θέσθαι· νυκτὸς δὲ ἐπιγενομένους τοῖς Βοι-
ωτοῖς τοὺς μὲν ἀποκτεῖναι· τοὺς δὲ ζωγρῆσαι·
ἀγανακτούντων δὲ τῶν Βοιωτῶν εἰπεῖν τοὺς Θρᾷ-
κας ὅτι τὰς ἡμέρας οὐ τὰς νύκτας ἐσπείσαντο·

I

Ἰνοῦς ἄχη· Ἰνὼ ἡ Κάδμου συνελθοῦσα Ἀθά-
μαντι δύο ἐγέννησε παῖδας Λέαρχον καὶ Με-
λικέρτην καὶ θυγατέρα Εὐρύκλειαν· οὗτοι ὑπὸ Ἀ-
θάμαντος μανέντος κατετοξεύθησαν· μετὰ δὲ Με-
λικέρτου ἡ Ἰνὼ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μο-
λουρίῳ θάλατταν· καὶ τὴν μὲν εἰς Μέγαρα
προσβρασθεῖσαν Μεγαρεῖς ἀνελόμενοι καὶ πολυ-
τελῶς κηδεύσαντες ἐκάλεσαν Λευκοθέαν. τὸν δὲ

εἰς Κόρινθον Κορίνθιοι θάψαντες Μελικέρτην καὶ ἄ-
γουσιν ἐπ᾽ αὐτῷ ἀγῶνα τὰ ἴσθμια. διὰ δὴ ταῦ-
τα εἴρηται Ἰνοῦς ἄχη. ἄχος γὰρ ἡ λύπη ἀχανεῖς
ποιοῦσα τοὺς κακῶς παθόντας. ταῦτα δὲ δηλῶ-
σι καὶ Μενεκράτης ὁ Τύριος. πέπονθε δὲ οὕτως Ἰ-
νὼ δι᾽ αἰτίαν τήνδε. Ἀθάμας πρότερον γυναῖκα ἐσ-
χηκὼς Νεφέλην δύο παῖδας ἐκ ταύτης Ἕλλην καὶ
Φρίξον ἐγέννησεν. ἀποθανούσης δὲ τῆς Νεφέλης δευτέ-
ραν ἠγάγετο γυναῖκα Ἰνώ. ἥτις ἐπιβουλεύσασα τοῖς
τῆς Νεφέλης παισὶ παρέπεισε τὰς τῶν ἐγχωρίων γυ-
ναῖκας φρύγειν τὰ σπέρματα. ἡ γῆ δὲ πεφρυγμέ-
νον τὸν σπόρον δεχομένη καρποὺς ἐτησίους οὐκ ἐ-
νεδίδου. πέμψας οὖν εἰς Δελφοὺς ὁ Ἀθάμας πε-
ρὶ τῆς ἀφορίας ἐπυνθάνετο. δώροις δὲ πείσασα
Ἰνὼ τοὺς πεμφθέντας ὑπέθετο αὐτοῖς εἰπεῖν ὑποστρέ-
ψασιν. ὡς ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Ἕλλην καὶ Φρίξον σφαγια-
σθῆναι· εἰ θέλοιεν ἀπαλλαγὴν τῆς ἀφορίας ἔσεσθαι.
πεισθεὶς οὖν ὁ Ἀθάμας Ἕλλην καὶ Φρίξον τῷ βωμῷ
παρέστησεν· ἀλλ᾽ ἐκείνους μὲν κατοικτείραντες οἱ θε-
οὶ διὰ τοῦ χρυσομάλλου κριοῦ ἐναερίους ἀφήρπα-
σαν. ὅθεν Ἕλλη μὲν ἀντέχειν μὴ δυναμένη εἰς τὸν
ἀπ᾽ ἐκείνης κληθέντα Ἑλλήσποντον καταπίπτει. Φρί-
ξος δὲ εἰς τὴν Κολχικὴν διασώζεται γῆν. Ἀθάμαν-
τι δὲ μανίαν ἐμβαλόντες τὴν Ἰνὼ τοιαῦτα πα-
θεῖν παρεσκεύασαν.

Ἰαλέμου ψυχρότερος. παροιμία ὡς εἴ τις εἴποι
γυμνότερος τοῦ κακοδαίμονος ἢ. ὅτι οἱ θρηνοῦντες

τῷ ἰαλέμῳ χρῶνται ἐπιλέγοντες αὐτό. ἔνθεν καὶ τὸ θρηνεῖν ἰαλεμίζειν λέγουσι. λέγουσι δέ τινες τὸν ἰάλεμον υἱὸν καλλιόπης καθ᾽ ὑπερβολὴν ψυχρὸν γεγονότα.

ἱερὸν ἡ συμβουλή ἐστιν. παροιμία ἐπὶ τῶν δεόντων καθαρῶς συμβουλεύειν. μέμνηται ταύτης ἐπίχαρμος.

ἵππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ᾽ ἐπίβαλε. ταύτης μέμνηται κράτης ὁ κωμικὸς σαμίοις. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν δι᾽ ἄκρας ῥαστώνης δεομένων τιμῆς καὶ ἀναπαύλης. εἴρηται δὲ ἀπὸ στρατιωτικῶν ἵππων οἷς γηράσκουσιν ἐπέβαλλον τὸ καλούμενον τρισίππιον. ἔστι δὲ τοῦτο σιδηροῦς τροχίσκος. οἱονεὶ δημόσιος ὡς χαρακτὴρ τροχίσκος. ὃν ἐκπυροῦντες ἐπέβαλον ταῖς σιαγόσι τῶν ἵππων.

ἱππάρχων πίναξ. ἐπεὶ παρὰ συρρακουσίοις οἱ ἵππαρχοι ἐν πίναξι τὰ ὀνόματα γράφοντες τῶν ἀτακτούντων παρεσημειοῦντο.

ἰλιὰς κακῶν. ἀπὸ παροιμίας τοῦτο ἐλέγετο ἐπὶ τῶν μεγάλων κακῶν. παρόσον ἐν ἰλίῳ μυρία κακὰ συνέβη γενέσθαι.

ἴσθμια θύεις. ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ τῶν μηδὲν ῥᾳδίως μεταδιδόντων. δι᾽ ἔθους γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς ὁπότε ἔθυον ἴσθμια μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς θυσίας. μέμνηται ταύτης θεόπομπος ἐν καπήλοισιν.

Κ

Καδμεία νίκη· ἐπὶ ταύτης τῆς παροιμίας ἄλλοι ἄλλως λέγουσιν· ἀποδιδόασι δὲ ταύτην ἐπὶ τῆς ἀλυσιτελοῦς νίκης· οἱ μὲν ὅτι ἐτεοκλῆς καὶ πολυνείκης μονομαχοῦντες ἀμφότεροι ἀπώλοντο· οἱ δὲ ὅτι καδμεῖοι νικήσαντες τοὺς ἀργείους τοὺς μετὰ ἀδράστου στρατεύσαντας δίκην ἔδοσαν ἱκανὴν τοῖς ἀπογόνοις αὐτῶν· ἄλλοι ὅτι τὸ σφιγγὸς αἴνιγμα συνεὶς οἰδίπους· καὶ νικήσας αὐτὴν ἀγνοῶν ἔγημε τὴν ἑαυτοῦ μητέρα εἶτα ἐξετύφλωσεν ἑαυτόν· ὥστε μὴ λυσιτελῆσαι τὴν νίκην αὐτῷ· ἄλλοι δέ τινες ὅτι τὰ ἐκ φοινίκης γράμματα βουλόμενος διαδοθῆναι τοῖς ἕλλησι κάδμος ἀνεῖλε λῖνον καὶ αὐτὸν ἴδια γράμματα ἐπιδεικνύμενον ὃν ἀπεδίωξαν οἱ πολῖται· διὰ τὸ μὴ λυσιτελῆσαι τοίνυν αὐτῷ τὴν νίκην λέγεσθαι τὴν τοιαύτην παροιμίαν·

Κάθαμμα λύειν· παροιμία ἐπὶ τῶν δυσλύτων τι λύειν ἐπιχειρούντων· λόγιον γὰρ τοῖς φρυξὶν ἐπεπτώκει περὶ τῆς κομισάσης τὸν μίδαν ἁμάξης· ὅτι ὁ ἐπιλύσας τὸν δεσμὸν τοῦτον τῆς ἀσίας ἄρξειν· ἀλέξανδρος δὲ ἔλυσεν·

Κάμπιος δρόμος· δρόμοι τινὲς ἦσαν κάμπι-
οι οὐκ εὐθεῖς καὶ ἄπλοι ἀλλὰ καμπὰς ἔχοντες·
Καρπάθιος τὸν λαγῶν· παροιμία καρπάθιος
τὸν λαγῶν· διὰ γὰρ τὸ μὴ εἶναι λαγῶς ἐν τῇ χώ
ρᾳ ἐπηγάγοντο αὐτοί· καὶ τοσοῦτοι ἐγένοντο ὥστε
τὸν σῖτον καὶ τὰς ἀμπέλους αὐτῶν ὑπ' αὐτῶν βλαβῆναι
ὅτου ἀρχίλοχος ταύτην τὴν παροιμίαν ἔφη·
Κερκυρέα μάστιξ· περὶ τὴν τινα κατασκευὴν εἶ-
χον αἱ κερκυραῖαι μάστιγες· διὸ καὶ εἰς παροιμί
αν παρῆλθον· οἱ δὲ καὶ διπλᾶς αὐτὰς ἔφασαν
εἶναι· εἶχον δὲ καὶ ἐλεφαντίνας κώπας· καὶ τῷ
μεγέθει περιττῶς ἦσαν· ὑπερηφάνους γὰρ ὄντας πρα
γοῦντας τοὺς κερκυραίους φησὶν ἀριστοτέλης
γενέσθαι·
Κερκωπίζειν· ἡ παροιμία ἀπὸ τῶν προσαινόν-
των τὴν κέρκον ζώων μετενήνεκται· ἄμεινον δὲ ἀ
πὸ τῶν κερκώπων οὓς περὶ τὴν λυδίαν ἱστοροῦσιν
ἀπατηλοὺς σφόδρα καὶ ἀηδεῖς γενέσθαι· παρό
καὶ ἀπολιθωθῆναι αὐτούς· καὶ ἡρακλεῖ δὲ ἐνοχλή-
σαντας ὅτε παρ' ὀμφάλῃ ἦν κολασθῆναι·
Κέσκον οἰκεῖς· πόλις παμφυλίας ἀνοήτων· ὅθεν
καὶ παροιμία γέγονε· πόλις κέσκος νοῦν οὐκ ἔχου
σα ἐπὶ τῶν νοῦν μὴ ἐχόντων·
Κεστρεὺς νηστεύει· παροιμία ἐπὶ τῶν πάνυ λαιμάρ
γων· τοιοῦτον γάρ ἐστιν ἀ
πληστον ὁ κεστρεὺς ὡς ἐκ τούτου τοὺς κεχηνότας καὶ

πίνοντας κεστρέας ἔλεγον, ὡς λαιμάργους. ἄλλοι δὲ
φασὶ τὴν παροιμίαν ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούν-
των μὲν, οὐδὲν δὲ πλέον ἐκ τῆς δικαιοσύνης ὑπο-
φερομένων. ὁ γὰρ κεστρεὺς τῶν ἄλλων ἰχθύων ἀλλη-
λοφαγούντων μόνος ἀπέχεται τῆς σαρκοφαγί-
ας, νέμεται δὲ τὴν ἰλὺν ταλαιπώρων, ὡς φησὶν ἀρι-
στοτέλης περὶ ζώων.

Κιλίκιος ὄλεθρος. οἱ κίλικες λῃστείαις χρώμενοι ἐπ'
ὠμότητι διεβέβληντο. καὶ οἱ ἀττικοὶ δὲ τὰς πι-
κρὰς τιμωρίας κιλικίους καλοῦσιν.

Καλλικυρίων πλείους. οὕτως ἐν συρρακούσαις ἐκλή-
θησαν οἱ ὑπεισελθόντες γεώμοροι καλλικύροι. ἔνθεν
παροιμιωδῶς ἔλεγον εἴποτε πλῆθος ἤθελον ἐμφῆναι
ὅτι πλείους ἦσαν τῶν καλλικυρίων. δοῦλοι δὲ ἦ-
σαν οὗτοι καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. ἡ δὲ αἰτία
τῆς κλήσεως αὐτῶν διὰ τὸ παντοδαποὺς εἰς
τοῦτο συνελθεῖν ὥστε τοὺς κυρίους ἐγκεῖσθαι.

Κίνδυνος ἡ ἐν πρώρᾳ σελίς, παροιμιακόν. οἱ γὰρ
πολέμιοι τὴν πρῶραν εὐθέως ἐφαλλόμενοι κατέ-
χουσι. σελὶς δὲ ἡ καθέδρα.

Κόραξ ὑδρεύσει. παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχερῶς
τινὸς τυγχανόντων.

Καὶ κόρκορος ἐν λαχάνοις. ἢ κόρκορον πελοποννή-
σιοι φασὶν ἄγριον λάχανόν τι τῶν εὐτελῶν. διὸ
καὶ ἡ παροιμία.

Κορύβου ἠλιθιώτερος. εὐήθης καὶ μωρός. ἐπὶ γὰρ
τοῦ μωραίνοντος ἔταττον τὸν κόρυβον ἀπό τινος

κορύβου μωροῦ ὃν οἴονται τὸν μάγδωνος εἶναι παῖ-
δα τοῦ φρυγὸς κατὰ τὰ τρωϊκὰ γενόμενον. τι-
νὲς δὲ τοῦτον ἀναίσθητον φασὶ γεγονέναι ὡς καὶ
τὰ κύματα τῆς θαλάσσης ἀριθμεῖν.

Κορυθέως ἀδεχθέστερος. οὗτος ὁ κορυθεὺς ἐπὶ δυσ-
μορφίᾳ ἐκωμῳδεῖτο καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ. ἔνια δὲ
τῶν ἀρχαιοτάτων εἶναι φασίν.

Κορώνη τὸν σκορπίον. παροιμία ἐπὶ τῶν δυσχε-
ρέσι καὶ βλαβεροῖς ἐπιχειρούντων. ἐλλειπτικὴ δέ ἐ-
στι. λείπει γὰρ τὸ ἥρπασε. καὶ γὰρ ἁρπασθεὶς ὁ
σκορπίος οὐκ ἔλαττον ἔδρασεν ἐμβαλὼν τῷ κέν-
τρῳ τὸν ἰὸν ἤπερ ἔπαθε.

Κουρήτων στόμα. ἐδόκουν γὰρ εἶναι οὗτοι μάντεις
οἷον θεσπιῳδὸν στόμα.

Κρητίζην. ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι καὶ ἀπατᾶν ἔταττον
τὴν λέξιν. καὶ φασὶν ἀπὸ τοῦ ἰδομενέως τοῦ
κρητὸς τὴν παροιμίαν διαδοθῆναι. λέγεται γὰρ δια-
φορᾶς ποτὲ γενομένης τοῖς ἐν τροίᾳ ἕλλησιν περὶ τοῦ
μάζονος. καὶ πάντων προθυμουμένων τὸν συνα-
χθέντα χαλκὸν ἐκ τῶν λαφύρων πρὸς ἑαυτοὺς ἀ-
ποφέρεσθαι γενόμενον κριτὴν τὸν ἰδομενέα. καὶ λα-
βόντα παρ' αὐτῶν τὰς ἐνδεχομένας πίστεις ἐφ' ᾧ κα-
τακολουθῆσαι τοῖς κριθησομένοις ἀντὶ πάντων τῶν
ἀριστέων ἑαυτὸν προτάξαι. διὸ λέγεσθαι τὸ κρητίζειν.

Κριὸς τροφεῖα ἀπέτισεν. ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχα-
ρίστων ἐπεὶ τὰς φάτρας πλήττουσιν οἱ κριοί. λέγεται
γὰρ ὡς εἴρηται ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων τοῖς εὖ προσδια

τεθέασι κριὸς τὰ τροφεῖα· καὶ γὰρ τοὺς κριοὺς ἐκτραφέντας τύπτειν τοὺς θρέψαντας καὶ ἔτι τρέφοντας· μέμνηται αὐτῆς Μένανδρος·

Κίσσα Μίσκωνος· οὗτος ἦν πολυθρέμματος· τούτῳ φασὶν ἔκχελω ἐπιφαινομένην κατ' ἔτος τὸ κάλλιστον τῶν προβάτων ἁρπάζειν καὶ τὸν κίσσαμιν ἀμελεῖν αὐτῆς· φαινομένην δὲ αὐτῷ κατ' ὄναρ κελεῦσαι καταθάψαι αὐτήν· τὸν δὲ μὴ φροντίσαντα παραγενὴ ἀπολέσθαι·

Κάνθαρος σοφώτερος· ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν πονηρῶν καὶ κακούργων· ἐπειδή τις Ἀθήνησι κάπηλος κάνθαρος καλούμενος ἐπὶ πονηρίᾳ καὶ προδοσίᾳ θανάτου ἐζημιώθη·

Κωφότερος κίχλης· ταύτης Εὔβουλος ἐν Διονύσῳ μέμνηται· φασὶ γὰρ κωφεύειν τὸ ζῶον·

Κέρδος αἰσχύνης ἄμεινον· ἕλκε μοιχὸν ἢ μυχόν· ταύτης μέμνηται Καλλίας ἐν ἀταλεστῇ·

Κωφότερον τοῦ τορωναίου λιμένος· λιμήν ἐστιν ἐπὶ τορώνῃ τῆς θράκης· στενὰς δὲ ἔχει δύο μακρὰς τὰς ἀπὸ τοῦ πελάγους καταρρεύσεις ὡς μὴ ἀκούεσθαι τοὺς ἐν αὐτῷ τὸν τῆς θαλάττης ἦχον·

Κροβύλου ζεῦγος· παροιμία ἐπὶ τοῖς ὑπερβαλοῦσι πονηρίᾳ κεχρημένοις τεταγμένη· μετήνεκται δὲ ἀπὸ πορνοβοσκοῦ τινὸς κροβύλου· ἑταίρας κτησαμένου δύο· ὡς μὴ μόνον ἐπὶ ταύταις πολλοὺς τῶν νέων λυμαίνεσθαι· ἀλλὰ καὶ ἐξ ὧν ἔκλεπτεν ἐλυμαίνετο· τοὺς οὖν ἴσους τῇ ἐκείνου πονηρίᾳ

ὡς διώασθαι συζαθῆναι αὐτῷ κροβύλου ζεῦγος
ἔλεγον· ἢ διὰ τὸ εἶναι δύο τὰς ἑταίρας.
Κύδος· λοιδορία κακολογία· καὶ κυδάζειν
τὸ λοιδορεῖν καὶ κακολογεῖν· ἡ δὲ πρώτη συλ-
λαβὴ βραχέως ἐκφέρεται· καὶ ὅταν λοιδορίαν ἐκ-
τίσῃ τις ἐπὶ μηδενὶ ἀξίως συκοφαντουμένοις
παροιμιωδῶς λέγεται κύδους ἐκτετικέναι.
Κυζικηνοὶ στατῆρες· διεβεβόητο οὗτοι ὡς εὖ κε-
χαραγμένοι· πρόσωπον δὲ ἦν γυναικεῖον ὁ τύπος
μητρὸς θεῶν· ἐπὶ δὲ θατέρου προτομὴ λέοντος.
Κυθωνύμου αἶσχος· αἰσχίον κλέος ἔχοντος· ἢ
οὗ ἄν τις ἐπικρύψῃ τὸ ὄνομα διὰ τὰς συμφορὰς
καὶ τὰς πράξεις· ἢ δυσωνύμου ἢ περιβοήτου
περὶ τὰς πράξεις ἢ ἄξιον κεκρύφθαι.
Κύων ἐπὶ δεσμά· παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοὺς
εἰς κολάσεις ἐπιδόντων· καὶ βοῦς
ἐπὶ δεσμά.
Κῶος χίῳ· ὁ κῷος ἀστράγαλος ἠδύνατο ἕξ· πα-
ροιμία δὲ ἐστὶ χῖος πρὸς κῷον· ὁ μὲν γὰρ χῖος ἠδύ-
νατο ἕν· ὁ δὲ κῷος ἕξ.
Κωρυκαῖος ἠκροάζετο· ταύτης
μένανδρος μέμνηται ἐν τῷ
ἐγχειριδίῳ· περᾶται γὰρ περὶ κώρυκον
τῆς παμφυλίας εἶναι.
καί τινες τῶν ἐκ κωρύκου συμπράττοντες αὐ-
τοῖς περιεργάζοντο τῶν πλεόντων τὰ φορτία

καὶ τὸν καιρὸν καθ' ὃν μέλλοιεν πλεῖν καὶ τοῖς πειραταῖς ἐμήνυον· τοῦτο μαθόντες οἱ ἔμποροι ἐκρύπτον τὰ πολλά· ἐπεὶ δὲ καὶ οὕτω τοῖς πειραταῖς ἐγεγόνει, ἐκράτησεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν δοκούντων μὲν λάθρα πράττεσθαι, εἰς γνῶσιν δὲ ἐρχομένων·

Καὶ σφάκελοι ποιοῦσιν ἀτέλειαν· πεισίστρατος ὥς φασιν ὁ τύραννος δεκάτην τῶν γεωργουμένων ἀπῄτει τοὺς ἀθηναίους· παριὼν δέ ποτε καὶ ἰδὼν πρεσβύτην ἑτέρας ἐργαζόμενον καὶ τόπους λιθώδεις ἤρετο τὸν πρεσβύτην· τίνας ἐκ τῶν τόπων κομίζοιτο τοὺς καρπούς· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο ὀδύνας καὶ σφακέλους· καὶ τούτων δεκάτην πεισίστρατος φέρει· θαυμάσας δὲ ὁ πεισίστρατος τὴν παρρησίαν αὐτοῦ τῆς δεκάτης ἀτέλειαν ἔδωκε· καὶ ἐκ τούτου οἱ ἀθηναῖοι τῇ παροιμίᾳ ἐχρήσαντο·

Κύρβεις κακῶν· καλοῦνται παρὰ τοῖς ἀθηναίοις σανίδες τρίγωνοι· ἐν αἷς τοὺς νόμους ἀνέγραφον καὶ τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων τιμωρίας· ἐπὶ τοίνυν τῶν σφόδρα πονηρευομένων ἡ παροιμία εἴρηται·

Κλαίει ὁ νικήσας, ὁ δὲ νικηθεὶς ἀπόλωλεν· αὕτη παρῆλθεν ἐκ χρησμοῦ σιβύλλης τῆς ἐρυθραϊκῆς· περὶ γὰρ φιλίππου μαντευομένη μετὰ τὴν ἐν χαιρωνείᾳ μάχην τὸ ἔπος εἶπεν· ἐπειδὴ οἱ μὲν ἀθηναῖοι καὶ οἱ θηβαῖοι ἡττηθέντες ἀπώλοντο· φίλιππος δὲ νικήσας μετὰ τὴν μάχην εὐθὺς ὑπὸ παυσανίου διεφθάρη·

Κοινὰ τὰ φίλων. τίμαιος φησὶν ὅτι προσιόντας πυθαγόρα μαθητὰς περὶ τὴν ἰταλίαν ἔπειθεν ὁ φιλόσοφος κοινὰς τὰς οὐσίας ποιεῖσθαι. ὅθεν εἰς παροιμίαν ἡ συμβουλὴ τοῦ πυθαγόρα ἦλθεν.

Κέλμις ἐν σιδήρῳ. αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν σφόδρα ἑαυτοῖς πιστευσάντων ὅτι ἰσχυροὶ καὶ δυσχείρωτοι πεφύκασι. κέλμις γὰρ εἷς τῶν ἰουδαίων δακτύλων τὴν μητέρα ῥέαν ὑβρίσας. καὶ μὴ ὑποδεξάμενος ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν δωμενῶς ἐν τῇ ἴδῃ ἀφ' οὗ ὁ στερεώτατος ἐγένετο σίδηρος. μέμνηται τῆς ἱστορίας σοφοκλῆς ἐν σατύροις.

Κάκιον βάβυς αὐλεῖ. τάττουσι ταύτην ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ χεῖρον ἀσκούντων. φασὶ δὲ ὅτι ὁ βάβυς ἀδελφὸς ἦν μαρσύου ὃν ἀπόλλων ὑπερτενῆ κρεμάσας ἐκ πίτυος ἐξέδειρεν ἐρίσαντα αὐτῷ περὶ μουσικῆς. βουλόμενος δὲ καὶ τὸν βάβυν ἀνελεῖν ἀθηνᾶς ὑποθεμένης ὡς ἀφυῶς τῷ αὐλῷ χρᾶται ἀφῆκεν αὐτόν. ὅθεν εἰς παροιμίαν προήχθη ὅτι κάκιον βάβυς αὐλεῖ.

Κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠόν. τὴν παροιμίαν ταύτην οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ πτηνοῦ ζώου φασὶν εἰρῆσθαι. ὅτι οὔτε αὐτὸς βρωτός ἐστιν οὔτε τὸ ᾠὸν ὃ ἔχει. οἱ δὲ ἀπὸ κόρακος τοῦ συρρακουσίου ῥήτορος πρώτου διδάξαντος τέχνην ῥητορικήν. ὑπὸ γὰρ τούτου ὡς φασὶ μαθητὴς τισίας ὀνόματι μισθὸν ἀπαιτούμενος καὶ εἰσαγόμενος εἰς τὸ δικαστήριον

εἶπε πρὸς τὸν κόρακα εἰ μέν με νικήσειας ὦ κόραξ
οὐδὲν μεμάθηκα. καὶ οὐ λήψῃ τι· εἰ δὲ ἡττηθήσῃ οὐ
κομιῇ τὸν μισθὸν ὡσαύτως. θαυμάσαντες οὖν
οἱ δικασταὶ τὸ σόφισμα τοῦ νεανίσκου ἐπεφώνη
σαν. κακοῦ κόρακος κακὸν ᾠόν. εἴρηται δὲ ἡ
παροιμία ἐπὶ τῶν πονηρῶν πονηρὰ ποιούντων.
Κυθνώδεις συμφοραί. τοῦτο εἰς παροιμίαν ἦλθε
διὰ τὰ Κυθνίοις συμβάντα. φησὶ γὰρ Ἀριστο
τέλης οὕτως κακῶς αὐτοὺς
διατεθῆναι ὑπὸ
Ἀμφιτρύωνος ὥστε τὰς μεγάλας συμφορὰς Κυθνώ
δεις καλεῖσθαι.

Λ

Λαγὼς καθεύδων. παροιμία ἐπὶ τῶν προσ
ποιουμένων καθεύδειν.
Λαγὼς τὸν περὶ τῶν κρεῶν τρέχων. δειλὸν ἄγαν
τὸ ζῷον. ὅθεν καὶ ὁ Ῥηγῖνος λαγὼς ἐλέχθη. καὶ
γὰρ τοὺς Ῥηγίνους ἐπὶ δειλίαν ἐκωμῴδουν. πα-
ροιμία δέ τις ἐστὶν ὁ λαγὼς τὸν περὶ
τῶν κρεῶν τρέχει. ἐπὶ τῶν διακινδυνευόντων ταῖς
ψυχαῖς. καὶ διὰ τοῦτο καρτερῶς ἀγωνιζομένων

τασσομένη.

Λέρνη κακῶν. παροιμία τίς ἐστιν ἀργολικὴ κρήνη
ἀποδιοπομπούμενοι ἔλεγον. τὰ γὰρ ἀποκα-
θάρματα εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἐνέβαλλον.
διὰ τὸ σύμμικτον εἶναι καὶ παντοδαπὸν ὄ-
χλον ἔχειν. ἀκριβέστερον δ' ἄν τις τὴν παροιμίαν
φαίη ἀπὸ τῆς ἱστορίας διαδεδόσθαι. Δαναὸς γὰρ
ἱστορεῖται τὰς τῶν αἰγυπτιαδῶν κεφαλὰς αὐτό-
θι καταθεῖναι. καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ παρανομήματος
ἡ παροιμία ἐλέχθη. ἴσως δὲ καὶ εἰς ὕβριν αὐτῶν
ὁ Δαναὸς ἐκελεύσατο ἐκεῖ τὰ καθάρσια
βάλλεσθαι.

Λατηπαχίας. κλέαρχος τῷ περὶ βίων φησὶ
συμβαίνειν τι ἐπὶ τὸ κ' παρεπιτίμων.
ὃ δήλους ποιεῖ. εἴρησθαι οὖν ἐπὶ τῶν τοιούτων τὴν
παροιμίαν.

Λεσβίων ἀξίαν. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπράκτων.

Λευκὴ στάθμη. ἐπὶ τῶν μηδὲν
συνιέντων ἡ παροιμία ἐλέγετο. ἐν λευκῷ λευκὴ
στάθμη. ἐν γὰρ τοῖς λευκοῖς λίθοις λευκαὶ στάθμαι
οὐδὲν δύνανται δεικνύναι. καθάπερ
ἡ διὰ τῆς μίλτου στάθμη δ' ἐστὶ
σπάρτος τεκτονική.

Λήθαργος κύων. ὁ προσσαίνων
μὲν λάθρα δὲ δάκνων. καὶ τῶν ἵππων οἱ νωθροὶ
ληθαργοὶ καὶ πάθος τι σὺν πυρετῷ.

λήμνιον κακόν· παροιμία ἣν διαδοθῆναι φασὶν
ἀπὸ τῶν παρανομηθέντων εἰς τοὺς ἄνδρας ἐν λήμ-
νῳ ὑπὸ τῶν γυναικῶν· ἢ διὰ τὸ τὰς ἁρπαγείσας ὑ-
πὸ πελασγῶν ἐκ τῆς ἀττικῆς γυναῖκας εἰς λῆμνον
ἀπαχθῆναι· ἃς ἀποτεκούσας τρόπους τε τῶν ἀθη-
ναίων διδάξαι τοὺς παῖδας καὶ γλῶτταν· τούτους
δὲ τιμωρεῖν ἀλλήλοις καὶ τῶν ἐκ τῶν θρασσῶν γεγεννημέ-
νων ἐπικρατεῖν· τοὺς δὲ πελασγοὺς ἐπὶ τούτῳ ἀχ-
θομένους κτεῖναι αὐτοὺς καὶ τὰς μητέρας αὐτῶν· ἢ
διὰ τὴν δυσωδίαν τῶν λημνιάδων γυναικῶν τὴν
παροιμίαν διαδοθῆναι λημνία χειρὶ ὠμῇ καὶ πα-
ρανόμῳ ἀπὸ τῆς παροιμίας·

λούσαιο τὸν πελίαν· αὕτη ἡ παροιμία προήχθη
ἐκ τῶν συμβεβηκότων τῷ πελίᾳ· ὃν αἱ θυγατέρες
αὐτοῦ εἰς λέβητα ζέοντα καθῆκαν ἐξαπατηθεῖσαι
ὑπὸ μηδείας ὡς νέον ποιήσουσαι· καὶ οὕτως αὐτὸν
διασπαρχθέντα ἀπώλεσαν· πελίας γὰρ ἰωλκοῦ ἐβα-
σίλευσεν ᾧ χρωμένῳ περὶ τῆς βασιλείας ἐθέσπισεν
ὁ θεὸς τὸν μονοσάνδαλον φυλάξασθαι· τὸ μὲν οὖν
πρῶτον ἠγνόει τὸν χρησμόν· αὖθις δὲ ὕστερον ἐπέγνω·
τελῶν γὰρ τῷ ποσειδῶνι θυσίαν ἄλλους τε πολλοὺς ἐ-
πὶ ταύτην καὶ τὸν ἰάσονα μετεπέμψατο· ὁ δὲ
ἐν τοῖς χωρίοις διατελῶν ἔσπευδεν ἐπὶ τὴν θυσίαν
διαβαίνων δὲ ποταμὸν ἄναυρον ἐξῆλθε μονοσάν-
δαλος τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ὕδατι πέ-
διλον· θεασάμενος δὲ πελίας αὐτὸν καὶ
τὸν χρησμὸν συμβαλὼν ἠρώτα προσελθών· τί ἂν

ἐποίησας ἐξουσίαν ἔχων· εἰ λόγιον ἦν σοι πρός τινος φονευθήσεσθαι τῶν πολιτῶν· ὁ δὲ τὸ χρυσόμαλλον δέρας ἔφη προσέταττον ἂν φέρειν αὐτῷ. τοῦτο πελίας ἀκούσας εὐθὺς ἐπὶ τὸ δέρας ἐλθεῖν ἐκέλευσεν αὐτόν. τοῦτο δὲ ἐν κόλχοις ἦν ἄρεϊ ἀνατεθειμένον ἐφρουρεῖτο δὲ ὑπὸ δράκοντος ἀΰπνου. ἐπὶ τοῦτο πεμπόμενος ἰάσων ναῦν κατεσκεύασε πεντηκόντορον τὴν οὕτω κληθεῖσαν ἀργώ. ἀπὸ τοῦ ταύτην τεκτηναμένου ἄργου. καὶ τοὺς ἀρίστους τῆς ἑλλάδος συναθροίσας ἀπέπλευσε. καταλαβὼν δὲ εἰς κόλχους αἰήτην παρεκάλει τὸν τῆς κολχικῆς βασιλεύοντα γῆς δοῦναι τὸ δέρας αὐτῷ. τοῦ δὲ ἀπαρνουμένου τὴν δόσιν μήδεια ἡ τούτου θυγάτηρ ἔρωτα ἴσχει ἰάσονος. καὶ αὐτῷ ἐπαγγέλλεται τὸ δέρας ἐγχειρίσασθαι. εἰ ὀμόσει αὐτὴν ἕξειν γυναῖκα καὶ εἰς ἑλλάδα σύμπλουν ἀγάγηται. ὀμόσαντος δὲ ἰάσονος νυκτὸς ἐπὶ τὸ δέρας μήδεια τοῦτον ἤγαγε. καὶ τὸν φυλάσσοντα δράκοντα κατακοιμίσασα τοῖς φαρμάκοις μετὰ ἰάσονος ἔχουσα τὸ δέρας ἐπὶ τὴν ἀργὼ παραγίνεται. συνείπετο δὲ αὐτῇ καὶ ὁ ἀδελφὸς ἄψυρτος. οἱ δὲ νυκτὸς μετὰ τούτων ἀνήχθησαν. αἰήτης δὲ ἐπιγνοὺς τὰ τῇ μηδείᾳ τετολμημένα ὥρμησε τὴν ναῦν διώκειν. ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν πλησίον ὄντα μήδεια τὸν ἀδελφὸν φονεύει. καὶ μελίσασα κατὰ τοῦ βυθοῦ ῥίπτει. συναθροίζων δὲ αἰήτης τὰ τοῦ παιδὸς μέλη τῆς

διώξεως ὑστέρησεν. ὑποστρέψας οὖν ὁ ἰάσων εἰς ἰωλ-
κὸν τὸ μὲν δέρας πελίᾳ δίδωσι. περὶ ὧν δὲ ἠδι-
κήθη μετῆλθεν ἐθέλων παρεκάλει μήδειαν ὅπως
πελίας αὐτῷ δίκας ὑφέξει· ἡ δὲ πείθει τὰς θυγατέρας
αὐτοῦ τὸν πατέρα καθεψῆσαι ὑποσχομένη ποιῆ-
σαι νέον. καὶ τοῦ πιστεῦσαι χάριν κριὸν μελίσασα
καὶ καθεψήσασα ἐποίησεν ἄρνα. αἱ δὲ πιστεύσα-
σαι τὸν πατέρα εἰς λέβητα ζέοντα ἐμβαλοῦσαι κα-
θέψουσιν. ἐλούσαντο δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ κακῶς. μέ-
γα μὲν γὰρ τὸν τοῦ φιλοπάτορος ἀδελφὸν ὁ θεό-
γος λουόμενον καθήψησε. ζέοντα λέβητα ἐπικλύ-
σας αὐτῷ. μίνωι δὲ τῷ κρητῶν βασιλεῖ αἱ κωκάλου θυ-
γατέρες ἐπέχεαν ζέουσαν πίσσαν. δαίδαλον γὰρ σὺν
ἰκάρῳ τῷ παιδὶ καθεῖρξε μίνως ἐν τῷ λαβυρίνθῳ.
διόπερ εἰργάσαντο μῖσος ἐπὶ τῷ τῆς πασιφάης
ἔρωτι τῷ πρὸς τὸν ταῦρον. ὁ δὲ πτερὰ κατασκευ-
άσας ἑαυτῷ καὶ τῷ παιδὶ ἐξῆλθε τοῦ λαβυρίνθου.
καὶ ἀναπτάμενος ἔφυγε σὺν ἰκάρῳ. ἰκάρου μὲν οὖν
μετεωρότερον φερομένου. καὶ τῆς κόλλης ὑπὸ
τοῦ ἡλίου τακείσης αἱ πτέρυγες διελύθησαν. καὶ
οὗτος μὲν εἰς τὸ ἀπ' ἐκείνου κληθὲν ἰκάριον πέλα-
γος καταπίπτει. δαίδαλος δὲ διασώζεται.
ὁ μίνως οὖν ἐδίωκε δαίδαλον. καὶ καθ' ἑκάστην
χώραν ἐρευνῶν ἐκόμιζε κόχλον. καὶ πολλὰ ὑπισ-
χνεῖτο δώσειν μισθὸν τῷ
διὰ τοῦ κοχλίου λίνον διείραντι. διὰ τούτου

νομίζων εὑρήσειν Δαίδαλον. ἐλθὼν δὲ εἰς Κώκαλον
παρ' ᾧ Δαίδαλος ἐκρύπτετο, δείκνυσι τὸν κοχλί-
αν. ὁ δὲ λαβὼν ἐπηγγέλλετο διείρξειν. καὶ Δαιδά-
λῳ δίδωσιν. ὁ δὲ ἐξάψας μύρμηκος λίνον. καὶ
τρήσας τὸν κοχλίαν εἴασε δι' αὐτοῦ διελθεῖν. λα-
βὼν δὲ Μίνως τὸν λίνον διειργασμένον ᾔσθετο εἶ-
ναι παρ' ἐκείνῳ τὸν Δαίδαλον καὶ εὐθέως ἀπῄτει.
Κώκαλος δὲ ὑποσχόμενος δώσειν ἐξένισεν αὐτόν.
ὁ δὲ λουσάμενος ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατέρων ἀ-
νῃρέθη ζέουσαν πίσσαν ἐπιχεαμένων αὐτῷ.
Λιμοῦ πεδίον. αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ὑπὸ λι-
μοῦ πιεζομένων πόλεων. τόπος γάρ ἐστιν οὕτω
καλούμενος. καὶ λέγουσιν ὅτι λιμοῦ ποτὲ κατα-
σχόντος ἔχρησεν ὁ θεὸς ἱκετείαν θέσθαι καὶ τὸν λι-
μὸν ἐξιλεώσασθαι. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀνῆκαν αὐτῷ τὸ
ὄπισθεν τοῦ πρυτανείου πεδίον.
Λιμῷ Μηλίῳ. παροιμία ἐπεὶ Ἀθηναῖοι ἐκάκωσαν
Μηλίους πολιορκοῦντες ἐν λιμῷ. ὡς Θουκυδίδης
ἐν τῇ ϛ.
Λίνδιοι τὴν θυσίαν. παροιμία ἐπὶ τῶν δυσφη-
μως ἱερουργούντων ἀπὸ Ἡρακλέους ἐν Λίνδῳ βοῦν
ἀποσπάσαντος γεοργοῦ καὶ θοινησαμένου. τοῦ
δὲ γεωργοῦ λοιδορουμένου αὐτόν. ὅθεν καὶ Λίν-
διοι κατὰ χρησμὸν οὕτω θύουσιν Ἡρακλεῖ λοιδο-
ρούμενοι.
Λίνον λίνῳ συνάπτεις. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰ αὐτὰ
πραττόντων.

Λοκρῶν συνθῆμα. παροιμία τάττεται δὲ ἐπὶ
τῶν παρακουομένων. λοκροὶ γὰρ τὰς συνθήκας
πρὸς τοὺς πελοποννησίους προδόντες μετὰ
τῶν ἡρακλειδῶν ἐγένοντο. ἀναβιβάζει δὲ τοὺς
χρόνους. οἱ δὲ ὅτι τοὺς σικελοὺς ἠπάτησαν
παραλογισάμενοι.
Λυδὸς τὴν θύραν ἔκλεισεν. παροιμία ἐπὶ τῶν μω
ροκλεπτῶν.
Λυκείου ποτόν. ἤτοι ἀπὸ κρήνης τῆς ἀπὸ ἀπόλ
λωνος ἐπιθέτου καὶ τόπου. προπερισπωμένως δὲ ἦσαν
δὲ ἅμα δοθεῖσαι κρῆναι. ἡ μὲν οἴνου. ἡ δὲ μέλιτος
ἐν αἷς συνέβαινε τὰ πήγματα προσίζειν καὶ τὸ ξέεσθαι.
Λύκος περὶ φρέαρ χορεύει. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσ
χολουμένων περί τι μάτην. καὶ γὰρ ὁ λύκος ἄ-
πρακτος περίεισιν ὅταν διψήσῃ. μὴ δυνάμενος
δὲ πιεῖν τὸ φρέαρ περιέρχεται. ἀλλὰ καὶ διώκον
τος αὐτοῦ τι ἐὰν τὸ διωκόμενον ἐμπέσῃ εἰς φρέαρ
περίεισι καὶ τηνικαῦτα τὸ φρέαρ μηδὲν ἀνύων.
Λυδὸς καπηλεύει. φασὶ κύρον περιγενόμενον τῶν
λυδῶν προστάξαι αὐτοῖς καπηλεύειν καὶ μὴ κεκ
τῆσθαι ὅπλον. ἀλλὰ ποδήρεις ἀμφιέννυσθαι χι-
τῶνας. καὶ οὕτως εἰς θῆλυ μᾶλλον μεταρρυθμι-
σθέντας τοὺς λυδοὺς ἀγοραίους γενέσθαι καπήλους.
Λύκου δεκάς. παροιμιῶδες ἐπειδὴ λύκος ὁ ἥ-
ρως πρὸς τοῖς ἐν ἀθηναίοις δικαστηρίοις ἵδρυτο
τοῦ θηρίου τὴν μορφὴν ἔχων. ἔνθα οἱ δωροδοκοῦντες

οἱ συκοφάνται κατὰ δέκα γενόμενοι συνεστρέφοντο. ἀφώριστο δὲ αὐτῶ τριώβολον τῆς ἡμέρας.

Λυδῶν καρύκας. παροιμία μήτε Λυδῶν καρύκας μήτε μαστίγων ψόφους. ἔστι δὲ ἡ καρύκη βρῶμα λύδιον ἐκ πολλῶν ἡδυσμάτων συνεστὼς καὶ αἵματος. ὡς φερεκράτης. ἀμυρτάκην ῥίψαντα καὶ λυδίαν καρύκην.

Λοκροὶ τὰς συνθήκας. παρὰ λοκροῖς τοῖς ἐπιζεφυρίοις ὥς φασιν ἐγένετο ζάλευκος νομοθέτης. ὃς νόμον ἔθηκε συγγραφὴν ἐπὶ τῶν διαρμοσμάτων μὴ γίνεσθαι. ὅθεν πολλῶν ἀρνουμένων τὰ συναλλάγματα ἐπὶ τῶν ψευδομένων ἡ παροιμία ἐκράτησεν.

Λοκρικὸς βοῦς. ἐπὶ τῶν εὐτελῶν ἡ παροιμία τέτακται. οἱ λοκροὶ γὰρ ἀποροῦντες ποτὲ βοὸς πρὸς δημοτελῆ θυσίαν, σικύοις ἀποθέντες ξύλα μικρὰ καὶ σχηματίσαντες βοῦν οὕτω τὸ θεῖον ἐθεράπευσαν.

Λόγους ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται. ὁ ἑρμόδωρος ἀκροατὴς γέγονε πλάτωνος. καὶ τοὺς ὑπ᾽ αὐτῶ συντεθειμένους λογισμοὺς κομίζων εἰς σικελίαν ἐπώλει. εἴρηται οὖν διὰ τοῦτο ἡ παροιμία.

Μ

Μασχάλην αἴρειν· ἀντὶ τοῦ κωθωνίζεσθαι καὶ
πίνειν. Κρατῖνος· ὡς ἄνω τὴν μασχάλην
αἴρειν καταμωκωμένους ταῖς χερσὶν, οἷον ἐπὶ τῷ
παρ' Ὁμήρῳ· χεῖρας ἀνασχόμενοι.
Μεγαρέων δάκρυα· αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν πρὸς
βίαν δακρυόντων καὶ μὴ ἐπὶ οἰκείῳ πάθει. λέγου-
σι γὰρ Βάκχιον τινὰ κορίνθιον γῆμαι τὴν κλυτί-
ου τοῦ μεγαρέων βασιλέως θυγατέρα. ἧς ἀποθα-
νούσης ἀναγκασθῆναι τοὺς μεγαρέας ὑπὸ τοῦ
κλυτίου πέμπειν παρθένους καὶ ἠϊθέους εἰς κόριν-
θον τοὺς μέλλοντας αὐτοῦ τὴν θυγατέρα κα-
ταθρηνήσειν. οἱ δέ φασιν ὅτι
πλεῖστα δοκεῖ φύεσθαι ἐν τῇ μεγαρέων
σκόροδα. ἔνθεν τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι ἐπὶ τῶν
προσποιητῶς δακρυόντων. παρόσον οἱ ἐμπι-
πλάμενοι τῶν σκορόδων ἀποδακρύουσι συνεχῶς
ὑπὸ τῆς δριμύτητος. ὅθεν τὰ μὴ ἐκ πάθους μὴ δὲ
ἐκ βάθους δάκρυα ἀλλ' ἐξ ἐπιπολῆς μεγαρέων δά-
κρυα ἔλεγον.
Μετὰ λέσβιον ᾠδήν· παροιμία ταττομένη ἐπὶ τοῖς

τὰ δεύτερα φερομένοις ἐξ αἰτίας τοιᾶσδε. λακε
δαιμόνιοι στασιάζοντες μετεπέμψαντο κατὰ χρησ
μὸν τοῦ θεοῦ ἐκ λέσβου τὸν μουσικὸν τέρπανδρον
ἐλθὼν δὲ ἐκεῖνος καὶ τῇ μουσικῇ χρώμενος ἡρμο-
σεν αὐτῶν τὰς ψυχάς. καὶ τὴν στάσιν ἔπαυσεν.
ἔκτοτε οὖν μετὰ ταῦτα μουσικοῦ τινὸς ἤκου
ον οἱ λακεδαιμόνιοι ἐπεφώνουν μετὰ λέσβιον ᾠδὴν
μέμνηται τῆς παροιμίας ταύτης κρατῖνος
ἐν χείρωνι.

Μὴ σύγε μελαμπύγου τύχοις. μήτινος ἀνδρεί
ου καὶ ἰσχυροῦ τύχοις. παροιμία δέ ἐστιν ἐντεῦ
θεν. θείας τῆς ὠκεανοῦ θυγατρὸς ἐγένοντο παῖ-
δες δύο. οὗτοι τοὺς παριόντας βιαζόμενοι ἠδί
κουν. ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῖς παρήγγειλε μηδὲν ἄδικον
ποιεῖν. ἵνα μήτινος μελαμπύγου τυχόντες δί
κην δώσουσιν. ἐφίσταται οὖν αὐτοῖς ἡρακλῆς
καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν συνδήσας πρὸς ἀλλήλους
καὶ τῆς λεοντῆς ἐξαρτήσας κάτω ἄρας ἐπέθηκε
τοῖς ὤμοις αὐτοῦ. οἱ δὲ δασύτητα περὶ τὴν πυ
γὴν τοῦ ἡρακλέους ὁρῶντες ἐγέλων
ἀναμνησθέντες τῆς μητρός. πυθόμενος
δὲ ἡρακλῆς τὴν αἰτίαν τοῦ γέλωτος ἥσθη καὶ ἀ
πέλυσεν αὐτούς.

Μία λόχμη οὐ τρέφει δύο ἐριθάκους. ἐπὶ τῶν
ἐκ μικροῦ τινὸς κερδαίνειν σπουδαζόντων ἐρίθακος
δέ ἐστιν ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον.

Μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ. παροιμιωδῶς τοῦτο ὅτι μία χελιδὼν ἔαρ οὐ ποιεῖ. βούλεται δὲ ἐμφαίνειν ὅτι μία ἡμέρα οὐκ ἐᾷ εἰς γνῶσιν ἐμβαλεῖν ἢ εἰς ἀμαθίαν

Μωρότερος εἶ Μορύχου. αὕτη ἡ παροιμία λέγεται παρὰ τοῖς Σικελιώταις ἐπὶ τῶν εὐηθές τι διαπραττομένων ὥς φησι Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Διόφιλον ἐπιστολῇ. λέγεται δὲ οὕτως μωρότερος εἶ Μορίχου ὃς τὰ ἔνδον ἀφεὶς ἔξω τῆς οἰκίας κάθηται. Μόρυχος δὲ Διονύσου ἐπίθετον ἀπὸ τοῦ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μολύνεσθαι ἐπειδὰν τρυγῶσι τῷ ἀπὸ τῶν βοτρύων γλεύκει καὶ τοῖς χλωροῖς σύκοις. μορύξαι γὰρ τὸ μολῦναι. καταγνωσθῆναι δὲ αὐτοῦ εὐήθειαν παρόσον ἔξω τοῦ νεὼ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἐστὶ παρὰ τὴν εἴσοδον ἐν ὑπαίθρῳ. κατασκευάσαι δὲ ἀπὸ φέλλα καλουμένου λίθου ὑπὸ Σιμμίου τοῦ Εὐπαλάμου.

Μύλος πάντ' ἀκούων. αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν κωφότητα προσποιουμένων καὶ πάντα ἀκουόντων. μέμνηται αὐτῆς Κρατῖνος ἐν Κλεοβουλίναις. ἔστι δὲ καὶ κωμῳδιῶν ποιητὴς Μύλος.

Μυσῶν λεία. παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς διαρπαζομένων. οἱ γὰρ περίοικοι κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον τοὺς Μυσοὺς ἐληίζοντο ἕως ἂν ἦσαν ἄναρχοι ἐκεῖθεν οὖν ἐλέγετο ἡ Μυσῶν λεία.

Μᾶλλον ὁ Φρύξ. συναγαγὼν ὁ Κροῖσος ὥς φασι τοὺς σοφοὺς ἠρώτα τίνα εἰδεῖεν εὐδαιμονέστατον. ἄλλου

δὲ ἄλλου λέγοντος Αἴσωπος ὁ Φρύξ
ὁ μυθοποιὸς τοσοῦτον ἔφη τὸν Κροῖσον τῶν ἄλλων
ὅσον καὶ τὴν θάλατταν τῶν ποταμῶν προέχειν·
ἀκούσας δὲ ὁ Κροῖσος εἶπε μᾶλλον ὁ Φρύξ·

Μία Μύκωνος· Μηλεὺς προσέταξε τοῖς ἑαυτοῦ παι-
σὶν Ἡγήτορι καὶ Ἱπποκλεῖ τὰς νήσους καταστρέ-
ψασθαι· χειρωσαμένου δὲ πολλὰς τοῦ Ἡγήτορος
Ἱπποκλέους δὲ μίαν τὴν Μύκωνον· βουλομένου
δὲ πασῶν ἔχειν τὸ μέρος· πέμψαντες ἠρώτησαν
κοινῇ τὸν θεὸν· τίνες εἶεν τοῦ Ἡγήτορος νῆσοι· ὁ δὲ
εἶπε μίαν Μύκωνος·

Μὴ κίνει Καμάριναν· φασὶν εἶναι λίμνην τῇ πόλει
τῇ Καμαρίνῃ ὁμώνυμον ταύτῃ· ἣν οἱ Καμαρινοὶ
μετοχετεῦσαι εἰς τὸ πεδίον βουλόμενοι ἐχρήσαν-
το τῷ θεῷ· ὁ δὲ εἶπε· μὴ κίνει Καμάριναν· οἱ δὲ πα-
ρακούσαντες τοῦ χρησμοῦ ἐβλάβησαν· κἀκεῖ-
θεν ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν βλαβερῶς τι ποιεῖν
ἑαυτοῖς μελλόντων· τινὲς δὲ φασὶ φυτὸν δυσώ-
δες εἶναι τὴν καμάριναν· οὗ τοὺς κλάδους δια-
σειομένους ἀηδέστερον ὄζειν·

Μέτρῳ μὲν ὕδωρ πίνοντες ἀμετρὶ δὲ μάζαν ἔ-
δοντες· οὗτος ὁ στίχος εἰς παροιμίαν περιέστη ἔκ
τινος χρησμοῦ· ὃν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς Συβαρίταις ὑβρισταὶ
γὰρ ὄντες καὶ ἀμετροπόται ἀπώλλυντο ὑπὸ Κροτω-
νιατῶν· τοῖς οὖν διαφυγοῦσιν αὐτῶν οὕτως ἐχρήσθη·

Μέγα φρονεῖ μᾶλλον ἢ Πηλεὺς ἐπὶ τῇ μαχαίρᾳ·
μέμνηται ταύτης Ἀνακρέων καὶ Πίνδαρος ἐν [illegible]

μεονίκαις. φασὶ δὲ αὐτὴν ὑπὸ Ἡφαίστου γενομένην δῶρον Πηλεῖ σωφροσύνης ἕνεκα παρὰ θεῶν δοθῆναι ἧ χρώμενος πάντα κατώρθου καὶ ἐν ταῖς μάχαις καὶ ἐν ταῖς θήραις.

Μυκώνιος γείτων. αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν διαβεβλημένων ἐπὶ σμικρότητι καὶ μικροπρεπείᾳ παρὰ τὴν σμικρότητα τῆς Μυκώνου νήσου καὶ εὐτέλειαν.

Μῆλον Ἡρακλῆς. Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς περὶ θεῶν ὅτι θύεται Ἀθήνησιν Ἡρακλεῖ ἀλεξικάκῳ διάζουσά τις θυσία. τοῦ γὰρ βοὸς ποτὲ ἐκφυγόντος ὃν ἔμελλον τῷ Ἡρακλεῖ προσάξαι. μῆλον λαβόντας καὶ κλάδους ὑποθέντας τέσσαρας μὲν ἀντὶ σκελῶν. δύο δὲ ἀντὶ κεράτων σχηματίσαι τὸν βοῦν καὶ οὕτω τὴν θυσίαν ποιήσασθαι.

Μερὶς οὐ πνίγει. Δικαίαρχός φησιν ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἑλλάδος ἐν τοῖς δείπνοις μὴ εἶναι συνήθες τοῖς ἀρχαίοις διανέμειν μερίδας. διὰ δὲ προφάσεις τινὰς ἐνδεεστέρων γενομένων τῶν ἐδεσμάτων κρατῆσαι τὸ ἔθος τῶν μερίδων καὶ διὰ τοῦτο τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι. τῶν γὰρ ἐδεσμάτων κοινῇ καὶ μὴ κατὰ μέρος τιθεμένων τὸ πρότερον οἱ δυνατώτεροι τὰς τροφὰς τῶν ἀσθενῶν ἥρπαζον καὶ συνέβαινε τούτους ἀποπνίγεσθαι. μὴ δυνάμενοι ἑαυτοῖς βοηθεῖν. διὰ τοῦτο οὖν ὁ μερισμὸς ἐπενοήθη.

N

Νάειρα καὶ χαρμιόνη· τούτων ἡ μὲν τῶν τρι-
χῶν ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτο κλεοπάτρας τῆς
βασιλίσσης· ἡ δὲ τῶν ὀνύχων· παρέμειναν δ' αὐ-
τῇ καὶ μέχρι θανάτου· καὶ ἀποθανοῦσαι πολυ-
τελοῦς ταφῆς ἠξιώθησαν, καὶ τιμῆς ἔτυχον· κλε-
οπάτραν γὰρ καῖσαρ ὁ αὔγουστος χειρωσάμενος,
ἐβουλήθη τὸ βασιλικὸν αὐτῆς περιελεῖν διάδημα,
καὶ θρίαμβον ἀγαγεῖν ἐπὶ μέσου τῆς πόλεως·
ἡ δὲ κλεοπάτρα αἱρουμένη μᾶλλον ἐντίμως ἀ-
ποθανεῖν, ἢ ἐν ἰδιωτικῇ τάξει ἐπὶ θεάτρου ἀτιμα-
σθῆναι, ἀμελεῖν ἑαυτῆς ἐμέλησεν· ἀπόπειραν
δὲ τῆς σκήψεως ποιουμένη, ἐπέτρεψεν
ναίρᾳ καὶ χαρμιόνῃ ἐχίδνοις παρεκα-
τέρῳ τῶν μαζῶν ἐπιθέσθαι· αἱ δὲ
τοῦτο ποιήσασαι, ἀνῃρέθησαν·
ἀφθόντως καὶ κλεοπάτρα
βασιλικῶς ἑαυτὴν περιστείλασα,
ἔχιδναν ἐπέθηκε τῷ μαζῷ·
καὶ ὑπ' αὐτῷ ἀνῃρέθη·
ἀνδριάντες οὖν χάλκεοι πρὸ τοῦ βήματος

τῆς κλεοπάτρας, ὃ καλεῖται μαυσώλειον, ναίρα
καὶ χαρμιόνη ἀνετέθησαν. διὰ τὸ καὶ μέχρι θα-
νάτου αὐτῇ παραμεῖναι. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία
ἐπὶ τῶν μέχρι θανάτου τοῖς δεσπόταις συγκινδυ-
νευόντων.
Νόμος καὶ χώρα. ἡ παροιμία αὕτη λέγεται. διὰ
τὸ ἕκαστον ἔθνος ἰδίοις νόμοις χρῆσθαι. πέρσαι
μὲν γὰρ μεθύοντες βουλεύονται, καὶ τοὺς βασιλεῖς
ἑαυτῶν ὡς θεοὺς προσκυνοῦσι. καὶ οἱ μὲν ἴσοι ἀλλή-
λους καταφιλοῦσιν. οἱ δὲ ταπεινότεροι τῶν πα-
ρειῶν τῶν μειζόνων μόνων τυγχάνουσι. τὰ δὲ γε-
ννηθέντα αὐτοῖς παιδία μετὰ τετραετίαν βλέπου-
σι. καὶ ἄλλα εἰσὶ παρ᾽ αὐτοῖς. οἷς μόνοι κατὰ ἴ-
διον ἔθος χρῶνται. γόρδιοι τὸν παχύτατον
αὐτῶν βασιλέα αἱροῦνται. σύρρακοι τὸ διάδη-
μα ἀκροτάτῳ διδόασιν. ὡς δέ τινες
φασί, τῷ μακροτάτην
ἔχοντι τὴν κεφαλήν. συμφαλοὶ
τιμῶσι γυναῖκα τὴν πλείοσιν ἀνδράσι
προσομιλήσασαν. ὄριοι μασαγέται
ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησιάζουσι.
σαυρομάται περὶ πότον τὰς θυγατέρας πι-
πράσκουσι. μαζούσιοι δὲ
γυναιξὶν οὐ μίγνυνται, εἰ μὴ πολεμίαν ἕλῃ. τιβα-
ρηνοὶ τῶν γυναικῶν τεκουσῶν αὐτοὶ τὰς
κεφαλὰς δέονται καὶ κατακλίνονται παρὰ
τοῖς κεκερταίοις οἱ ἐργάται τὰ φορτία βαστάζου-

σὶν, ἄχρις οὗ τις αὐτὰ ὠνήσεται. οἱ σινδῶνες τοὺς
γονεῖς ἐσθίουσι χωρὶς τῆς κεφαλῆς, τὴν δὲ κεφαλὴν
χρυσοῦσι. καυσιανοὶ ἐπὶ γεννωμένοις
δακρύουσιν, ἐπὶ δὲ ἀποθνήσκουσι χαίρουσι. βα-
κχάριοι ἐὰν ἀπὸ νόσου σωθῶσι, κυσὶν ἑαυτὸν
παραβάλλουσιν. ὀργεμπέοι οἰκίας
οὐκ ἔχουσιν, οὐδὲ ἔμψυχόν τι σιτοῦνται· οἱ δὲ
καὶ σὺν γυναιξὶ φαλακροὶ διὰ φύσιν ὕδατος
ὀυπίουσι· θυσέται τοῖ θεοῖς, τὰ ὅσα θύουσιν αὐτοί,
τὰς σάρκας ἐσθίοντες. ταυροσκύθαι
ἀνθρωποτυθοῦσι. βυζωνοὶ μεσόγγαιοι βοῦς
ἀμέλγοντες, μόνῃ ταύτῃ
τροφῇ χρῶνται. οἱ κατὰ τὴν ἡμετέραν
οἰκουμένην ἴβηρες, κυνῶν ἀγέλην
τρέφουσιν ἀντὶ προβάτων. αἰθίοπες
δὲ οἱ λεγόμενοι κολχεῖς, νάνας. διὰ ταῦτα ἡ
παροιμία εἴρηται.

ζ

—έμος ἔλθοι ὅστις ὀνήσει. ταύτην φησὶ θεόπομ-
—πος ὑπὸ φιλίππου πρῶτον λεχθῆναι. θετ-
ταλῶν γὰρ καταστρεψάμενος πόλιν, καὶ τοὺς

αὐτόθι ξένους πολήσας χλιάζων εἴπερ ἔλθοι ξένος ὅστις ὁμήσει.

Ξαίνεις εἰς πῦρ. λέγεται ἡ παροιμία αὕτη ἐπὶ τῶν μάτην κακοπαθούντων

Ο

Οὐκ ἐπαινεθεὶς οὐδὲν περιδείπνῳ. ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρῶν ἡ παροιμία λέλεκται καὶ μηδὲ τοῦ τυχόντος ἐπαίνου ἀξίων. εἰώθασι γὰρ οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς περιδείπνοις τὸν τελευτήσαντα ἐπαινεῖν καὶ εἰ φαῦλος ἦν.

Οἰνόη τὴν χαράδραν. ἡ παροιμία αὕτη λέγεται ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς κακόν τι ἐφελκομένων. οἰνόη γὰρ δῆμός ἐστι τῆς ἀττικῆς. οἱ δὲ οἰκοῦντες αὐτόθι χαράδραν ὑπὲρ αὐτῶν φερομένην παρέγραψαν εἰς τὴν ἑαυτῶν χώραν. πολλὴ δὲ γενομένη ἡ χαράδρα. ἐλυμήνατο αὐτῶν τὰ γεώργια καὶ τὰς οἰκίας μετέβαλεν.

Ὁ κρὴς τὴν θάλατταν. ἐπὶ τῶν ἐν οἷς διαφέρουσι ταῦτα φεύγειν προσποιουμένων ἡ παροιμία

ἐστὶν. ἐπειδὴ ναυτικώτατοι οἱ κρῆτες ἐγένοντο.
μέμνηται ταύτης ἀλκαῖος. Οὐ φροντὶς
ἱπποκλείδῃ. ἱπποκλείδης μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν
ἐμνηστεύσατο τὴν κλεισθένους τοῦ σικυωνίου θυ-
γατέρα. τοῦ δὲ κλεισθένους ἐν ἐνιαυτῷ ὅλῳ δο
κιμάζοντος τοὺς μνηστῆρας ὁ ἱπποκλείδης ἐν
συμποσίῳ ἐπὶ κρέας κυβιστήσας ἄνω περιῆγε
τοὺς πόδας. τοῦ δὲ κλεισθένους εἰπόντος ἐξωρ
χήσω τὸν γάμον ὁ ἱπποκλείδης ἔφη. οὐ φροντὶς
ἱπποκλείδῃ.

Οὐ νυκτιπλοεῖς. ἐπὶ τῶν μὴ ἀκριβῶς τι ποιούν-
των. ἡ γὰρ νὺξ ἀκριβεστέρα τῆς νυκτὸς τοῖς πε
λαγοδρομοῦσι διὰ τὰς
τῶν ἄστρων σημειώσεις. ὁ δὲ χρύ
σιππος ἀφελὼν τὴν οὐ ἀπόφα
σιν νυκτιπλοεῖς εἶπεν.

Οὐκ ἄνευ γε θησέως. θησεὺς πολλοῖς ἀριστεῦσι συνη
γωνίσατο. τῷ γὰρ μελεάγρῳ συνήργησε πρὸς τὴν
τοῦ καλυδωνίου κάπρου
θήραν. τῷ πειρίθῳ συνεμάχησε
κατὰ τῶν κενταύρων. καὶ ἡρακλεῖ πρὸς τὰς ἀ
μαζόνας. ὅταν οὖν θαυμαστόν τι πραχθῇ
οὐχ ὑπὸ μόνου τινὸς εἰώθαμεν
λέγειν αὐτῷ οὐκ ἄνευ γε θησέως. ἡ δὲ περὶ τοῦ με
λεάγρου ἱστορία καὶ τοῦ καλυ
δωνίου συὸς οὕτως ἔχει. μελεάγρου
γεννηθέντος φασὶ τὰς μοίρας παραγενομένας

ἔφασαν τότε τελευτήσειν μελέαγρος ὅταν ὁ καιόμενος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας δαλὸς κατακαῇ. τοῦτο ἀκούσασα ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἀλθαία τὸν δαλὸν ἀνείλετο καὶ κατέθετο εἰς λάρνακα. μελέαγρος δὲ ἀνὴρ γενναῖος γενόμενος τὸν δὲ τὸν τρόπον ἐτελεύτησεν. οἰνεὺς ὁ τούτου πατὴρ τὰς ἀπαρχὰς τῶν ἐτησίων καρπῶν τοῖς θεοῖς θύων τῆς ἀρτέμιδος ἐπελάθετο. ἡ δὲ ὀργισθεῖσα κάπρον ἐφῆκεν ἄγριον μεγέθει τε καὶ ῥώμῃ ἔξοχον. ὃς τὴν γῆν τῶν καλυδωνίων διέφθειρε καὶ τοὺς καρποὺς ἐλυμαίνετο. ἐπὶ τοῦτον τὸν κάπρον τοὺς ἀρίστους ἐκ τῶν ἑλλάδος πάντας συνεκάλεσαν. καὶ τῷ κτείνοντι τὸν θῆρα τὴν δορὰν δώσειν ἀριστεῖον ἐπηγγέλλατο. πολλῶν οὖν συνελθόντων καὶ ὁ μελέαγρος ἐπὶ τὴν θύραν ἐξῆλθε σύμμαχον προσκαλεσάμενος τὸν θησέα. συνελθούσης δὲ μετὰ τῶν ἀριστέων καὶ ἀταλάντης τῆς θυγατρὸς τοῦ σχοινέως κοινῇ τὸν κάπρον περιέστησαν ἅπαντες. πρώτη μὲν οὖν ἀταλάντη τὸν κάπρον εἰς τὰ νῶτα ἐτόξευσε. μελέαγρος δὲ κατὰ τοῦ κενεῶνος πλήξας ἀπέκτεινε. καὶ λαβὼν τὸ δέρας ἀταλάντῃ χαριζόμενος ἔδωκε. παρόντων δὲ ἐκεῖσε καὶ τῶν θεστίου παίδων τῶν ἀδελφῶν τῆς ἀλθαίας καὶ ἀδοξούντων εἰ τὰ ἀριστεῖα γυνὴ

λήψεται τὸ δέρας ἐξ ἀταλάντης ἀφέλοντο·
λέγοντες κατὰ γένος αὐτῆς διαφέρειν εἰ μελέα
γρος λαμβάνειν μὴ προαιροῖτο· ὀργισθεὶς δὲ μελέα
γρος τοὺς μὲν θεστίου παῖδας ἀπέκτεινε· τὸ δὲ
δέρας ἀταλάντῃ δέδωκεν· ἀλθαία δὲ λυπηθεῖσα ἐ
πὶ τῇ τῶν ἀδελφῶν ἀπωλείᾳ· τὸν δαλὸν ἀνῆψεν
καὶ ὁ μελέαγρος ἐξαίφνης ἀπέθανε· συνεμάχησε
δὲ τῷ πειρίθῳ θησεὺς ὅτε κατὰ τῶν κενταύρων
συνεστήσατο πόλεμον· πειρίθους γὰρ ἱπποδάμει
αν μνηστευόμενος εἱστία κενταύρους ὡς συγγε
νεῖς ὄντας αὐτῇ· ἀσυνήθως δὲ ἔχοντες οἴνου ἀφει
δῶς ἐμφορησάμενοι ἐμέθυον·
καὶ εἰσαγομένην τὴν νύμφην ἐπεχείρουν βιάζε
σθαι· ὁ δὲ πειρίθους μετὰ θησέως
καθοπλισάμενος μάχην συνῆψε· καὶ πολλοὺς
ὁ θησεὺς ἀπ' αὐτῶν ἀνεῖλεν· ἀπῆλθε δὲ
θησεὺς καὶ μετὰ ἡρακλέους πρὸς ἀμαζόνας·
εὐρυσθέως γὰρ ἐπιτάξαντος ἡρακλεῖ
κομίσαι τὸν ἱππολύτης ζωστῆρα
τῆς τῶν ἀμαζόνων
βασιλίσσης ἀπελθὼν ἡρακλῆς ἐζήτει
τοῦτον· τῆς δὲ συνθεμένης δοῦναι ἥρα
μανίαν φυλάττουσα πρὸς
αὐτὸν εἰκασθεῖσα μία τῶν ἀμαζόνων περιῄει
πάσαις λέγουσα ὅτι ὁ παραβαλὼν ξένος τὴν
βασιλίδα βιάζεται· καὶ ταύτης τὸν ζωστῆρα εἶν

ἐξ ἄρεος εἰς δεῖγμα τῆς βασιλείας εἰλήφειν ἀφελέ-
σθαι βούλεται. τοῦτο ἀκούσασαι ἀμαζόνες ἀφω-
πλισμέναι κατὰ τοῦ ἡρακλέους ἐξήεσαν. νομί-
σας δὲ ἡρακλῆς ἐκ δόλου τοῦτο γενέσθαι τὴν
μὲν ἱππολύτην κτείνας τὸν ζωστῆρα ἀφαιρεῖτο.
πρὸς δὲ τὰς λοιπὰς ἀγωνισάμενος ἀποπλεῖ.
διὰ τοῦτο ὕστερον βουλόμενος ἡρακλῆς ἀμαζό-
νας ἀμύνασθαι ἐστράτευσε κατ' αὐτῶν συμπαρα-
λαβὼν καὶ θησέα εἰς συμμαχίαν ἃς καὶ κατεπο-
λέμησε παρ' αὐτοῦ συμμαχούμενος.
Οὐδὲ πυρφόρος ἐλείφθη. ἐπὶ τῶν μεγάλων κινδύ-
νων εἴρηται ἡ παροιμία. ἐπειδὴ πάσης πολεμι-
κῆς παρασκευῆς ἔδει τὸν μάντιν ἡγεῖσθαι. δά-
φνης ἔχοντα κλάδον καὶ στέμματα. καὶ τούτου
νόμος ἦν μόνον φείδεσθαι τοὺς πολεμίους.
ἐπὶ τοίνυν τῶν πανωλεθρίᾳ διεφθαρμένων καιρὸν
ἔσχεν ἡ παροιμία.
Ὁ σκνὶψ ἐν χώρᾳ. ἐπὶ τῶν ταχέως μεταπηδών-
των ἡ παροιμία εἴρηται. σκνὶψ γάρ ἐστι θηρίδιον
ξυλοφάγον. ἀπὸ τοῦ τόπου
εἰς τόπον μεταπηδῶν. μέμνηται
ταύτης Στράττις.
Οἶδε πυλαία ταῦτα καὶ τυτθυγίας. ὁ τυτθυγί-
ας ἀνδραποδιστὴς ἦν. ἐπώλει δὲ ἐν τῇ πυλαίᾳ
τὰ ἀλλότρια. τάττεται δὲ ἡ παροιμία κατὰ τῶν
ἀλλότρια ἁρπαζόντων καὶ πωλούντων.

Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς· κό-
ρινθος πολλὰς εἶχεν ἑταίρας καὶ πολυτελεῖς αἳ
τοὺς ἀφικομένους τῶν ξένων ἐδασμολόγουν τὰ ἐ-
φόδια αὐτῶν ἀναλαμβάνουσαι· διὰ γοῦν τοῦτο
ἐπὶ τῶν τρυφᾶν βουλομένων εἴρηται τὴν παροι-
μίαν·

Ὄνου πόκους ζητεῖς· ἐπὶ τῶν ἀνυπόστατα ζητούν-
των· παρόσον τὴν ὄνον οὔτε πέξαι τις δύναται
οὔτε κάρσαι· λέγεται δὲ καὶ ὄνον κείρεις ἐπὶ τῶν
ἀνηνύτοις ἐπιχειρούντων·

Ὄνου παρακύψεως· μέμνηται ταύτης μέναν-
δρος ἐν ἱερίᾳ· λέγουσι δὲ ὅτι κεραμεύς τις ἔτρε-
φε πολλὰς ὄρνιθας ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ· ὄνος δὲ
παριὼν ἀκολουθοῦντος ἀμελῶς τοῦ ὀνηλάτου
παρακύψας διὰ τῆς θυρίδος ἀνεσόβησε
τὰς ὄρνιθας· καὶ τὰ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ συνέτριψαν
σκεύη· ὁ τοίνυν κύριος τοῦ ἐργαστηρίου
ἐπὶ κρίσιν ἦγε τὸν ὀνηλάτην· ἐρωτώμενος
δὲ ἐκεῖνος ὑπὸ τῶν ἀπάντων τίνος
κρίνοιτο ἔλεγε παρακύψεως ὄνου ἐπὶ
τῶν καταγελάστως οὖν συκοφαντουμένων εἴρηται
ἡ παροιμία·

Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον· ἐπὶ
τῶν τὰ μὴ προσήκοντα τοῖς ὑποκειμένοις
λεγόντων ἡ παροιμία εἴρηται· ἐπειδὴ
τῶν χορῶν ἐξ ἀρχῆς εἰθισμένων
διθύραμβον ᾄδειν εἰς τὸν Διόνυσον· οἱ

ποιηταὶ ὕστερον ἐκβάντες τὴν συνήθειαν ταύτην, αἴαντας καὶ κενταύρους γράφειν ἐπεχείρουν. ὅθεν οἱ θεώμενοι σκώπτοντες ἔλεγον, οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον. διὰ γοῦν τοῦτο τοὺς σατύρους ὕστερον ἔδοξεν αὐτοῖς προσάγειν, ἵνα μὴ δοκῶσιν ἐπιλανθάνεσθαι τοῦ θεοῦ.

Οἶδα σίμωνα καὶ σίμων ἐμέ. τελχίνων φύσει βασκάνων ὄντων. καὶ γὰρ τῷ τῆς στυγὸς ὕδατι τὴν γῆν καταρρέοντες ἄρμον ἐποίουν. δύο ἐγένοντο ἡγεμόνες σίμων καὶ νίκων. ὑπερίσχυε δὲ ὁ σίμων κακοτροπώτατος ὤν, ὥστε τὴν ἐπὶ νίκων φήμην ἀπαλεῖψαι. διόπερ οἱ παροιμιαζόμενοι μόνον τὸν σίμωνα ὀνομάζουσι. λεχθείη δ᾽ ἂν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀλλήλους ἐπὶ κακίᾳ γινωσκόντων.

Ὄνῳ τις ἔλεγε μῦθον, ὁ δὲ τὰ ὦτα ἐκίνει. εἰς ἀναισθησίαν τινῶν ἡ παροιμία εἴρηται κατ᾽ ἀμφότερα. τότε γὰρ ζῶον νωχελὲς ἐπὶ τὰ ἔργα καὶ τὰ ὦτα κινεῖ. οἷον εἰ πρὸ τοῦ τινὰ λαλῆσαι πάντα ἀκήκοεν. ὅπερ ἐστὶ καὶ αὐτὸ ἀναισθησίας. πῶς γὰρ δύναται τὸ τὶς ἐγνωκέναι τὰ μὴ λαληθέντα αὐτῷ. κἂν ὦτα μεγάλα ὥσπερ ὄνος ἔχη.

Οἰδίποδος ἀρά. ταύτης μέμνηται αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ θήβας. ἱστορεῖται δὲ ὅτι ἐτεοκλῆς καὶ πολυνείκης δι᾽ ἔθους ἔχοντες πέμπειν τῷ οἰδίποδι ἑκάστου ἱερείου τὸν ὦμον, ἐπιλαθόμενοι ἰσχίαν ἔπεμψαν. ὁ δὲ νομίσας ὑβρίσθαι κατηράσατο

ὦ τοῖς. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι μετὰ τὸ ἀναγνωρι-
σθῆναι οἰδίπους τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἰοκάστῃ τὰς ἰδί-
ας ὄψεις ἐτύφλωσεν, γνόντων δὲ τῶν ἐγχωρίων
τὸ γενόμενον μύσος καὶ τῶν θηβαίων οἰδίπουν ἐξε
λαυνόντων τοῖς παισὶ κατηράσατο. ἐπεὶ διωκομέ
νῳ τῆς πόλεως οὐκ ἐπήμυναν διατοῦτο καὶ ὑπ' ἀλ
λήλων ὕστερον ἀνῃρέθησαν.

Οἰταῖος δαίμων. κλέαρχός φησιν ὅτι δαίμων
τὶς οἰταῖος ἐπωνομάσθη ὃς ὕβριν καὶ ὑπερηφανί
αν πάνυ ἐμίσησεν.

Οἵῳ μὲ ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν. ἐπὶ τῶν δυ
σαρεστούντων ἐπί τινι δυσχερεῖ πράγματι
λέγεται ἡ παροιμία. κύκλωψ γάρ ἐστι δρᾶμα φι
λοξένου τοῦ ποιητοῦ. ἐν ᾧ ὁ ὀδυσσεὺς περισχεθεὶς
τῷ κύκλωπος σπηλαίῳ λέγει. οἵῳ μὲ ὁ δαίμων τέ
ρατι συγκαθεῖρξεν.

Ὅσα μῦς ἐν πίσσῃ. αὕτη ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ
τῶν νενικηκότων τοὺς ἀνταγωνιστὰς διὰ πολλοῦ πό
νου. μῦς γὰρ ταραντῖνος πύκτης ἐν πίσσῃ ἀγωνιζόμε
νος καὶ πρὸς πολλοὺς ἔχων ἀντιμάχους πολλὰς
πληγὰς λαβὼν μόλις ἐνίκησεν.

Οὐδὲν ἱερὸν ὑπάρχει. κλέαρχός φησιν ὅτι ἡρα-
κλῆς ἰδὼν τὸν ἄδωνιν ἱδρυμένον ἔφη οὐδὲν ἱερόν.
εἴρηται οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν παντελῶς εὐτε
λῶν καὶ ἀχρήστων.

Οὗτος ἄλλος ἡρακλῆς. κλέαρχος ἐξηγούμενος τῷ

παροιμίαν φησὶ τὸν βριαρέω καλούμενον ἡρακλέ
α ἐλθεῖν εἰς δελφοὺς· καὶ λαβόντα τὶ τῶν ἐκεῖ
μηλίων κατά τι παλαιὸν ἔθος ὁρμῆσαι ἐπὶ τὰς
ἡρακλέους στήλας καλουμένας, καὶ τῶν ἐκεῖ περι
γενέσθαι· χρόνῳ δὲ ὕστερον τὸν τύριον ἡρακλέα ἐλ
θεῖν εἰς δελφοὺς χρησόμενον τῷ μαντείῳ· τὸν δὲ θεὸν
προσειπεῖν αὐτὸν ἄλλον ἡρακλέα· καὶ οὕτω τὴν πα
ροιμίαν κρατῆσαι.

Οὐδὲ ἡρακλῆς πρὸς δύο· φασὶν ἡρακλέα θέντα
τὸν ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα πιστεύσαντα τῇ ἑαυ
τοῦ δυνάμει τῇ δευτέρᾳ πεντετηρίδι πρὸς δύο
πυκτάσαντα ἡττηθῆναι· λέγουσι δὲ τούτους
εἶναι· οἱ μὲν λάϊον καὶ φέρανδρον· οἱ δὲ κτέατον
καὶ εὔρυτον.

Οἱ κρῆτες τὴν θυσίαν· ἀγαμέμνων ὥς φασι χειμα
σθεὶς κατηνέχθη εἰς κρήτην· καὶ ἀναβὰς εἰς τὸ
πολυρρήνιον θυσίαν ἐπετέλει· ἐν τούτῳ δὲ οἱ αἰχ
μάλωτοι τὰς ναῦς ἐνέπρησαν· οὗ ἀπαγγελθέντος
αὐτῷ μεσούσης τῆς θυσίας τὸ μὲν καιόμενον ἱερεῖον
καταλιπεῖν λέγεται· ἐλθεῖν δὲ πρὸς θάλασσαν,
ταραχθέντα καὶ μίαν μόλις εὑρόντα ναῦν ἐπ᾽ αὐ
τῆς ἀναχθῆναι· πολλὰ καταρασάμενον τοῖς τὴν
χώραν οἰκοῦσιν· ὅθεν εἴποτε ταραχώδης θυσία γέ
νοιτο κρητικὴν καλεῖσθαι.

Ὁ σικελὸς τὴν θάλασσαν· σικελός φασιν ἔμπορος
σῦκα ἄγων ἐναυάγησεν· εἶτα ἐπὶ τῆς πέτρας

καθήμενος καὶ ὁρῶν τὴν θάλασσαν ἐν γαλήνῃ ἔφη· οἶδα ὃ θέλεις, σῦκα θέλεις.

Ὅπου αἱ ἔλαφοι τὰ κέρατα ἀποβάλλουσιν. ὁ Δήμων φησὶν ἐν τοῖς τραχέσι καὶ δυσβάτοις τόποις τοὺς ἐλάφους προστρίβοντας τὰ κέρατα πρὸς τοὺς θάμνους ἀποβάλλειν αὐτά. ὅθεν ἐπὶ τῶν ἐργώδεις τὰς διατριβὰς ποιουμένων εἴρηται τὴν παροιμίαν.

Οὔθ᾽ ὕεται οὔθ᾽ ἡλιοῦται. ἡ παροιμία εἴρηται ἐπὶ τῶν ἔξω πάσης φροντίδος ἐστώτων, τουτέστιν οὔτε βρέχεται, οὔτε ἡλιοβολεῖται.

Οὐδὲ τὸ Δίωνος γρῦ. οὗτος ὁ Δίων Ἀλεξανδρεὺς μὲν ἦν τὸ γένος, διαβόητος δὲ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. ἔχων ἀδελφὸν παλαιστὴν τόψιον ἐπικαλούμενον, λοιδορούμενον δὲ ὑπό τινος τῶν ἀνταγωνιστῶν αὐτοῦ, καὶ ἀκούων ῥητὰ καὶ ἄρρητα καὶ τοῦ πολλοῦ ὄχλου ἐπακολουθοῦντος, αὐτὸς μὲν οὐδὲν ἐφθέγξατο, κατεσταλμένον τὸ τῆς φιλοσοφίας παράγγελμα τηρῶν. ἐντὸς δὲ τοῦ ἰδίου πυλῶνος γενόμενος καὶ μηδὲν ὀργῆς ὑποφήνας εἶπε πρὸς τὸν νεανίαν· οὐδὲ γρῦ. ὁ δὲ ἀθυμήσας ἀπήγξατο. εἴρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἀττικοῖς τὸ γρῦ ἐπὶ τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ τυχόντος. καὶ γὰρ τὸν ἐν τοῖς ὄνυξι ῥύπον λέγουσι γρῦ καὶ γρυτάρια τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν λεπτὰ σκευάρια, καὶ γρυτοπώλην τὸν τὰ σκευάρια πωλοῦντα.

Οὐδ᾽ ἴκταρ βάλλ

λεῖν. τὸ ἴκταρ σημαίνει ἐγγὺς τὸ τέσιμον δὲ ἐγγύς ἐστιν
εἴρηται δὲ κατὰ γλῶτταν ὥσπερ τὸ διωλύγιον
καὶ ὃν σημαίνει τὸ μέγα. μέμνηται δὲ ἀμφοτέρων
ὁ πλάτων· τοῦ μὲν διωλυγίου ἐν θεαιτήτῳ· τοῦ
δ' ἴκταρ βάλλειν ἐν πολιτείᾳ.

Ὄρτυξ ἔσωσεν ἡρακλῆν τὸν καρτερόν. αὕτη πα-
ρ' οὐδενὶ τῶν ἀρχαίων ἐστί. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν σω-
ζομένων ἀφ' ὧν οὐκ ἤλπισαν. φησὶ δὲ εὔδοξος ἡρα-
κλέα τὸν τύριον ὑπὸ τυφῶνος διαφθαρῆναι. τὸν
λαὸν δὲ ἅπαντα πράττοντα διὰ τὸ ἀναστῆσαι
τὸν ἡρακλέα. τὸν ὄρτυγα ᾧ ἔχαιρεν ἡρακλῆς ζῶν-
τα καῦσαι. ἐκ δὲ τῆς κνίσης μεταβιῶναι τὸν
ἡρακλέα.

Οἴκοι τὰ μιλήσια. ἡ παροιμία τέτακται ἐπὶ
τῶν ὅπου μὴ προσήκει τὴν τρυφὴν ἐπιδεικνυμένων
ἀρισταγόρας γὰρ ὁ μιλήσιος ἐλθὼν ποτὲ εἰς λακε-
δαίμονα ἠξίου βοηθεῖν τοῖς ἴωσι πολεμουμένοις
ὑπὸ περσῶν. ἐδημηγόρει δὲ ἐσθῆτα ἔχων πολυτε-
λῆ. καὶ τὴν ἄλλην τρυφὴν τὴν ἰωνικήν. εἶπεν οὖν τις
πρὸς αὐτὸν τῶν ἐφόρων οἴκοι τὰ μιλήσια.

Ὁ παῖς τὸν κρύσταλλον. ἐπὶ τῶν μήτε κατέχειν δυ-
ναμένων μήτε μεθεῖναι βουλομένων ἡ παροιμία
εἴρηται. μέμνηται αὐτῆς σοφοκλῆς ἀχιλλέως ἐρα-
σταῖς.

Ὁ σκύθης τὸν ἵππον. ἐπὶ τῶν κρύφα τινὸς ἐφιεμέ-
νων. φανερῶς δὲ ἀπωθουμένων καὶ διαπτυόντων

αὐτὸ εἴρηται ἡ παροιμία. μαρτυρεῖ δὲ καὶ πίν-
δαρος λέγων. ἄνδρες τινὲς ἀγαζόμενοι σκύθαι,
νεκρὸν ἵππον στυγέουσι λόγῳ κτάμενον ἐν φάσι.
κρύφα δὲ σκολιοὺς γέννυσιν ἀνα-
δέρρουσι πόδας ἠδὲ κεφαλάς.

Οὐκ εἰμὶ τούτων τῶν ἡρώων.

αὕτη τέτακται
ἐπὶ
τῶν βουλομένων εὖ ποιεῖν. οἱ γὰρ ἥρωες κακοῦν ἕτοι-
μοι μᾶλλον ἢ εὐεργετεῖν. ὥς φησι καὶ μένανδρος
ἐν συνεφήβοις.

Π

Πιτάνη εἰμί. αὕτη παρ' ἀλκαίῳ κεῖται. λέ-
γεται δὲ κατὰ τῶν πυκναῖς συμφοραῖς
περιπιπτόντων ἅμα καὶ εὐπραγίαις. παρόσον
καὶ τῇ πιτάνῃ τοιαῦτα συνέβη πράγματα ὧν
καὶ ἑλλάνικος μέμνηται. φησὶ γὰρ αὐτὴν ὑπὸ πε-
λασγῶν ἀνδραποδισθῆναι. καὶ πάλιν ὑπὸ ἐρυ-
θραίων ἐλευθερωθῆναι.

Πάντα κάλων σεῖε. παροιμία ἐπὶ τῶν πάσῃ προ
θυμίᾳ χρωμένων. παρῆκται δὲ ἀπὸ τῶν τὰ ἀρ
μενα λαχόντων.
πάντα λίθον κίνει. παροιμία. ὅτε γὰρ ξέρξης ἐπὶ
τοὺς ἕλληνας ἐπεστράτευσεν ἡττηθεὶς περὶ σαλα-
μῖνα αὐτὸς μὲν ἀνέζευξε. μαρδόνιον δὲ κατέ
λιπε πολεμήσοντα τοῖς ἕλλησιν. ἡττηθέντος δὲ
τούτου τῇ ἐν πλαταιαῖς μάχῃ φήμη τὶς κατέ
σχεν ὡς ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς σκηνῆς ὁ μαρδόνιος
θησαυρὸν καταλέλοιπε. πριάμενος οὖν πολυκρά
της ὁ θηβαῖος τὸν τόπον χρόνον μὲν πολὺν ἐζήτει
τὸν θησαυρόν. ὡς δ᾽ οὐδὲν ἐπέραινε πέμψας εἰς δελ
φοὺς ἐπηρώτα πῶς ἂν εὕροι τὰ χρήματα. τὸν
δὲ ἀπόλλωνα ἀποκρίνασθαι φασί. πάντα λίθον
κίνει ὅθεν ἡ παροιμία ἐκράτησεν.
Πολυκράτης μητέρα νέμει. μέμνηται ταύτης
δοῦρις. λέγει δὲ ὅτι πολυκράτης ὁ σάμιος τῶν
ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθανόντων τὰς μητέρας συνα
γαγὼν δέδωκε τοῖς πλουσίοις τῶν πολιτῶν τρέ
φειν. πρὸς ἕκαστον λέγων ὅτι μητέρα σοι ταύτην
δίδωμι ὅθεν ἡ παροιμία ἐκράτησεν.
Παρεξηυλημένον. ὑπὸ γήρως τὸν νοῦν παρεξηυλη
μένον ἔχων ἀμυδρὸν ἢ διεφθορότα. μετενήνεκ
ται δὲ ἀπὸ τῶν γλωσσιδίων τῶν ἐν τοῖς αὐλοῖς. οἱ
γὰρ κατατετριμμένοι ἐξηυλῆσθαι λέγονται.
πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται. τοῦτο παρὰ

καλλιμάχῳ ἐστὶ τῶν ἀπλήστων εἴρηται πτωχῶν.
Πόλεις παίζειν· μέμνηται ταύτης κρατῖνος ἐν δρα-
πέτισιν· ἡ δὲ πόλις εἶδός ἐστι παιδιᾶς πεττευτι-
κῆς· καὶ δοκεῖ μετενηνέχθαι ἀπὸ τῶν ταῖς ψή-
φοις παιζόντων ταῖς λεγομέναις νῦν χώραις τότε
δὲ πόλεσιν.
Πόλλ᾽ οἶδ᾽ ἀλώπηξ ἀλλ᾽ ἐχῖνος ἓν μέγα· μέμνηται
ταύτης ἀρχίλοχος ἐν ἐπῳδῇ· γράφει δὲ καὶ ὅμη-
ρος τὸν στίχον· φησὶ δὲ καὶ ἴων ὁ τραγικός· ἀλλ᾽ ἐν
τῇ χέρσῳ τὰς λέοντος ἤνεσα καὶ τὰς ἐχίνου μᾶλ-
λον οἰζυρὰς τέχνας ὃς εὖτ᾽ ἂν ἄλλων θηρίων ὀσμὴν λά-
βῃ· στρόβιλος ἀμφάκανθαν εἱλίξας δέμας κεῖται
γήθειν τε καὶ δακεῖν ἀμήχανος. λέγεται δὲ ἡ πα-
ροιμία ἐπὶ τῶν πανουργοτάτων.
Πῦρ ἐπὶ πῦρ· παροιμία ἧς μέμνηται πλάτων
καὶ κακὸν ἐπὶ κακῷ.
Πρὸς κέντρα λακτίζειν· παροιμία ἧς μέμνηται
εὐριπίδης· πρὸς κέντρα λακτίζοι θνητὸς ὢν θεῷ.
καὶ αἰσχύλος δὲ ταύτης μέμνηται.
Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου.
παροιμία λεχθεῖσα ἐξ αἰτίας τοιαύτης· ἀγκαῖος
παῖς ποσειδῶνος φυτεύων ἀμπελῶνα βαρέως ἐπ-
έκειτο τοῖς οἰκέταις· εἷς δὲ τῶν οἰκετῶν ἔφη
μὴ μεταλήψεσθαι τὸν δεσπότην τοῦ καρποῦ· ὁ δὲ
ἀγκαῖος ἐπειδὴ ὁ καρπὸς ἔφθακει καὶ χαίρων ἐτρύ-
γα· καὶ τὸν οἰκέτην ἐκέλευσε κεράσαι αὐτῷ.
μέλλων δὲ τὴν κύλικα προσ

φέρειν τῷ στόματι ὑπεμίμνησκεν αὐτὸν τοῦ λό-
γου. ὁ δὲ ἔφη τὸν εἰρημένον στίχον. τούτων λεγο
μένων οἰκέτης ἦλθεν ἀπαγγέλων ὡς ὑπερμεγέθης
σῦς τὸν ὄρχατον λυμαίνεται. ὁ δὲ ἀγκαῖος ἀποβαλὼν τὴν πόσιν. ἐπὶ τὸν σῦν ὥρμησε καὶ πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ ἐτελεύτησεν. ὅθεν ἡ παροιμία. Διονύσιος δέ φησιν εἰρῆσθαι αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἀντινόου μνηστευσαμένου τὴν πηνελόπην συμφορᾶς. προσαγόμενος γὰρ τὸ ἔκπωμα ἐτελεύτησε τοξευθεὶς παρὰ τοῦ ὀδυσσέως.

Πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε. κομματικῶς τοῦτο ἐκ τῶν εὐριπίδου εἵλκυσται. παρόσον οἱ πένητες πολλὰς τέχνας ἐπιτηδεύουσιν.

Πάντα χρήματα. λέγουσι τὰ ἀποθραύσματα τῶν ἰτρίων καὶ πλακούντων. τὸ οὖν πᾶν χρῆμα σημαίνει οἷον πᾶν πρᾶγμα.

Πᾶσα γῆ πατρίς. τοῦτο μέρος ἐστὶ χρησμοῦ ὃν ἀνεῖλεν ὁ θεὸς μελεῷ τῷ πελασγῷ περὶ νικήσεως μαντευομένῳ. μέμνηται τοῦ χρησμοῦ καὶ μνασέας καὶ Διονύσιος ὁ χαλκιδεύς.

πολλοὶ θριοβόλοι. παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες. φιλόχορος φησὶν ὅτι νύμφαι κατεῖχον τὸν παρνασὸν τροφοὶ ἀπόλλωνος τρεῖς καλούμεναι θρίαι. ἀφ' ὧν αἵ τε μαντικαὶ ψῆφοι θρίαι καλοῦνται,
ἔνιοι δὲ λέγου
σι τὴν ἀθηνᾶν εὑρεῖν τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντικήν.

ἧς δὲ δοκιμούσης μᾶλλον τῶν δελφικῶν χρησμῶν τὸν δία χαριζόμενον τῷ ἀπόλλωνι ψευδῆ καταστῆσαι τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντικήν. πάλιν οὖν τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τοὺς δελφικοὺς ἐρχομένων χρησμοὺς τὴν πυθίαν εἰπεῖν· πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.

Πεύκης τρόπον. αὕτη τάττεται κατὰ τῶν πανωλεθρία ἀπολλυμένων. παρόσον ἡ πεύκη κοπεῖσα οὐκέτι φύεται. μέμνηται δὲ αὐτῆς στάφυλος ὁ ναυκράτης.

Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι. παῦροι δέ τε βάκχοι. παροιμία ἐπὶ τῶν ψευδῆ δόξαν ἐχόντων.

Πάντα ὀκτώ. εὔανδρος ἔφη ὀκτὼ τοὺς πάντων εἶναι κρατοῦντας θεούς. πῦρ. ὕδωρ. γῆν. οὐρανὸν. σελήνην. ἥλιον. μίθραν. νύκτα. ἄλλοι δὲ φασὶν ἐν ὀλυμπίᾳ τὰ πάντα εἶναι ἀγωνίσματα ὀκτὼ στάδιον. δίαυλον. ὁπλίτην. πυγμήν. παγκράτιον. καὶ τὰ λοιπά. ἀφ' ὧν εἰρῆσθαι πάντα ὀκτώ.

Πυραύστου μόρος. πτηνόν ἐστι ζωΰφιον. ὃ προσιπτάμενον τοῖς λύχνοις. καὶ δοκοῦν ἅπτεσθαι τοῦ πυρὸς κατακαίεται. μέμνηται καὶ αὐτοῦ αἰσχύλος εἰπὼν δέδοικα μωρὸν κάρτα πυραύστου μόρον. εἴρηται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς προξενούντων ἀπώλειαν.

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι μιλήσιοι. φασὶ τοὺς

κάρας πολεμουμένους ὑπὸ Δαρείου τοῦ πέρσου
κατά τινα παλαιὰν μαντείαν εἰρημένην αὐτοῖς
τοὺς ἀλκιμωτάτους προσθέσθαι συμμάχους·
ἐλθεῖν εἰς βραγχίδας καὶ τὸν ἐκεῖ θεὸν ἐρωτῆσαι εἰ μιλη
σίους προσθοῖντο συμμάχους· τὸν δὲ ἀποκρί
νασθαι· πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι μιλήσιοι· οὗτος
δὲ ὁ στίχος εἴρηται τὸ
πρότερον παρὰ
ἀνακρέοντι
ὃς ἤκ-
μα
σε μάλιστα κατὰ κῦρον τὸν
πέρσην· τρίτος
δέ ἐστιν ἀπὸ
κύρου δα
ρεῖος·

ρ

Ῥαδαμάνθυος ὅρκος· κρατῖνος φησὶν ἐπὶ
τῷ χηνὶ καὶ τῷ κυνὶ καὶ τοῖς τοιούτοις ὅρ
κον ῥαδαμάνθυι ἀνατιθέασιν· ὡς καὶ σωκράτης
ἐν δευτέρῳ κτητικῶν· ἵνα μὴ θεοὺς ὀμνύωσιν·
Ῥαμνουσία νέμεσις· ἐν ῥαμνοῦντι νεμέσεως ἵδρυ
ται ἄγαλμα δεκάπηχυ· ὁλόλυθον· ἔργον φει-
δίου· ἔχει δὲ ἐν τῇ χειρὶ μηλέας κλάδον· ἐξ οὗ
φησὶν ἀντίγονος ὁ καρύστιος πτύχιόν τι μικρὸν ἐξ

ἠρτῆσθαι τὴν ἐπιγραφὴν ἔχον ἀγοράκριτος πάριος ἐποίησεν. οὐ θαυμαστὸν δὲ καὶ ἄλλοι γὰρ πολλοὶ ἐπὶ τῶν οἰκείων ἔργων ἕτερον ἐπιγεγράφασιν ὄνομα. εἰκὸς οὖν καὶ τῷ φειδίᾳ τῷ ἀγορακρίτῳ συγκεχωρηκέναι. ἦν γὰρ αὐτοῦ ἐρώμενος. καὶ ἄλλως ἐπτόηται περὶ τὰ παιδικά.

Ῥηγίνων δειλότερος. τοὺς δειλοὺς ῥηγίνους ἔλεγον ξέναρχος γὰρ ὁ σώφρονος υἱὸς εἰς δειλίαν ἐκωμῴδησε τοὺς ῥηγίνους.

Σ

Σικελὸς ὀμφακίζεται. ἐπὶ τῶν τὰ μηδενὸς ἄξια κλεπτόντων λέγεται ἡ παροιμία μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν σικελῶν. τὰς ἀβρώτους ὄμφακας κλεπτόντων. μέμνηται ταύτης ἐπίχαρμος.

Σαρδόνιος γέλως. αἰσχύλος ἐν τοῖς περὶ παροιμιῶν περὶ τούτου φησὶν οὕτως. οἱ τὴν σαρδὼ κατοικοῦντες καρχηδονίων ὄντες ἄποικοι. τοὺς ὑπὲρ τὰ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονότας τῷ κρόνῳ ἔθυον γελῶντες καὶ ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους. αἰσχρὸν γὰρ ἡγοῦντο δακρύειν καὶ θρηνεῖν. τὸν οὖν προσποίητον γέλωτα σαρδόνιον κληθῆναι. τίμαιος δέ φησιν αὐτοὺς ἱστάντας τοὺς γονεῖς ἐν οἷς μέλλουσι βάλλεσθαι βόθροις παίειν σχίζαις καὶ κατακρημνίζειν φθειρομένους δὲ αὐτοὺς γελᾶν

διὰ τὴν ἀπὸ τῶν τέκνων ἀδικίαν καὶ δόξαν τοῦ μακαρίως καὶ καλῶς τελευτᾶν. τινὲς δὲ ἀπὸ σαρδόος τῆς νήσου. φύεται γάρ τις βοτάνη ἐν ταύθα. ἧς οἱ γευσάμενοι μετὰ σπασμοῦ καὶ γέλωτος ἀποθνήσκουσιν. ἄλλοι δὲ τὸν καθ' ὑπόκρισιν γέλωτα γινόμενον σαρδόνιον καλεῖσθαι λέγουσιν ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοῖς ὀδοῦσι. σιμωνίδης δέ φησι τὸν ταλῶ πρὸ τῆς εἰς κρήτην ἀφίξεως οἰκῆσαι τὴν σαρδὼ. καὶ πολλοὺς τῶν ἐν ταύτῃ διαφθεῖραι. οὓς τελευτῶντας σεσηρέναι καὶ ἐκ τούτου ὁ σαρδόνιος γέλως. περὶ δὲ τοῦ ταλῶ τοιόνδε μυθολογεῖται. φασὶν αὐτὸν τοῦ χαλκικοῦ γένους εἶναι. δοθῆναι δὲ μίνωϊ παρ' ἡφαίστου εἰς φυλακὴν τῆς νήσου κρήτης. οὗτος φλέβα μίαν εἶχεν ἀπὸ αὐχένος ἄχρι σφυρῶν κατατείνουσαν. κατὰ δὲ τὸ δέρμα τῆς φλεβὸς ἧλος διήρειστο χαλκοῦς. τρὶς δὲ ἑκάστης ἡμέρας τὴν νῆσον περιερχόμενος ὁ ταλὼς ἐτήρει. διὸ καὶ προσπλέουσαν τὴν ἀργὼ μετὰ ἰάσονος ὑποστρέφοντος ἀπὸ κόλχων ἐκώλυε τῇ νήσῳ προσορμισθῆναι. ἀπατηθεὶς δὲ ὑπὸ μηδείας ἀπέθανεν ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι διὰ φαρμάκων αὐτῆς μανίαν ἐμβαλούσης. ὡς δὲ τινὲς ὑποσχομένης ποιήσειν ἀθάνατον. καὶ τὸν ἧλον ἐξελούσης διαρρυέντος τοῦ ἰχῶρος σὺν ὅλῳ τῷ αἵματι οὕτως αὐτὸν τεθνάναι. τινὲς δὲ αὐτὸν τελευτῆσαι λέγουσιν ὑπὸ ποίαντος εἰς τὸ σφυρὸν τοξευθέντα.

Σαρπηδονία ἀκτή. τόπος οὗτος θράκης ἀεὶ κλύ-
δωνας ἔχων καὶ κυματιζόμενος ἱερὸν ποσειδῶ-
νος. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα σαρπηδονία περὶ κιλικίαν
καὶ ἄλλη πρὸς τῷ ὠκεανῷ γοργόνων οἰκητήριον.
Συβαριτικὴ τράπεζα: ἀντὶ τοῦ ἐν πολυτελείᾳ
τρυφητοὶ γὰρ οἱ συβαρῖται.
Συβαρῖται διὰ πλατείας, παροιμία ἐπὶ τῶν σο-
βαρῶς πορευομένων.
Σικελὸς στρατιώτης. παροιμιῶδες ἐπεὶ ξένοις ἐ-
χρῶντο στρατιώταις ὡς ἐπὶ πολὺ οἱ ὑπὸ ἱέρωνα.
Σκορακίζειν. ἀντὶ τοῦ εἰς κόρακας πέμπειν ἐκ-
φαυλίζειν.
Σύκον αἰτεῖς. αὕτη λέγεται κατὰ τῶν κολακευόν-
των. οἱ γὰρ ἀθηναῖοι ἐκολάκευον τοὺς γεωργούς.
βουλόμενοι παρ᾽ αὐτῶν λαμβάνειν τὰ πρώϊμα σύ-
κα. οἰωνίζοντο γὰρ ἑαυτῶν καὶ πάλιν ἐλθεῖν εἰς νεώ-
τα.
Σύκον ἐφ᾽ ἑρμῇ. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐκκειμένων ἐπω-
φελεῖν τοῖς βουλομένοις. εἴποτε γὰρ φανείη σῦκον
τοῦτο τῷ ἑρμῇ ἀνατιθέασι. τοῦτο δὲ οἱ βουλόμε-
νοι ἀνελάμβανον.
Σὺν ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. παροιμία ἐπὶ τοῦ μὴ
χρῆναι ἐπὶ ταῖς τῶν θεῶν ἐλπίσι καθημένους ἀργεῖν
τίθεται ἡ παροιμία ἐπὶ γυναικῶν μάλιστα ὀφειλου-
σῶν ἐργάζεσθαι. ἡ γὰρ ἀθηνᾶ ἐργάνη. εἴρηται δὲ ἀ-
πὸ ὁμηλάτου. σὺν δ᾽ ὁ μὲν ὅμως εἰς πηλὸν ἐπεπτώκει.

ὁ δὲ δέον βοηθεῖν ἐπεκαλεῖτο τὸν Ἡρακλέα. μέμνηται ταύτης τῆς παροιμίας Εὐριπίδης. ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι μέλλων τις ἀγωνίσασθαι χρησμὸν παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς εἰλήφει ὅτι νικήσει. ἐνστάντος δὲ τοῦ ἀγῶνος εἰσελθὼν εἰς τὸ θέατρον, καὶ κάτω βαλὼν τὰς χεῖρας εἱστήκει ἕως τυπτόμενος ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ ἐνικήθη.

Συρακουσία τράπεζα. ἡ πολυτελής. ἐδόκουν γὰρ οἱ Σικελιῶται ἁβροδίαιτοι εἶναι μᾶλλον πάντων.

Συστομώτερος σκάφης. παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς σκάφας φερόντων μετοίκων. διὰ τὸ ἀπαρρησίαστον. οἷς οὐδὲ χαίρειν ἐφεῖτο. τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι. ἐπειδὴ οἱ μέτοικοι σκάφας ἔφερον ἐν ταῖς πομπαῖς. μέμνηται ταύτης Μένανδρος ἐν τοῖς Εὐνούχοις.

Σχῖνον διατρώγειν. εἰώθασι τὸν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ λευκοῦν τοὺς ὀδόντας. παρὸ καὶ τοὺς τοιούτους σχινοτρώκτας λέγουσιν.

Σειρὴν μὲν φίλον ἀγγέλει. ξεῖνον δὲ μέλισσα. σειρῆνα λέγει οὐ τῶν ᾀδικῶν παρθένων μίαν. ἀλλὰ ζῶον ὑπόπτερον μελίσσῃ ἐοικὸς ὥς φησιν Ἀριστοτέλης.

Σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσίᾳ. τοῦτο Σοφοκλέους ἐστὶν ἐξ Αἴαντος τοῦ Λοκροῦ. Πλάτων δὲ Εὐριπίδου φησὶν εἶναι τὸ ἰαμβεῖον. καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν συμπίπτειν ὅσοι γὰρ ἀλλήλοις οἱ ποιηταί.

Σὺν δὲ θεοὶ μάκαρες. τοῦτο ἐπιλέγουσιν οἱ ῥαψῳδοί. ὡς καὶ οἱ κιθαρῳδοὶ ἀλλ' ἄναξ μάλα χαῖρε.

Σαυτὴν ἐπαινεῖς. αὕτη τῶν κατ' ἔλλειψιν λεγομένων ἐστί. τὸ δὲ πλῆρες ἔχει οὕτως. σαυτὴν ἐπαινεῖς ὥσπερ ἀστυδάμας γύναι. ἀστυδάμας γὰρ ὁ μορσίμου εὐημερίσας ἐν τῇ ὑποκρίσει παρθενοπαίου, ἐψηφίσθη εἰκόνος ἐν τῷ θεάτρῳ ἀξιωθῆναι. γράψας οὖν αὐτὸς ἐπίγραμμα ὁ ἀστυδάμας ἔχων ἀνήνεγκεν ἐπὶ τὴν βουλήν. οἱ δὲ ἐψηφίσαντο ὡς ἐπαχθὲς αὐτὸ μηκέτι ἐπιγραφῆναι. διὸ καὶ σκώπτοντες αὐτὸν οἱ ποιηταὶ ἔλεγον. σαυτὴν ἐπαινεῖς ὥσπερ ἀστυδάμας γύναι.

Συρβήνης χορός. αὕτη τέτακται κατὰ τῶν ἀτάκτων χορῶν. ἀπὸ τοῦ τινὰς τοῖς ὑσὶν ἐπιφωνεῖν σύρβας. σύρβην δὲ τὸν τάραχον ἔλεγον.

Σκύτη βλέπει. μέμνηται αὐτῆς εὔπολις ἐν χρυσογένει. φησὶ γὰρ ἀτεχνῶς μὲν οὖν τὸ λεγόμενον σκύτη βλέπει. εἴρηται δὲ ἐπὶ τοῖς ὑποψιαστικῶς διακειμένοις πρὸς τὰ μέλλοντα κακά.

Τὰ ἀπὸ τρίποδος· παροιμία ἐπὶ τῶν ἀληθῶς λεγομένων· ἤτοι ἀπὸ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος ἢ ἀπὸ τοῦ πυθαγορικοῦ· τινὶ γὰρ πονηρῷ χρωμένῳ πολλὰ ἄτοπα ὁ θεὸς ἀνεῖλε· καὶ τέλος ἐπεῖπε ταῦτά τοι ἐκ τρίποδος Δελφικοῦ ἐφράσατο φοῖβος·

Τάλαντα ταντάλου· διεβεβόητο ὁ τάνταλος ἐπὶ πλούτῳ ὡς καὶ εἰς παροιμίαν διαδοθῆναι· διπλῆν δὲ συμβέβηκεν εἶναι τὴν παροιμίαν καὶ τὴν μὲν ταντάλου τάλαντα ταλαντίζεται· τὴν δὲ ταντάλου τάλαντα·

Τὸ Δωδωναῖον χαλκεῖον· κεῖται παρὰ μενάνδρῳ ἐν τῷ ἀρηφο· εἴρηται δὲ ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων καὶ μὴ διαλειπόντων· φασὶ γὰρ ἐν Δωδώνῃ χαλκεῖον ἐπὶ κίονος ἐν μετεώρῳ κεῖσθαι· ἐπὶ δὲ ἑτέρου πλησίον κίονος ἑστάναι τὸν παῖδα ἐξηρτημένον μάστιγα χαλκῆν· πνεύματος δὲ κινηθέντος μεγάλου τὴν μάστιγα πολλάκις εἰς τὸν λέβητα ἐκπίπτειν καὶ ἠχεῖν οὕτω τὸν λέβητα ἐπὶ χρόνον πολύν·

Τερμερία κακά· τὰ μεγάλα καὶ παροιμία ἐντεῦθεν·

Τετράδι γέγονας· παροιμία τὸν ἡρακλέα γάρ φησι τετράδι γεννηθῆναι· καὶ ἔνδοξον ὄντα καὶ ἐπιφανέστατον ἄλλῳ ταλαιπωρεῖν· ἔστιν οὖν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων· μέμνηται ταύτης

εἴρηται ἐπὶ τῶν ὕστατα καὶ τελευταῖα ποιούντων. μέμνηται δὲ αὐτῆς μένανδρος. φασὶ δὲ ὅτι πολυκράτης ὁ σαμίων ἐστρατεύσατο. τὸν τῶν πατρῶν θάνατον βουλόμενοι τιμωρῆσασθαι. τειρεσίου δὲ τοῦ μάντεως θεσπίσαντος θηβαίοις τὴν νίκην ἐπ' ἀργείοις ἔσεσθαι δρασμὸν ἐπενόησαν. καὶ στέλλουσι μὲν πρέσβεις πρὸς ἀργείους. αὐτοὶ δὲ νύκτος τὴν πόλιν καταλιπόντες φυγάδες ᾤχοντο. εἰσίασιν οὖν εἰς τὴν πόλιν ἀργεῖοι. καὶ τὰ ταύτης τείχη καθελόντες τὴν λᾶαν συνήθροισαν ὅθεν ἡ παροιμία προήχθη λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἀδικα διαπραττομένων. καὶ τὴν δίκην μὴ ἐκφαγόντων.

τὰ δὲ μῆδος οὐ φυλάξει. δικαίαρχος φησὶν ὅτι μελλούσης τῆς ξέρξου στρατείας γίνεσθαι οἱ ἕλληνες ἀπογνόντες τῆς σωτηρίας τὰς οὐσίας αὐτῶν ἀνήλισκον. ἐπιλέγοντες τὰ δὲ μῆδος οὐ φυλάξει.

τί οὐκ ἀπήγξω ἵνα θήβησιν ἥρως γένῃ. ταύτης πλάτων ἐν μενέῳ μέμνηται. φασὶ δὲ ὅτι ἐν θήβαις οἱ ἑαυτοὺς ἀναιροῦντες οὐδεμιᾶς τιμῆς μετεῖχον. καὶ ἀριστοτέλης δέ φησι περὶ θηβαίων τὸ αὐτὸ τοῦτο. ὅτι τοὺς αὐτόχειρας ἑαυτῶν γινομένης οὐκ ἐτίμων. τὸ οὖν ἵνα ἥρως γένῃ κατ' εὐφημισμὸν εἴρηται.

τιθωνοῦ γῆρας. ἐπὶ τῶν πολυχρονίων καὶ ὑπὲρ

γήρων τάττεται. ἱστορεῖται δὲ ὅτι Τιθωνὸς καταχθὼν τὸ γῆρας ἀποθέμενος τέττιξ ἐγένετο. ὥς φησι Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ βίων.

Τὸ θερμὸν τοῦ ὀβελοῦ. ἐπὶ τῶν ἀναιρουμένων τὰ χείρονα ἀντὶ τῶν κρειττόνων εἴρηται ἡ παροιμία. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ἀπείρως δραττομένων κατὰ τὸ πεπυρωμένον τῶν ὀβελίσκων. μέμνηται ταύτης Σοφοκλῆς.

Υ

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ. παροιμία ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος καθεύδει.

Ὕλαν κραυγάζειν. ἐπὶ τῶν μάτην βοώντων ἡ παροιμία εἴρηται. ἐπειδὴ τὸν Ὕλαν ἀφανῆ γενόμενον ὁ Ἡρακλῆς ἀποβὰς τῆς Ἀργοῦς καὶ μετὰ κραυγῆς πολλὰ ζητήσας οὐχ εὗρεν. ἱστορεῖται δὲ περὶ τοῦ Ὕλα ὅτι ἡρπάγη παρὰ τῶν νηρηίδων διὰ κάλλος. φασὶ γάρ τινες καὶ τὸν Ἡρακλέα σύμπλουν γενέσθαι τῷ Ἰάσονι μετὰ καὶ τοῦ Ὕλα. διὰ δὲ τὴν τούτου ἀπώλειαν λυπηθέντα τὸν Ἡρακλέα εἰς Μυσίαν ἀπολειφθῆναι. ἐκεῖσε γὰρ οἱ Ἀργοναῦται προσχόντες τὸν Ὕλαν Ἡρακλέους ἐρώμενον πρὸς θήραν πέμπουσιν. ὁ δὲ διὰ κάλλος ὑπὸ νηρηίδων ἁρπαγεὶς ἀνεβόησε. καὶ Πολύφημος ἀκού-

σας αὐτοῦ βοήσαντος σπασάμενος τὸ ξίφος ἐδί
ωκεν· ὑπὸ λῃστῶν ἄγεσθαι νομίζων· καὶ δῆλοι πε
ρὶ τούτου ἡρακλεῖ ζητήσαντι δὲ πολλὰ τὸν ὕ
λαν ἡρακλίους καὶ μὴ ὑποστρέψαντος διὰ λύ
πην· ἐπεὶ τὸν ζητούμενον οὐχ εὗρεν ἡ ναῦς ἀνή
χθη· καὶ ἡρακλῆς πρὸς ἄργος ὑπέστρεψεν·
Ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκης· τοῦτο
δημητρίου τοῦ ἁλικαρνασέως φασὶν εἶναι· λέγον
τος οἶνος τοῦ χαρίεν τι φέρειν ταχὺς ἵππος
ἀοιδῶν· ὕδωρ δὲ πίνων χρηστὸν οὐδὲν ἂν τέκης
Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα· φύλλος ἐγένετο πένταθ
λος πόντιος ὃς ἐδόκει μέγιστα δισκεύειν καὶ ἅλ
λεσθαι· ἐπειδὴ ἂν ὑπὲρ τοὺς ἐσκαμμένους πεν
τήκοντα πόδας εἰς τὸ στερεὸν ἥλατο τὸ συμ
βὰν εἰς παροιμίαν περιέστη
Ὕδωρ παραρρεῖ· αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν παν
τὸς ἔργου ἐπαγγελλομένων κατα πράξεσθαι τὸ προ
κείμενον· μετήνεκται δὲ ἀπὸ τῶν ὑπὸ σπουδῆς
εἰσρέοντα πλοῖα εἰσβαινόντων καὶ παραβαλλο
μένων τῷ κινδύνῳ· μέμνηται αὐτῆς κρατῖνος ἐν
δραπέτησιν·
Ὕπερον ἐπιστροπή· αὕτη τέτακται ἐπὶ τῶν πάν
τα ποιούντων καὶ μηδὲν περαινόντων· μέμνηται
αὐτῆς φιλήμων ἐν ἥρωσιν·
Ὕδραν τέμνεις· ἐπὶ τῶν ἀμηχάνων εἴρηται ἡ πα
ροιμία διὰ τὰς τῆς ὕδρας κεφαλὰς ἃς τέμνων

ὁ ἡρακλῆς. οὐδὲν μᾶλλον ἐκράτει τῆς ὕδρας·
ἀναδιδούσης ἑτέρας ἀντὶ τῶν κοπτομένων κεφα
λάς. ἡ δὲ ὕδρα θηρίον ἦν μέγιστον ἐν τῇ λέρνῃ τρεφό
μενον κεφαλὰς ἔχουσα ὀκτὼ μίαν μέσην ἀθάνα
τον. ταύτην κατ' ἐπιταγὴν εὐρυσθέως ὁ ἡρακλῆς ἔ
κτεινεν. ἅρματα γὰρ ἐπιβὰς ἡνιοχοῦντος ἰολά-
ου παρεγένετο εἰς λέρνην ὅπου ὁ φωλεὸς αὐτῆς ὑ
πῆρχε. καὶ βάλλων βελέσιν ἠνάγκασεν αὐτὴν ἐξελ
θεῖν. καὶ κρατήσας τὰς κεφαλὰς ἀπέτεμνεν. ἀλλ'
οὐδὲν ἀνύειν ἠδύνατο. μιᾶς γὰρ κοπτομένης
δύο ἀνεφύοντο. προσκαλεσάμενος οὖν βοηθὸν
τὸν ἰόλαον. ἐπέταξεν αὐτῷ μέρος τι καταπρῆ
σαι τῆς ἐγγὺς ὕλης. καὶ τοῖς δαλοῖς ἐπικαίειν τοὺς
τόπους τῶν τετμημένων κεφαλῶν. καὶ τοῦτον
τὸν τρόπον ἰολάου κωλύοντος ἀναφυομένας
ἡρακλῆς περιγίνεται τὴν ἀθάνατον ἀποκόψας
τὸ σῶμα δὲ τῆς ὕδρας ἀνασχίσας. καὶ τῇ χο
λῇ ταύτης τοὺς οἰστοὺς βάψας θανατηφόρους εἰρ
γάσατο.

Ὑγιέστερος κρότωνος. ἐπὶ τῶν πάνυ ὑγιαινόντων
ἡ παροιμία ἀπὸ τοῦ ζώου τοῦ κρότωνος. λεῖον
γάρ ἐστιν ὅλον καὶ χωρὶς ἀμυχῆς. καὶ μηδὲν ἔχον
σῖνος. μέμνηται τούτου μένανδρος ἐν λοκροῖς.

Ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς. μέμνηται ταύτης ἐν τῷ ἐγχειρι
δίῳ μένανδρος. λέγουσι δὲ ὅτι δημοσθένης ὁ

ῥήτωρ ἀπολογούμενος ὑπέρ τινος κινδυνεύοντος
οὐκ ἀνεχομένων τῶν δικαστῶν εἶπεν. ἀκούσατε
ὦ ἄνδρες διηγήματος τερπνοῦ. νεανίσκος ποτὲ
ὄνον ἐμισθώσατο ἀθήνηθεν μέγαρα δε. μεσημβρί
ας δὲ καταλαβούσης καταλύσας τὸν γόμον,
ἀπῆλθε εἰς τὴν σκιὰν τοῦ ὄνου. ἐκβαλλόμενος δὲ ὑ
πὸ τοῦ ὀνηλάτου πρὸς βίαν διεφέρετο. μεμι-
σθωκέναι καὶ τὴν σκιὰν λέγων. ἀντιλέγοντος δὲ
ὀνηλάτου καὶ φάσκοντος τὸν ὄνον μεμισθωκέναι
εἰς δικαστήριον εἰσῆλθον ἀμφότεροι. εἰπὼν δὲ
ταῦτα ὁ δημοσθένης κατέβαινεν ἐκ τοῦ βήματος.
ἀξιούντων δὲ τῶν δικαστῶν τῆς δίκης τὸ τέλος
μαθεῖν εἶπεν ἀναβὰς πάλιν ἐπὶ τοῦ βήματος.
ὑπὲρ μὲν ὄνου σκιᾶς ἀκούειν ὦ ἄνδρες ἐπιθυμεῖ
τε. ἀνθρώπου δὲ κινδυνεύοντος ὑπὲρ ψυχῆς
οὐδὲ τῆς φωνῆς ἀνέχεσθε. ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι
ἀθήνηθεν εἰς δελφοὺς τὸν ὄνον ἐμισθώσατο. ὅθεν
φασὶ καὶ αὐτὸς ὁ δημοσθένης περὶ τῆς ἐν δελφοῖς
σκιᾶς φησί. καὶ ὁ πλάτων δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ
καὶ ἀρχίππῳ δὲ κωμῳδία γέγονεν ὄνου σκιά.
τάττεται δὲ ἐπὶ τῶν περὶ μηδενὸς χρησίμου φι
λοτιμουμένων.

Ὑπὲρ τὰ καλλικράτους. κλέαρχος φησὶν ὅτι
καλλικράτης τὶς ἐγένετο ἐν καρύστῳ πλουσιώτα
τος. εἴ ποτε οὖν ἐθαύμαζόν τινα οἱ καρύστιοι ἐπὶ
πλούτῳ ὑπερβολικῷ ἔλεγον. ὑπὲρ τὰ

καλλικράτους. ἀριστοτέλης δέ φησιν ἐν τῇ ἀθη-
ναίων πολιτείᾳ, καλλικράτην τινὰ πρῶτον δι-
καστῶν τοὺς μισθοὺς εἰς ὑπερβολὴν αὐξῆσαι. ὅθεν
καὶ τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι.

Ὑπερβερεταῖα. ἐπὶ τῶν ὑπερχρονίων εἴρηται.
παρὰ γὰρ μακεδόσιν
ὁ τελευταῖος
μὴν τοῦ ἐνι-
αυτοῦ
ὑπερβερεταῖος ἀνεγράφη.

Φ

Φόνου πτερόν. τὸν διὰ τῶν οἰστῶν πτερόεντα
ἢ ταχὺν. βέλτιον δὲ ἀκούειν περιφραστι-
κῶς τὸν φόνον.

Φρουρεῖν ἢ πλουτεῖν. ἐπὶ τῶν ἀναλισκόντων ἐκ
τῶν ἀλλοτρίων ἡ παροιμία εἴρηται. ἀθηναῖοι γὰρ
φρουραῖς διαλαβόντες τοὺς νησιώτας μισθοὺς
ἔταξαν μεγάλους τοῖς φυλάττουσιν ὑπ᾽ αὐτῶν
χορηγεῖσθαι τῶν νησιωτῶν.

Φρουρῆσαι ἐν ναυπάκτῳ. φιλίππου ναύπακτον
ἑλόντος ἀχαιοὶ
ἀπέσφαξαν. καὶ παυσανίαν τὸν ἄρχον-
τα τῆς φρουσᾶς ἀπέκτειναν ὥς φησι θεόπομπος.

Φιλίππου ἀλεκτρυών· αὕτη τάττεται ἐπὶ τῶν ἐν μικροῖς κατορθώμασιν ἀλαζονευομένων· ἀλεκτρυὼν γάρ τις ἐγένετο Φιλίππου στρατηγὸς ὃν ἀπέκτεινεν ὥς φασι Χάρης ὁ Ἀθηναῖος· μέμνηται δὲ αὐτοῦ Ἡρακλείδης ὁ κωμικὸς καὶ Ἀντιφάνης·

Φωκαέων ἀρά· οἱ Φωκαεῖς ποτὲ τῆς αὐτῶν ἐκπεσόντες ἐπηράσαντο μηδέποτε κατελθεῖν εἰς αὐτήν· μέμνηται ταύτης Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ·

Φασηλιτῶν θῦμα· ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων λέγεται· φασὶ γὰρ τοὺς Φασηλίτας ταρίχους τοῖς θεοῖς θύειν·

Φώκου ἔρανος· αὕτη λέγεται κατὰ τῶν εὐωχίας συναγόντων ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κακῷ· Φῶκος γάρ τις θυγατέρα ἔχων ἐπὶ γάμου πολλῶν αὐτὴν μνηστευομένων ἐράνους συνῆγε· καὶ ἑστιῶν τοὺς μνηστῆρας ἀνεβάλλετο τὸν γάμον·

ὀργισθέντες

οὖν ἐκεῖ

νοι

ἐν τῷ συμποσίῳ ἀπέκτειναν τὸν Φῶκον

Χαλεπὰ τὰ καλά. παροιμία ἧς μέμνηται καὶ Πλάτων. ἐλέχθη δὲ ἐντεῦθεν. περίανδρον τὸν κορίνθιον κατ' ἀρχὰς μὲν εἶναι δημοτικόν. ὕστερον δὲ τὴν προαίρεσιν μεταβαλεῖν. καὶ τυραννικὸν ἀπὸ δημοτικοῦ γενέσθαι. καὶ ταῦτα πιττακὸν πυθόμενον τὸν μιτυληναῖον καὶ δείσαντα περὶ τῆς αὐτῆς γνώμης φυγεῖν τότε τυραννοῦντα μιτυληναίων. ἀλλὰ πυνθανομένων δι' ἣν αἰτίαν ἀφίσταιτο τῆς ἐξουσίας εἰπεῖν τὸν πιττακόν. ὡς ἄρα χαλεπὸν ἐσθλὸν ἔμμεναι. νομίσαντα διὰ τὰ συμβάντα τῷ περιάνδρῳ δυσχερέστατον εἶναι τηρῆσαι τὴν ἑαυτοῦ γνώμην. σόλωνα δὲ ταῦτα πυνθανόμενον εἰπεῖν χαλεπὰ τὰ καλά. καὶ ἐντεῦθεν εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν. ἄλλοι δὲ τὸ χαλεπὸν ἀκούουσιν ἐπὶ τοῦ ἀδυνάτου. ἀδύνατον οὖν εἶναι ἐφ' ἅπαντα ἀγαθόν.

Χαραδραῖος λέων. ὁ παρὰ ταῖς χαράδραις εἰ μὴ τὸν θεσπιακὸν λέγει. ὃν πρῶτον ἀνεῖλεν ἡρακλῆς ἐν θεσπίαις. χαράδρα δὲ καλεῖται ὁ τόπος.

Χάραξ τὴν ἄμπελον. παροιμία ὅταν ὑπὸ τοῦ σώζοντος τὸ σωζόμενον πάθῃ. ἀναγράφει δὲ αὐτὴν καλῶς ἀριστοφάνης. ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

Χαρώνιος θύρα. μία τοῦ νομοφυλακίου θύρα δι' ἧς οἱ καταδίκοι τὴν ἐπὶ θάνατον ἐξάγονται.

Χαῖρε φίλον φῶς. γραῦς θέλουσα ἀκολασταίνειν

γυμνὴ ἵνα μὴ τὴν ῥάκωσιν τοῦ σώματος ἐλέγξῃ τὸν
λύχνον ἀποσβέσασα εἶπε χαῖρε φίλον φῶς.
χρήματ' ἀνήρ. αὕτη ἀποφθεγματικὴ ἐστὶν ὡς
τὰ παραγγέλματα τῶν ἑπτὰ σοφῶν. μέμνηται
αὐτῆς πίνδαρος. ἀλκαῖος δὲ ὁ ποιητὴς ὑπὸ ἀ-
ριστοδήμου τοῦ λακεδαιμονίου εἰρῆσθαι ταύτην
φησίν.
χειροβρῶτι δεσμῷ. τοῖς ποικτικοῖς ἅμμασι διὰ
τὸ τὰς σάρκας διακόπτειν καὶ ἀναλίσκειν. βέλ-
τιον δεσμὸν ἀκούειν τὸν ἀποβιβρώσκοντα τὼ
χεῖρε. ἐδεήθη γὰρ ἐν τινὶ πετραίῳ στησίχορος ἐν-
μαρχεῖν τῶν ἐπὶ πελίαν ἄθλων.
χθόνια λουτρά. τὰ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμενα. ἐκο-
μίζετο γὰρ ἐπὶ τοὺς τάφους λουτρά.
χειρώνειον ἕλκος. τὸ ἀπὸ πολλῆς στάσεως ἐν τοῖς
ποσὶ γινόμενον τραῦμα καὶ διηνεκῶς ἰχῶρας ἐκ-
κρῖνον. τοξευθεὶς γὰρ ὑπὸ ἡρακλέους ὁ χείρων μά-
χῃ πρὸς κενταύρους ἐνστησάμενον ἀνίατον ἔσ-
χεν ἕλκος περὶ τὸν πόδα. διὸ καὶ ἀπέθανεν.
ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀνιάτων προήχθη τραυ-
μάτων.

Χρυσὸς ὁ κολοφώνιος. μέμνηται ταύτης ἀριστοφάνης ἐν κωκάλῳ. εἴρηται δὲ παρόσον οἱ κολοφώνιοι τὸν κάλλιστον χρυσὸν ἐργάζεσθαι νομίζονται. καὶ ἡρόδοτος δὲ κολοφώνιον καλεῖ τὸν ἄριστον χρυσόν.

Χαμαὶ ἀντλεῖς. πλίνθον πλύνεις. φακὸν κόπτεις. αὗται πᾶσαι ἐπὶ τῶν τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων εἴρηνται.

Ψ

Ψωρὰ ἡράκλειος. ἢ τῶν ἡρακλείων λουτρῶν δεομένη πρὸς θεραπείαν. ἡ γὰρ ἀθηνᾶ τῷ ἡρακλεῖ ἀνῆκε πολλαχοῦ θερμὰ λουτρὰ πρὸς ἀνάπαυλαν τῶν πόνων. ὡς φησὶ καὶ πίνδαρος ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς περὶ ἡρακλέους.

Ὥσπερ χαλκιδικὴ τέτοκεν ἡ μὲν γυνή. ταύ-
της πολύζηλος μέμνηται ἐν μουσῶν γοναῖς
ἐστί τινος πολλὰς θυγατέρας ἀπογεννώσης. ἐπειδὴ ἡ
χαλκίδα τῆς εὐβοίας πόλιν φασὶ ποτὲ ἐν θῆσαι
δόρασί τε καὶ πλήθει τετρώρων ἁρμάτων. οἱ δὲ φα-
σὶν οὐ τὴν πόλιν ἀλλὰ τὴν ἡρωΐδα χαλκίδα εἰρῆ-
σθαι. κομβὴν γὰρ φασὶ τὴν ἐπικληθεῖσαν χαλκί-
δα ἐπειδὴ ὅπλα χαλκᾶ ἐποιήσατο πρώτην συ-
νοικήσασαν ἀνδρὶ ἑκατὸν παίδων γενέσθαι μητέρα
ὡς ἱστοροῦσιν οἱ τὰ εὐβοϊκὰ συγγράψαντες. καὶ ἀ-
ρίστος ὁ σαλαμίνιος.

Ὡς οὐχ ὑπάρχων. ἀλλὰ τιμωρούμενος. ταύτης
μέμνηται μένανδρος ἐν ὀλυνθίᾳ.

Ὡς τὴν ἐν ἄργει ἀσπίδα καθελὼν σεμνύνεται. οἱ μὲν
ἱερὰν φασὶν εἶναι ἐν ἄργει ἀσπίδα καθελουμένην ὀ-
χυρὰν καὶ δυσκαθαίρετον.
οἱ δὲ λόγον φασὶν εἶναι
ἐν ἄργει τῶν πάνυ
ἀκμαζόντων νε-
ανίσκων ἐν
ἀσπίδα
καλεῖ-
σθαι
.

Τέλος. ἐν τῇ φλωρεντίᾳ.

¶ Impressum Florentie: Impẽsis ac Cura Phylippi de zunta Florentini. Anno domini. m. cccc. lxxxxvii.

Aureas Justini Luciiq epithomata Flori
Aere tibi modico candid' lector eme
Contrahit iste Livi numeros.. volumina Titi
Pompeji historias colligit ille Tragi
Quam bene coniuncti, namq hic ubi desinit, ille
Incipit, ac unum pene videtur opus
Rit' recognovit quos Justinianus ad unguem
Romanus. foelix lector Amice vale.

Natus in excelsis ~~tectis carthaginis~~ altae
Descripsi mores hominum iuvenumque senum

Natus in excelsis tectis carthaginis altae
Romanis ducibus bellica praeda fui